

Catalunya Cristiana

setmanari popular d'informació i de cultura religioses

Dijous, 6 d'agost de 1992

Edita: Fundació Catalunya Cristiana

Director: Joan E. Jarque i Jutglar

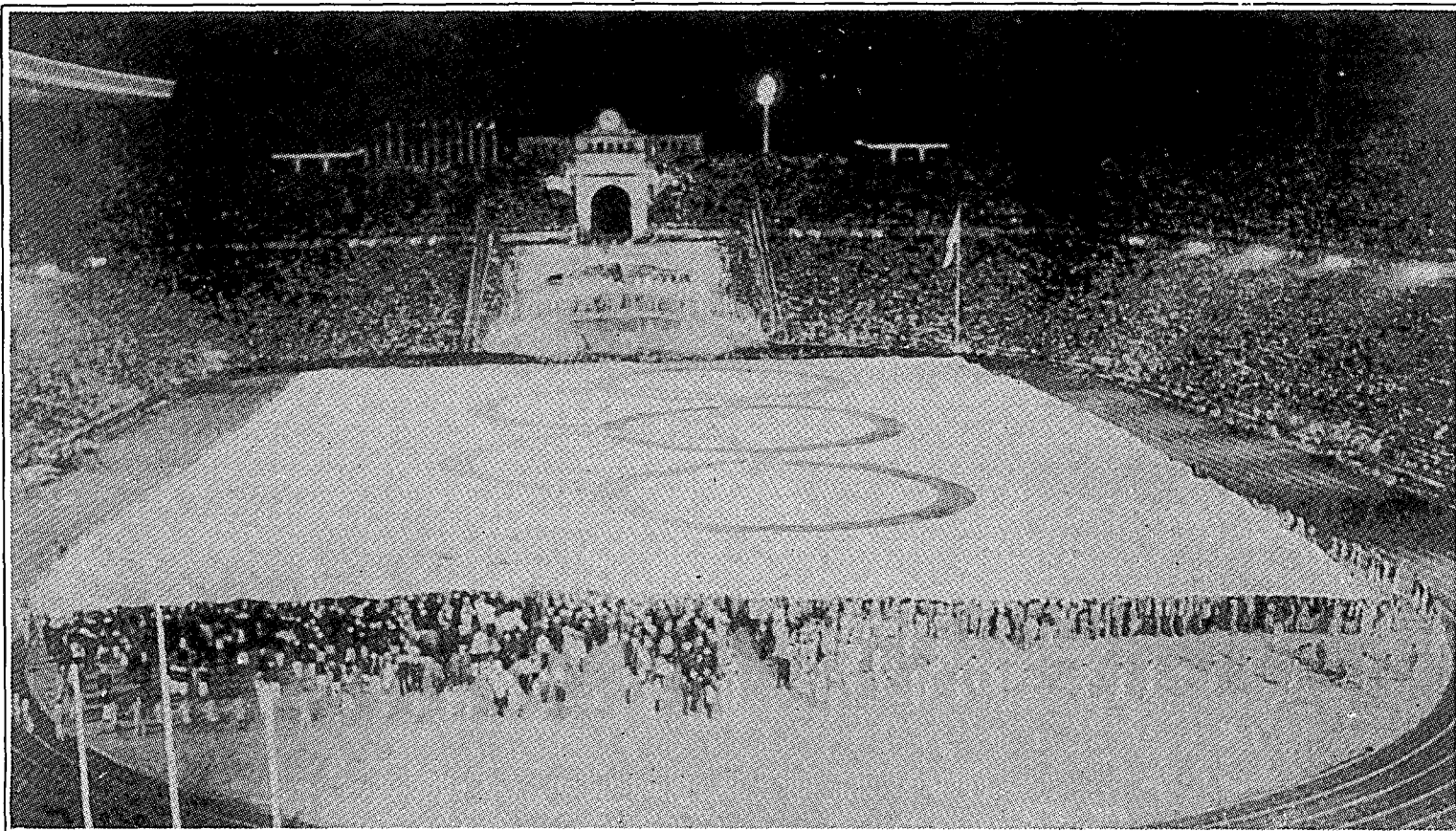
Any XIII - Núm. 672 175 ptes.

AFINANT...

Diploma olímpic per a tots!

En una de les seves novel·les en les quals l'insignificant i rabassut pare Brown és el protagonista, Chesterton hi dibuixa un misteriós hindú, que naturalment no és l'assassí, però que ronda inexplicablement la casa de la víctima. Aquest intrigant personatge es topa pel jardí amb el grup investigador format pel metge —l'assassí—, pel capellà catòlic i pel colossal Flambeau, a la pregunta natural d'aquest darrer —"Desitja quelcom?"— l'hindú respon tres vegades —Gràcies, no desitjo res—, i el pare Brown hi fa la reflexió següent: "El cristià és més modest: el cristià desitja quelcom". Ves per on aquesta escena em venia a la memòria tot llegint diumenge passat, al bell mig dels Jocs Olímpics, el murri del Qohélet "vanitat de vanitats i tot és vanitat", l'advertència de Jesús "tot el que has acumulat, per qui serà?... feu-vos rics de cara a Déu" i Pau —l'experiència ja de la vida de fe cristiana— "heu ressuscitat amb Crist", la vostra vida no es perd en el no-res, sinó que, amb el Crist ressuscitat és "guardada", ara d'una manera no aparent, en l'eternitat gloriosa de Déu. Vet-ho aquí perquè el cristià modestament "desitja alguna cosa". L'olimpisme és més cristià del que sembla, i potser del que es pensa. Ni crec que calgui dir-ho massa. Per a mi modestament, com per a Chesterton i Teilhard, és evident que el qui fa saltar i correr avui el jovent a l'estadi no és ni l'esperit de Buda ni el de Mahomet —tant venerables!—, sinó el d'un xicot de Nazaret, mort a Jerusalem, pel qual Pau es deixà tallar el coll tot afirmant que "era viu", i que, per tant valia la pena viure "desitjant quelcom": una medalla d'or o un simple diploma d'haver viscut.

■ Joan E. Jarque i Jutglar

L'altre salm de l'estadi

(Fa quaranta anys que jo també "em vaig trencar el coll", com diu el meu company d'ordenació sacerdotal, Climent Forner. "Dins la contesa" del Congrés Eucarístic Internacional de Barcelona, al vell estadi de Montjuïc. En aquella avinentesa vaig fer un salm assedegat, "brindis del Estadio").

A aquell mateix estadi de Montjuïc, el vell, i a la mateixa Barcelona "esplèndida", fa quaranta anys jo deia el salm olímpic dels Jocs majors del Regne.

Era el salm de sortida.

Cadell de Déu, el deia a glops d'eufòria:
"Apuremos el Vino por nosotros, hermanos,
que en la verde palestra del Estadio
nos citamos al odio y a la muerte
y al tremendo poder de las tinieblas"...
No sabia el què em deia, tot i fent profecia.

Avui, de lluny estant, al Mato Grosso,
podria dir el salm de l'arribada.
Deixeu-me'l encetar.

Vint-i-quatre quadrigues em tiraven la vida.
El calze, el cor, bullien de sang nostra:
mossèn Lluís, la colla de Barbastre?
Avui, el calze meu ja té la mida de tot un Continent.
(Fa cinc-cents anys que brolla sang l'Amèrica!).

Europa, el món, tornaven del malson, cercant l'aurora.
L'altar, com una antena parabòlica,
copsava el crit esmapedut dels Pobles;
rebia, corferit de penitència,
la gràcia de la Veu.

Les roses eren blanques, vuit-centes roses blanques.
La Pau seria el do, l'Eucaristia
ens convidava a compartir el Pa
i el pa i a fer la festa
de la gran germanor...

Inútilment?

Fa quaranta anys i aquella pau no arriba
i ens manca el pa, la fam creixent, amarga,
i sobra la disbauxa, freda i cega.

El món, com una bomba, se'ns ha esberlat en dos.

T'has fet tan lluny, Europa!
La torxa ve de Grècia, per Empúries.
Pel cor de Tarragona
no ve també la torxa de Betlem?
Vosaltres, joventut de casa nostra,
atletes del neguit,
relleus inevitables,
almenys alguns, vosaltres, que encara sou capaços
de folles utopies,
vosaltres, no podríeu prendre la torxa, l'altra
també, aquella torxa dels Jocs majors del Regne?

■ Pere Casaldàliga
São Félix do Araguaí, MT (Brasil)
juliol de 1992

VIATGES I PELEGRINATGES DE
L'ASSOCIACIÓ D'AMICS DE **CATALUNYA CRISTIANA**

Veniu
a satisfer
la curiositat de
conèixer un món
plural, exòtic,
ancestral...

Del 9 al 28 de novembre

VIATGE A L'INDIA I AL NEPAL

DELHI: la vella... la nova...

BENARÉS: ciutat santa de l'hinduisme

AGRA: antiga capital de l'imperi mogol

TAJ-MAHAL: una de les meravelles del món

JAIPUR: capital del Rajasthan

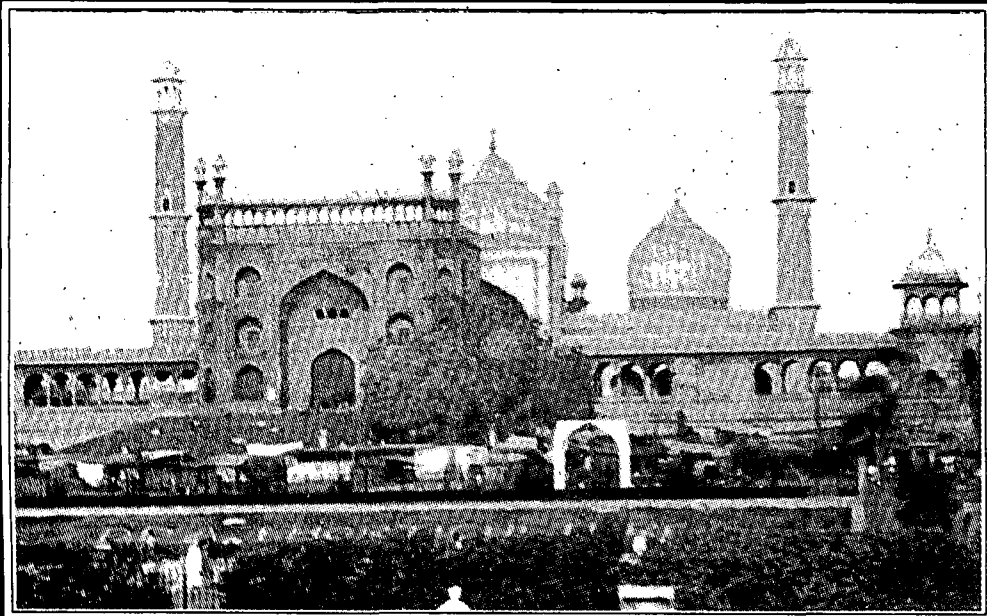
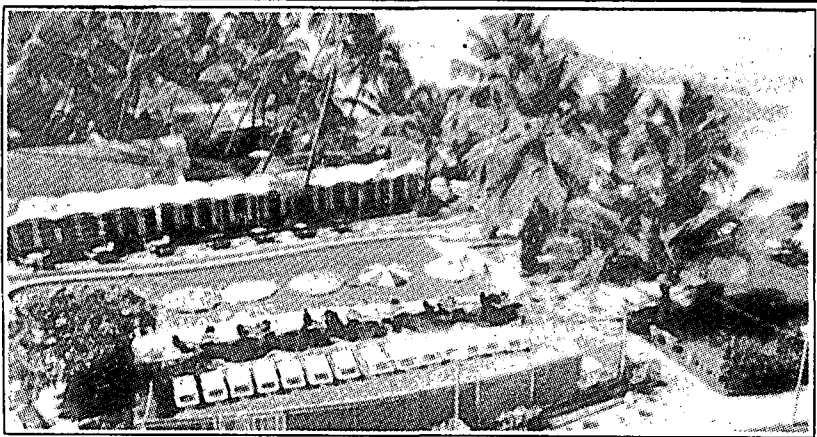
AMBER: per anar-hi amb elefant

AURANGABAD: coves sagrades i monumentals

BOMBAY: la ciutat del pas del temps

PANJIM: una colònia del passat

GOA: Sant Francesc Xavier

...i al **Nepal:**

KATMANDU
PATAN
BHATGAON

AVÍS IMPORTANT

Les nostres oficines romandran
obertes

a partir del 20 de juliol:
de les 8 del matí fins a les 2

durant el mes d'agost:
de les 10 a la 1 del matí

**DESITGEM A TOTS ELS QUI EN FEU
UNES BONES VACANCES**

Podeu demanar-ne informació per telèfon, per correu o bé personalment a l'associació
AMICS DE CATALUNYA CRISTIANA:

Pelegrinatges i viatges: Plaça Urquinaona, 11 3er. A. 08010 Barcelona - Telèfon: **301 37 18**

EDITORIAL

Església i món rural

Els bisbes de Catalunya han publicat, no fa gaire, un document breu sobre l'actual situació del nostre món rural. Són unes pàgines senzilles i de bon llegir, repartides en sis apartats:

"viure en societat des del món rural",
"viure la cultura des del món rural",
"vers un projecte de futur per al món rural",
"viure la fe des del món rural",
"un esforç eclesial comú",
"un esforç de tota la societat".

Es tracta d'un text de caràcter bàsicament descriptiu. La pagesia hi apareix constrenyida per la necessitat d'inversions importants i de reciclatge, per la desaparició del pagès modest, per l'individualisme, per l'escàs arrelament del sindicalisme, pel despoblament, per la manca de serveis i de solucions que, en canvi, arriben més fàcilment al món industrial, per les improvisacions i presses de les polítiques de Brussel·les, de Madrid i de Barcelona... Els bisbes comproven que la cultura tècnica, secular, pluralista i urbana incideix en el camp. Malgrat tot això, expressen la seva confiança i ofereixen la seva col·laboració per un futur que potencii les virtuts de la pagesia. Cal adherir-se als moviments col·lectius i cooperativistes amb vista a una millora de la qualitat de vida i del rendiment del treball.

Pel que fa a la pastoral, el document observa una certa manca d'esperit creatiu. Davant la descristianització, resulta insuficient un treball de conservació dels valors ancestrals. Subratlla la importància de la Missa —en alguns pobles petits és l'únic acte col·lectiu que hi ha— però observa que hauria de ser més clarament l'expressió comunitària i celebrativa de la fe. Els preveres han realitzat als pobles, solidàriament, una labor històrica, però cal crear a cada Parròquia un nucli comunitari responsable. Amb dades de 1989, de les 2.237 parròquies que existien a Catalunya, a 1.174 no hi ha rectors residents. Els bisbes animen els laics dels moviments apostòlics rurals a mantenir el seu esforç i el seu compromís.

Crida l'atenció que al cap de tres mesos de la publicació d'aquest document, el número 18 de la col·lecció "Documents del Magisteri", se n'hagi parlat tan poc. Tal vegada el seu caràcter merament descriptiu, ja assenyalat, li treu mordent. En aquest sentit, sorprèn una mica que en qüestions que demanen una acció de govern pastoral dels bisbes —per exemple, la pastoral de conjunt, les parròquies sense rector, les assemblees dominicals sense prevere, les anomenades "petites comunitats d'inserció", etc.— el document es limiti a aconsellar, a desitjar i a anunciar un tractament serà d'aquesta problemàtica, sense improvisacions.

Tot amb tot, pensem que val la pena que tots els qui treballen pastoralment en els nostres pobles aprofundeixin en els continguts d'aquest nou document col·lectiu de l'episcopat català.

Africans que moren de fam...

Ho acaben de dir alguns membres de les Nacions Unides: que les guerres d'Europa, a les quals som tan sensibles, no ens facin oblidar la tragèdia actual de l'Àfrica. Ara sembla que enviaran ajuda alimentària als africans famolencs.

Hi ha un problema d'economia mundial. Mentre els països en vies de desenvolupament del món industrialitzat gaudeixen de mesures proteccionistes, als de l'Àfrica els és imposada la liberalització dels mercats amb tot el seu rigor. Així l'oli de palma, el cafè, el te i el cacau, dels quals depenen moltes economies africanes, han sofert una baixada dràstica del preu. D'aquesta manera, havent augmentat les exportacions en un 4% el 1991, els ingressos totals han disminuït en un 22%.

Hi ha un problema gravíssim de sequera: a Somàlia, a Etiòpia, a Kenya... I hi ha un problema gairebé inextricable de guerres mortíferes...

El resultat és que uns quants milions d'africans —nens i adults— agonitzen per manca del més indispensable.

Pensem-hi, encara que la premsa en parli menys que d'altres temes més superficials... Aportem-hi ajuda material a través dels diversos canals d'ajuda existents. Mentre per a molts, aquí, és temps de vacances, molts, allà, només intenten sobreviure...

He tornat a llegir, de la recent carta de Quaresma dels bisbes de l'illa Maurici, una queixa oïda mil vegades: "Hom es pregunta —diuen els bisbes— per què l'Església es preocupa tant per totes les situacions de desigualtat i d'injustícia... No ens hauria de parlar més de Déu o de les coses de Déu?" (*La Documentation Catholique*, 7 de juny del 1992) Quin prevere no s'ha sentit cridat així a l'ordre?

Evidentment cal sobreentendre: parlem-nos el menys possible d'aquestes qüestions econòmiques, socials i polítiques.

La veritat és que la qüestió no és senzilla. A propòsit d'altres qüestions morals —la moral sexual, per exemple— he dit i repetit moltes vegades, i de bon grat, que és perillós per a l'Església en un medi no cristià o poc cristià, aparèixer només com una mestra de moral. Sense missatge evangèlic, missatge d'esperança, missatge pròpiament religiós. És en el marc d'una proclamació de la fe, i en un context adaptat a ella, que l'anunci d'una moral sorgida ella mateixa de l'Evangeli té sentit. No en altrelloc.

El bisbe esdevé un pare assotador.

En el cas de la moral social, és diferent, em direu. Aquí la paraula és benvinguda, escoltada, els sondeigs ho demostren. Això és veritat globalment.

Però aleshores cal analitzar molt bé com es veu la intervenció de l'Església. Sovint com a eina d'ajuda. Si, novament, la seva presa de posició no plau, topa amb els interessos, fàcilment es dirà que és una ingerència. L'Església fa política... Altra vegada, no apareix proclamant el missatge de salvació i d'esperança de l'Evangeli: la seva afirmació de moral social no s'inscriu, només, en tal proclamació. Massa sovint.

L'altre costat de la qüestió, és ni més ni menys que el lligam és molt fort, en el cristianisme, entre el que és religiós i el que és político-social. Els bisbes de l'illa Maurici amb els quals he parlat no han tingut inconvenient a respondre a l'objecció que han trobat: "La Bíblia ens proposa una religió diferent. La Bíblia revela que la veritable religió no separa l'amor de Déu de l'amor

social —de la dignitat, de la justícia, dels drets de l'home, dels deures de l'home envers l'home. No hi ha res que —per tornar al primer punt— n'hi hagi prou amb els records evocats fa poc per establir entre els cristians el dret de l'Església a parlar de les coses socials, i cal per això, quan l'Església s'adreça més llargament a tots els homes, inscriure el seu missatge social en l'anunci evangèlic. Evangèlic, no pas confessional, és a dir sense pressupost d'adhesió institucional i evitant el llenguatge de la tribu, massa conegut per nosaltres, tanmateix impenetrable per altres. La paraula de l'Església pot per tant, i fins i tot ha de ser política —política i social— a condició que sigui al mateix temps religiosa, evangèlica. Paraula d'esperança.

■ Jean-Ives Calvez

(De "la Croix")

Parlem-nos de Déu

RESPIR

La por

En un article de J. Lhoir vaig trobar el següent: "Una comunitat cristiana, vaig llegir no sé on, és una comunitat en la qual ningú no té por de ningú. M'agrada, aquesta definició, que, amb estil modern, diu exactament allò que deia sant Joan: L'amor perfecte exclou la por". També a mi em va agradar de seguida i hi faria el mateix petit comentari, però... El terrible però obert cap a tantes direccions! No cal pas entrar en l'anàlisi de casos per adonar-nos que la por encara fa acte de presència en molts camps de les comunitats cristianes, fins en les comunitats de gent consagrada, que potser hauria de ser la comunitat model. Por de dir, por d'escriure, por de semblar, por de caure en desgràcia, por que em posin barreres... La por que mou a fer, o a ometre, ja és un mal ella mateixa; però quan, per exorcitzar la por, prenem poses, ja no sabria què dir! Ni m'atreveria a dir què és pitjor, si la por o les poses.

■ Miquel Estradé

Director: Joan E. Jarque i Jutglar

Sots-director: Francesc Malsosa Riera

Redacció i col·laboradors: Joan Carrera Planas; Núria Albert; Montserrat Albert; Josep M. Aragonès; Joan d'Arquer; Jordi Bassas; Pilarín Bayés; Pietat Campmajó; Oriol Camps; Pere Campàs; Salvador Cardús; Rosa Collell; Francesc Gamissans; Núria Giralt; Joan Guiteras; Jordi Jorba; Pau López; Enric Graupera; Jaume Mora; Antoni Munné; Francesc Nicolau; Núria Oriol; Albert Pera; Antoni Plaia; Tomàs Puntí; Jordi Roigé i Solé; Joan Salvador; Pere Tena; David Vidal; Pere Vives; Manuel Valls; Miquel Estradé; Francesc d'A. Picas; Pere Saumell.

Corresponsals: Leonard Santacana, CERVERA; Carme Frigola, FIGUERES; M. Caballé, GIRONA; Josep Nadal, IGUALADA; Jaume Montaña, LLEIDA; Enric Badosa, ROSES; Joan Boronai, TARRAGONA; Norbert Miracle, TORREDEM.

BARRA; Antoni Mirabet, SEU D'URGELL; Joaquim Blanch, TORTOSA; Enric Benavent, VILANOVA I LA GELTRÚ; Antonio Gil, ANDALUSIA i SUD D'ESPANYA; Glòria Carrizosa i Guillem Farré, BARCELONA; Maria del Pilar Brault, FRANÇA.

Disseny: Josep Samper.

Compaginació: Carlos Aguado

SUBSCRIPCIONS ANUALS

Catalunya, resta de l'Estat espanyol, Andorra, Gibraltar i Portugal 9.100 Ptes.

Resta d'Europa: 17.732 Ptes. ☐ Amèrica: 21.892 Ptes. ☐ Àfrica: 21.892 Ptes. ☐ Àsia: 30.732 Ptes. i Oceania: 30.732 Ptes

Edita: FUNDACIÓ CATALUNYA CRISTIANA

Gerent: Jaume Roigé i Torrentgenerós

Redacció, administració, publicitat i autoedició:

Edifici de la Parròquia de la Mare de Déu dels Angels, c/. València, 244, 2º. Telèfons: 215 27 39 / 215 27 84.

Fax 215 28 05 - 08007 BARCELONA.

Impresora: Publiagraf, S.A. L. Passatge Valeri Serra, 30,

Tels. 454 16 30 / 17 77 BARCELONA.

D.L. B.14.387/79

Difusió controlada per O.J.D.

MEMBRE DE LA UCIP

ARA MATEIX

Torras i Bages i el nostre Concili Provincial

Hem saltat el primer obstacle que entrebancava la marxa cap al Concili de la Tarraconense. L'Arquebisbat de Barcelona, sense perdre la seva condició ni el seu estatut de tal, ha estat autoritzat pel Papa per a participar-hi plenament. Tenim, doncs, via lliure, jurídicament parlant, però resten, no cal dir-ho, les dificultats reals d'una convocatòria tan important i tan complexa. Aquestes no les resoldrà, òbviament, una dispensa, sinó que exigiran l'esforç, la voluntat d'anar endavant, l'esperit de comunió i la confiança de tots els catòlics de Catalunya.

Torras i Bages es va referir molt suggestivament als concilis provincials en el tercer capítol de "La Tradició Catalana", obra de la qual celebrem aquest any el centenari. En feia un argument més per a demostrar que la vocació que té l'Església d'arribar a l'home en la seva realitat concreta la fa ser "regionalista". "Reuneix, deia, rares vegades, sols per necessitats que atenyen tot el llinatge humà, el Concili universal; però és amiga de que sovint es reuneixin concilis provincials, més encara, sínodes o concilis diocesans; reconeixent que hi ha una vida religiosa en cada territori que per si mateixa ha d'arreglar-se les coses, salva sempre l'autoritat i primacia del Vicari de Crist".

Observava, també, el sant Bisbe de Vic que la història demostra que generalment han estat més netament pastorals aquests concilis que els d'àmbit estatal: "Tot sovint la política, obra dels homes, pertorba la religió; sempre la naturalesa, obra de Déu, es lliga amorosament amb l'Església de Crist. Molts concilis o assemblees eclesiàstiques nacionals han estat inspirats per la devoció al monarca, més que a l'Església; en canvi, els provincials i diocesans han fet florir en tota mena d'excel·lències la vida religiosa i civil de les diferents encontrades".

Adonem-nos que en aquest text torrasian hi ha una definició, de caràcter general però molt exacta, de la filosofia i dels objectius d'un concili provincial. La componen dos elements. Un és més de principi: el reconeixement que "hi ha una vida religiosa en cada territori". L'altre és més de mètode: aquesta vida religiosa peculiar "ha d'arreglar-se les coses, salva l'autoritat superior del Papa".

Segons aquesta definició, ens cal, en primer lloc, una voluntat decidida d'assumir tota la nostra realitat religiosa. No és fàcil, perquè es tracta d'una realitat molt extensa. Cada cristià o cada territori, cada institució o cada espiritualitat, cada moviment o cada corrent d'opinió tendeix, incondicionalment, a un cert reduccionisme. La veritat és que som molts i diferents i que un Concili ha d'aplegar-nos a tots. Fixem-nos, per posar només un exemple, en la dualitat d'arquebisbats que ha estat objecte de la dispensa esmentada. La desproporció en habitants i en heterogeneïtat social entre tots dos és notòria. Haurem de trobar camins de reflexió i d'acció alhora diferenciats i harmònics.

La definició torrasiana demana, en segon lloc, un moviment de responsabilització que haurà de ser essencial en el nostre Concili. Hem d'arreglar-nos les coses... Això vol dir, en positiu, capacitat d'iniciativa i de creació. I significa també, en negatiu, deixar el costum d'atribuir als altres, de més amunt, o de més avall, la culpa de que les coses no vagin més bé. Fem atenció, per acabar, als últims mots de Torras i Bages: "salva l'autoritat i primacia del Vicari de Crist". Sense un concepte exacte de la veritable naturalesa de l'Església i sense una delimitació clara del nostre àmbit de responsabilitat, fàcilment podríem passar de l'esperança a la frustració.

■ J. Carrera Planas

Un altre escàndol. Ara ve de Suècia. Un amable avi de 65 anys, empleat de l'Oficina Nacional per a Qüestions Socials, encarregat de guardar infants mentre els pares treballaven, es dedicava a abusar-ne sexualment. La veu d'alerta vingué d'Alemanya,

on la policia va descobrir els seus vídeos pornogràfics comercialitzats. També aquí, de tant en tant apareix alguna informació a la premsa, malgrat que aquests fets s'amaguen molt i molt. Fou a Barcelona que actuava una secta. Ara llegeixo que Adolfo Calle, a València, assegura que vint mil nens pateixen abusos sexuals a Espanya.

Fa poc vaig llegir, tot impressionat, diversos informes adreçats al Parlament Europeu o bé al Consell d'Europa, sobre distintes formes d'explotació de menors, amb l'ocasió de la conferència d'Estrasburg de 1989 del primer, o de la 39 assemblea de 1987 del segon, i vaig comprendre que els parlamentaris restessin astorats en escoltar-ho. La preocupació per les conseqüències per a infants i adolescents, de la lliure circulació de persones a través d'Europa a partir de 1992 els va moure a estudiar el fenomen i a fer recomanacions.

Fins ara, es creia que aquesta abominable explotació es feia amb nens i joves pobres, procedents de països del Sud. La Menger's Travels, agència matrimonial instal·lada a Alemanya, cercava "joves dolces, tendres i fidels" a Tailàndia, Taiwan i

la pornografia, amb l'ajuda del vídeo, es concentrà principalment a Europa i Amèrica del Nord, seguits de prop pels països proveïdors de petroli".

La història a través de la qual comença la prostitució d'una persona, és llarga i les causes múltiples. Per als adolescents, a vegades, comença amb una fugida del domicili. Només aquesta raó, l'absència dels pares, del seu afecte i del seu control, ja és l'inici de la seva perdició. Com en el cas de l'avi suec, poden abusar dels menors les mateixes persones a les quals els pares confien els fills, o bé produir-se els abusos per manca de responsabilitat i abandó. Ara que ha acabat el curs escolar, que tot sol ésser més ordenat, és fàcil d'imaginar com van de solts els infants.

M'explicaven uns amics com en un càmping de la Costa Daurada, l'any passat, els veïns de la seva tenda li penjaven al seu fill un cartellet al coll, amb les dades personals, i el deixaven anar tot el dia al seu aire. I quants milers d'adolescents i joves nostres no es trobaran ja ara aprenent anglès a un país anglòfon, sense que hi hagi prou garanties de l'honestetat dels receptors. Durant els anys que vaig ser responsable dels emigrants espanyols catòlics a Europa, vaig poder conèixer més d'una història dramàtica, sobretot de noies. I per només esmentar-ho, d'altra banda, hi ha els casos, no tan estranys, que són els mateixos pares, gairebé sempre persones degenerades, els qui abusen de les pròpies filles. Per raons òbvies, aquests casos se solen tapar. Tenen, però, conseqüències devastadores.

El novembre de 1989, l'ONU aprovà la Convenció dels Drets de l'Infant, que recollia i ordenava els compromisos anteriors, especialment els de la Declaració de 1959. A l'article 34, exigeix als estats signants que prenguin totes les mesures que calguin per impedir "la invitació perquè un infant es dediqui a

qualsevol activitat sexual il·legal, l'explotació de l'infant en la prostitució o en espectacles i materials pornogràfics". Les resolucions i recomanacions dels organismes europeus estableixen principis i donen consells sobre educació, denúncies d'abusos, centres d'acollida i d'altres precaucions. Les noves condicions de vida presenten noves amenaces. I convé que les autoritats estiguin a l'aguait. Però, no és cosa només d'elles, sinó de tota la societat. La degradació de l'ambient familiar, la llibertat sense fre dels MCS, no són bons presagis.

Tampoc no ho és la crisi religiosa del món occidental. On trobarem un fonament sòlid per al respecte als febles? El mateix Jesús es preocupà d'aquest problema: "Millor que li pengin una pedra al coll i que el llencin al mar", digué del qui escandalitza un nen.

■ Joan Martí,
bisbe d'Urgell
(De "La Vanguardia")

L'abús sexual de menors

Filipines. Bandes especialitzades en l'adopció també servien de cobertura per a aquest tràfec. Però ja no vénen només d'allí o de Bolívia. El comerç pot venir de Suècia, o del sud de Iugoslàvia, on es diu que hi havia un mercat de criatures especialitzades en robatoris.

No puc estar-me de copiar un text de l'informe que M. Staffelen presentà al Parlament Europeu: "La prostitució infantil és, amb la venda de nens, el capítol més dolorós. Des d'antic, els infants són sol·licitats per al servei sexual per la seva frescor i ingenuïtat. La nostra època de costums 'lliures', però fastiguejada i vulgaritzada sexualment fins al summum, és a l'aguait de tots els refinaments eròtics. Per reactivar una sexualitat esmussada fins a l'extrem, els nostres contemporanis han esdevingut els grans consumidors de la sexualitat infantil. SOS Enfants calcula en 5.000 i 3.000, respectivament, el nombre de nois i noies menors de 18 anys prostituïts a París". Quants n'hi haurà, penso jo, a Barcelona? Perquè l'informe, a la mateixa plana, l'esmenta al costat d'altres grans ciutats: "Mèxic, Barcelona, Bombai... El mercat de

SABER ESCOLTAR

Eleazar

Antíoc Epifanes, volent unificar el món sota l'hegemonia de la cultura grega, persegueix els qui professen la fe en Jahvè. Ara toca el torn a Eleazar, un dels principals mestres de la llei. És octogenari, però manté un aspecte bellíssim. Li obren la boca i l'obliguen a menjar carn de porc, prohibida a la Bíblia. Ell prefereix una mort gloriosa a una vida deshonrada. La fidelitat a Déu és per damunt de tot.

Alguns dels qui presideixen l'àpat, coneixedors de temps del noble mestre, li proposen que li duren una carn que li sigui lícit prendre, i que fingeixi haver menjat l'ordenada pel rei, provinent dels sacrificis pagans. Eleazar amb mots educats i adients diu que l'enviïn amb els morts: "No és propi dels meus anys de simular; molts joves,

pensant-se que l'octogenari Eleazar s'ha passat als estrangers, també ells, al cap de vll pel poc temps de vida que em guanyaria, serien enganyats per culpa de la meua simulació, jo quedaria maculat i deshonraria a la meua vellesa. I el cert és això: suposant que jo ara defugís el càstid dels homes, ni viu ni mort no podré escapar-me de les mans del Totpoderós. Per tant, abandonaré la vida... i deixaré als joves un exemple perquè acceptin amb coratge i de grat una mort honrosa per amor de les lleis sagrades i santes" (2M 6, 24-28). El gest d'Eleazar —tan conscient— sempre em fa pensar en el bon exemple que els adults han de procurar als joves.

■ Joan Guiteras

Hi ha homes que semblen uns cavallers veritables, per la seva correcció, les seves bones maneres, la seva galanteria discreta en tractar les dones. No obstant això, són uns masculistes terribles, per molt que dissimulin aquesta trista condició.

Tractats de més a prop i amb més intimitat, podríem dir que "se'ls veu el llautó".

N'hi ha de casats, no pas per amor, sinó per tenir una dona que, d'una banda, satisfaci la seva apetència sexual i, de l'altra, li doni els fills que desitja, a fi de formar-los a gust seu i semblança i fer-ne els col·laboradors fidels a les seves empreses i, quan s'escaigui, els qui les continuïn, tot perpetuant la glòria del seu cognom. Moltes vegades, el primogènit en duu el nom i tot. Ni que sigui tractant-la amb galanteria, la dona és sobretot l'instrument que necessita el seu orgull familiar i la seva ambició en el treball.

Potser precisament per manca d'un amor veritable, cerca aventures fugaces, i així és com demostra un altre caire del seu masculisme en promoure la "dona objecte".

Com a caps d'empresa, aquests cavallers falsos no reconeixen pas els mateixos drets i salaris a la dona, respecte de l'home, en condicions idèntiques de productivitat.

Estarà més orgullós dels seus fills que no pas de les filles, si bé procurarà que aquestes s'afegeixin a la mare en el cercle de persones que l'atenen amb una gran sol·licitud i una certa idolatria. Se sentiria frustrat si el primogènit fos una dona. I encara més, si només tingués dones. En casar-se, es perdria la glòria del cognom patern i la seva primàcia.

Falsa cavallerositat

La galanteria, lluny de ser l'expressió d'una igualtat veritable, és com una mostra de generositat altruista envers el més dèbil o, encara pitjor, un reclam insinuant perquè l'ocellet caigui més fàcilment als seus paranyes.

El que desitja és tenir "esplendor social" com a base per al triomf en la vida, l'assoliment d'ambicions i la glòria d'unes relacions socials brillants. Per això necessita una dona maca, distingida, molt ben educada, que organitzi una casa propícia per desenrotllar-hi el que he dit abans. Un cop més, la dona és un instrument dels desigs de l'home. En un ambient en què el divorci no és mal vist, si la dona no acaba de servir per als objectius del marit, aquest, senzillament, se separa i, amb l'experiència adquirida, en cerca una altra més adient.

En comptes de compartir els guanys amb la dona i confiar-hi, la controla i l'escatima tant com pot. I si algun cop és esplèndid, és perquè quedí més lligada, obligada i més dòcil, tant en la vida sexual com en la social.

Quants símptomes podríem afegir-hi encara! N'hi ha prou amb els assenyalats fins ara per instar-nos a aprofundir-hi més.

Podria semblar, per la mena d'exemples emprats, que aquests símptomes només s'escauen a l'anomenada "classe alta i acabada". Potser sí que s'hi deu trobar més clamorosament el contrast entre les aparences i la realitat oculta. Però tot plegat té el seu reflex també en altres nivells.

Ben sovint, val a dir-ho, de la classe més alta a la de més avall, és maltractada la dona, de paraula i fins de fet; un cert sadisme del pretesament més fort. Amb quina altivesa no es fa suportar a la dona els defectes de l'home, les borratxeres, les despeses, els capricis, fins en les esferes més íntimes, o les seves vel·litats fora del matrimoni.

Tant de bo que totes aquestes coses no quedessin en una mera exposició objectiva d'una realitat freqüent, sinó que els homes —cada home— interioritzéssim el problema i examinéssim amb sinceritat —sense por— quants símptomes d'aquests tenim; quantes actituds d'aquestes són les nostres. Tot i presumir de paraula que no som masculistes, ja que avui això no és ben vist. Però, fins negant aquesta condició, en el fons del cor ens hi continuem mantenint. Podem arribar a fer el ridícul, i que moltes vegades també "se'ns vegi el llautó".

■ **José Castaño Ruiz**
de l'Àmbit Maria Corral

CARTES • CARTES • CARTES • CARTES • CARTES • CARTES • CARTES • CARTES •

◆ "Si Déu vol"

Sr. Director:

La nostra felicitació més complaguda a la Srta. Maria Dolors Busquets, locutora de Catalunya Música que en acomiadar-se dels oients ho fa sense prejudicis amb un rotund Adéussiau i fins demà si Déu vol.

Ben al revés d'altres presentadors que manipulen dia, nit, tarda, hola, fins demà, tots sense ni que per atzar es recordin de l'Ésser Amo de tot.

Per contra, a la vegada, assenyalar l'oblit que la Srta. conductora del programa "Signes del temps" observa quan finalitza el seu comès, tot dient escaridament "que tinguin una bona setmana".

Conservar les dites cristianes dels nostres avantpassats és una conseqüència lògica del seguiment que hem emprats els que ens sentim orgullosos de les arrels del nostre poble.

GENÍS DE TERA TEIXIDOR
Badalona

◆ ¿Qui va ser Guillem Roviroa?

Sr. Director:

En el suplement "REVISTA" del periòdic local "La Vanguardia", corresponent el dia quatre de juliol del 1992, es publica una entrevista a Don Francisco Beltrán, Batlle dimissionari de Fraga. Aquest senyor manifesta que es va formar en les files de la HOAC i de la JOC, com a catòlic del grup montserratí de "Guillem Roviroa".

Li agrairia molt que, en un proper número d'aquest preuat setmanari popular d'informació i cultura religiosa, publicuessin algun reportatge sobre "Guillem Roviroa", per als que desconexim en què consistia aquell moviment de Montserrat i així també ens orientarem.

RAFAEL IZAGUIRRE
SOBRE
Barcelona

◆ Aprofitar estris que no espoden comercialitzar

Sr. Director:

Possiblement, el que exposo en aquestes lletres, ja existeix i ho desconec, però, per si no fos així, em permeto aquest suggeriment.

De la mateixa manera que un "Banc d'Aliments" procura aprofitar tots els que per diverses circumstàncies no espoden comercialitzar; si hi ha unes "Engrunes" o "Escorrialles" que recullen estris que poden ser servibles; si hi ha diversos llocs on portar la roba en desús... veient el que s'exposa i ven en el mercat de brancats que setmanalment es fa a la plaça Nova de Barcelona, m'ha fet pensar que potser valdria la pena que, en mans de voluntàries entès i esperit lucratiu en benefici d'alguns de tantes i tantes necessitats com hi ha, es podria també obrir una branca cap aquest espai. Sense parlar de llibres —que mereixen un altre apartat— i quantes i quantes coses com les que es posen a la venda —i que sens

dubte deuen interessar a algú, del moment que hi són— es guarden en moltes cases... Que no les anirem a vendre, potser per no saber a on o perquè el que ens en donarien no ens trauria de cap pena, però que sabem positivament que, darrera nostre aniran de cap a les escombraries, si no a mans d'un marxant per un tres i no res.

En canvi, segurament les donaríem joiosament, sabent que se'n podia treure un benefici pels qui ho necessiten.

Si ja funciona, quelcom així, donin-ho a conèixer, si us plau.

MARIA CANUDO
Barcelona

◆ "La cultura que fa escarafalls"

Sr. Director:

Recollint la idea d'un "Afinant" i en concret la cita de Chesterton "han deixat de viure a la llum i a la calor de l'Església però peten de dents i van a les palpentes a la seva ombra" voldria exposar dos casos amb què m'he topat aquesta setmana, que m'han ferit, i als que crec va la cita com anell al dit.

Un: un cartell anunciador del "Corpus'92" i en el qual figuren tots els elements populars tradicionals de la festa del Corpus: gegants, trapes, Patum, ball de bastons... etc. I prou. La popularitat del cartró. Potser per anar d'acord amb les imatges televisives oferint la confecció d'una catifa de flors en una de les poblacions del Maresme, damunt la qual "hi desfilarà la cavalcada"...

Em sembla molt bé que es recuperin les tradicions populars. Però aquestes tradicions tenen un origen i un fons: en aquest cas l'homenatge a l'Eucaristia en la festa del Corpus. Però d'això "la cultura que fa escarafalls del seu indissimulable passat cristià", no en diu res.

Ja sé que no servirà de gaire. Però, jo, en protesto.

CARME BENRICH
Barcelona

◆ "Castanyolades"

Sr. Director:

A Catalunya Cristiana del dia 25 de juny es va publicar una carta del Sr. Genís de Tera, en la qual exposava la seva opinió

sobre les pretensions del Grup d'Estudis Catalans.

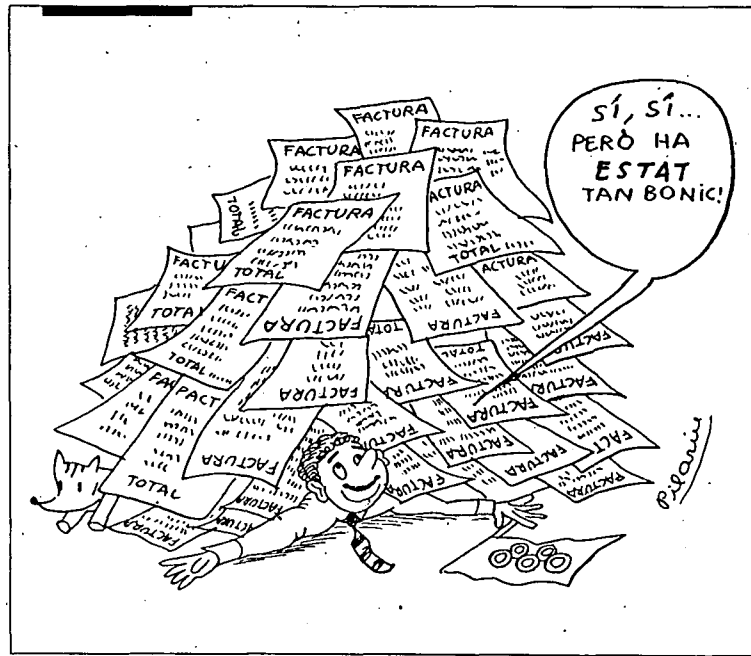
El Sr. Genís utilitza una paraula molt despectiva per referir-se a la influència de la llengua castellana, tot dient "Castanyolades", amb un to de supèrbia molt gran.

Sr. Genís, si vostè és cristià, hauria de tenir una mica més de respecte, almenys en públic, per altres llengües i cultures, encara que siguin "inferiors" a la seva, perquè a Catalunya som molts els catalans que tenim el castellà com a llengua materna i familiar, i tot sovint comentaris com els seus ens fereixen una mica.

Els que parlen castellà també són persones amb sentiments, i molts d'ells cristians com vostè.

ENRIC LOPEZ ANDRES
Mollet del Vallès

ACUDIT

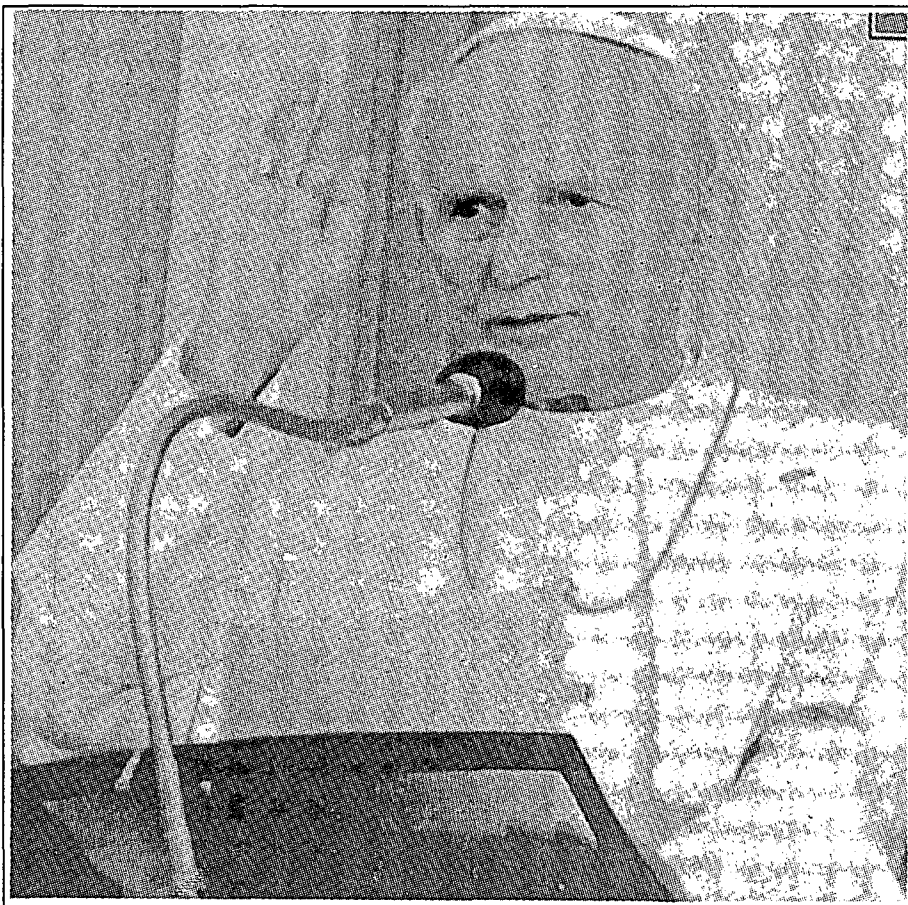

Primera aparició pública després de l'operació

Joan Pau II, més prim, però somrient

La gran cita amb la multitud de fidels que acudeixen sota la finestra de la finestra del Sant Pare per resar amb ell l'Angelus del migdia, arriba finalment, el passat diumenge dia 2, no a la plaça de Sant Pere si no a la residència estiuenca de Castell Gandolfo, on el Papa, convascent de la greu operació a la qual fou sotmès, està gaudint de les seves vacances. El Papa manifestà als fidels congregats que la primera prova havia sortit bé.

Era la primera vegada que el Papa tornava a veure directament els fidels reunits sota la seva finestra, aquesta vegada a Castell-Gandolfo i no al Vaticà, després de l'inoblidable diumenge que s'adreçà, amb tanta humilitat i senzillesa a tots ells, i a tots nosaltres, per a fer-nos la humaníssima i escruixidora "confidència" que difondria la més gran preocupació per la seva salut i pel futur del pontificat de Joan Pau II: "Aquesta tarda —va dir el Papa— aniré al

Policlínic Gemelli per tal de sotmetre'm a alguns controls diagnòstics."

Hi hagué una veritable explosió d'aplaudiments i alegria quan el Sant Pere, al final del breu discurs que precedí l'oració de l'Angelus, amb un gran somriure que il·luminà el rostre demacrat, digué molt satisfet com si pensés en veu alta: "Fins ara la primera prova ha anat força bé".

Tenia motius per estar content. La seva veu era més forta i segura que el diumenge ante-

rior i les condicions generals van en constant i progressiva millora. L'esprimatxament, com ja va confirmar el portaveu oficial de la Santa Seu, doctor Joaquim Navarro Valls, és natural després de la delicada operació i el règim alimentari subsegüent.

El breu discurs va dedicar-lo a reprendre el seu "pelegrinatge espiritual" pels santuaris marians americans per commemorar el Cinquè Centenari de l'Evangelització del Nou Món. Precisament del diumenge dia

2, com recordà el Papa, Costa Rica celebrava la seva patrona: "La Mare de Déu dels Àngels".

El santuari que els seus fidels li han dedicat és a l'antiga capital, Cartago. "Allí es venera la Negreta" —afegí el Sant Pare— com la gent anomena amorosament la imatge de la Verge que una jove mestissa descobrí so-

bre una pedra l'any 1635.

"Ens unim amb ells —digué el Sant Pare— per confiar també a Nostra Senyora dels Àngels, la IV Conferència General de l'Episcopat Iberoamericà, ja imminent, que traçarà les línies de la Nova Evangelització per els pròxims anys.

FILTRANT LA NOTÍCIA

Brasil: la forta davallada de catòlics

Segons fonts properes a la Conferència Nacional de Bisbes Brasilers (CNBB), la davallada creixent del nombre de catòlics al Brasil preocupa la jerarquia i els agents de pastoral d'aquell país. Un nombre cada dia més gran de creients es passen a les sectes, i dels que es queden són pocs relativament els que practiquen.

Segons una enquesta de l'Institut de Geografia i Estadística duta a terme l'any 1982, per cada 100 brasilers, 72 es declaraven catòlics; 6, espiritistes; 4, evangelistes protestants o creients independents; 7, pertanyien a altres religions i 5 no es pronunciaven.

Al cap de 10 anys, la situació ha canviat del tot. Una enquesta privada, però de solvència, ha revelat que avui augmenten considerablement els catòlics que abandonen l'Església per afiliar-se a les sectes, i els que es queden només un quatre per cent practiquen la seva fe.

Les causes d'aquests fets han estat analitzades i interpretades de diversa manera. Els sectors eclesials proclius a la "teologia de l'alliberament" consideren que la deplorable situació és el resultat d'un clergat "políticament conservador, aliè i despreocupat de les classes socials pobres i marginades, les més nombroses d'aquell gran país", mentre que el sector conservador acusa i culpa els teòlegs de la "teologia de l'alliberament"

d'haver dividit els catòlics en pobres i benestants, amb un menyspreu per aquests últims. "En nom de la teologia de l'alliberament s'han comès molts errors i s'han causat moltes divisions entre el poble fidel", ha revelat el cardenal Eugenio Araujo, arquebisbe de Rio de Janeiro, que mai no ha vist amb bons ulls aquell corrent teològic.

Altres, com els cardenals J. Freire Falcao i L. Moreira Neves, arquebisbes de Brasília i Bahia respectivament, consideren que la disminució quantitativa i qualitativa de preveres han afeblit la vida de l'Església catòlica. Freire Falcao afegeix que tant les comunitats cristianes de base com la teologia de l'alliberament han donat bons resultats en el món rural, però no en els sectors urbans de les grans ciutats, la vida dels quals reclama una estratègia evangelitzadora distinta.

Segons l'agència ICIA, el problema de les sectes serà estudiat en la IV Conferència de l'Episcopat hispano-americà, que tindrà lloc a Santo Domingo el proper octubre, mentre que la "teologia de l'alliberament" —un corrent teològic-pastoral de gran ressò en tot el continent— no figura en el document de treball d'aquesta magna assemblea eclesial.

■ Francesc Gamissans

5.000 dies de pontificat de Joan Pau II

ROMA.— Una mica més d'un mes després d'haver celebrat el seu 72è aniversari (18 de maig), Joan Pau II assolí els 5.000 dies del seu ministeri de pastor de l'Església universal, inaugurat el 22 d'octubre de 1978, sis dies després de la seva elecció.

265è papa de la història, primer papa d'origen polonès, primer papa no italià des d'Adrià VI (1522-1523), que era originari d'Utrecht (Països Baixos), Joan Pau II és sobretot el primer papa de la història que ha visitat els cinc continents, cobrint més de dues vegades la distància de la Terra a la Lluna en el curs de 55 visites a un centenar de països i 104 viatges per Itàlia, a més dels desplaçaments de Roma a Castell Gandolfo. Ha visitat 23 països d'Europa, 33 d'Àfrica, 22 d'Amèrica central i del sud i 16 d'Àsia. Polònia, el seu país, l'ha visitat cinc vegades, i a França, Joan Pau II hi ha estat quatre vegades.

El primer viatge de Joan Pau II el portà a la República Dominicana. El proper l'hi tornarà a portar, el mes d'octubre, amb motiu de la celebració del cinquè centenari de l'evangelització d'Amèrica.

El Sínode dels Bisbes, sobre la vida consagrada, l'any 1994

ROMA.— Un Sinode de Bisbes sobre la vida consagrada en l'Església tindrà lloc l'any 1994. La sala de premsa del Vaticà ha informat que el Consell de la Secretaria general del Sinode dels Bisbes es va reunir per aquest motiu del 23 al 25 de juny, sota la presidència de l'arquebisbe belga Jan Schotte, secretari general del sinode. Els participants en aquesta reunió van treballar concretament els "lineaments" (l'elaboració dels qüestionaris enviats per a consulta) recollint i discutint les propostes i indicacions així com el que fa referència a la naturalesa del document i a la seva forma literària i lingüística. També han parlat de la participació dels religiosos i religioses en la preparació del Sinode a nivell nacional, continental i universal. La propera reunió serà el vinent setembre, segons precisa el comunicat. Mentrestant seran publicats els "lineaments" amb l'objectiu d'animar a la reflexió les Conferències episcopals i tota l'Església. (APIC)

Té més cura de la memòria històrica que del pols de l'acció actual, i un profund caràcter didàctic

El pavelló "vaticà" a l'Expo'92

A Sevilla, el pavelló de la Santa Seu atrau l'atenció del públic. Potser perquè el projecte evangelitzador de l'Església a Amèrica s'hi presenta amb avenços i abusos, amb ombres i llums. A pesar que hi apareix més la memòria històrica que no pas el pols de l'acció pastoral actual, la seva reeixida finalitat és de caràcter didàctic. En conjunt, un exponent de gran valor.

Ningú no dubta que l'Exposició internacional de Sevilla és, entre moltes altres coses, una ambiciosa oferta cultural de cent deu països, vint-i-tres organismes internacionals i les disset comunitats autònomes espanyoles.

Això vol dir que l'Expo'92 té com a objectiu mostrar al públic les obres que la humanitat ha anat deixant patents en la seva pròpia història.

La religió i l'Església presents a l'Expo'92

Hom podria creure que en un esdeveniment tan "secularitzat" com l'Expo'92, la religió i l'Església no hi tindrien cabuda. Com a màxim, brillarien per la seva absència. Tanmateix, no és pas així, malgrat que se'n parli poc.

La presència religiosa a l'Exposició sevillana no es limita al testimoni religiós cristià. Tant en l'exhibició general sobre les Cultures contemporànies, com en alguns pavellons d'Àsia, l'Orient Mitjà i Àfrica, hi apareixen, no cal dir-ho, les religions hindú, jueva o mahometana, que tant col·laboren a cristallitzar les seves cultures. Nosaltres, amb tot, ens limitarem, per imperatius d'espai, a informar sobre la presència catòlica al Pavelló del Vaticà.

Un prisma rectangular

El pavelló del Vaticà ha estat finançat per la Conferència Episcopal espanyola i per altres entitats privades de tipus religiós o laïcal, tant nacionals com inter-

nacionals. Així, la Comissió Pontifícia per a l'Amèrica Llatina i la Conferència Episcopal alemanya; no pocs ordes i congregacions religioses; els onze bancs més forts d'Espanya; algunes importants caixes d'estalvis i certes firmes i fundacions privades. Hi col·labora també el Ministeri de Cultura amb el préstec d'algunes peces.

El pavelló és un prisma rectangular, de 25 per 50 metres de planta, rematat per voltes de canó i una cúpula d'arestes de 20 metres d'alçada. El material utilitzat fou: acers tubulars i vidres opacs, translúcids o fumats, els quals després s'han hagut de revestir de cortinatges, perquè la llum de Sevilla era massa forta per a les peces que hi havia a l'exposició. En la decoració externa abunda el llustre de marbre negre.

Al centre del pavelló s'ha muntat un estudi per a la COPE, des d'on es transmet la missa dominical i, ocasionalment, altres esdeveniments culturals d'importància.

Una exhibició valuosa

Cal accentuar-ne el valor del contingut. Inspirant-se clarament en les excel·lents exposicions sobre "Les edats de l'home", muntades a les catedrals de Valladolid (1989-90), Burgos (1990-91) i Lleó (1991-92) pels bisbats castellano-leonesos, ara el pavelló vaticà presenta **L'Església a Amèrica: evangelització i cultura**, també amb un pregon caràcter didàctic.

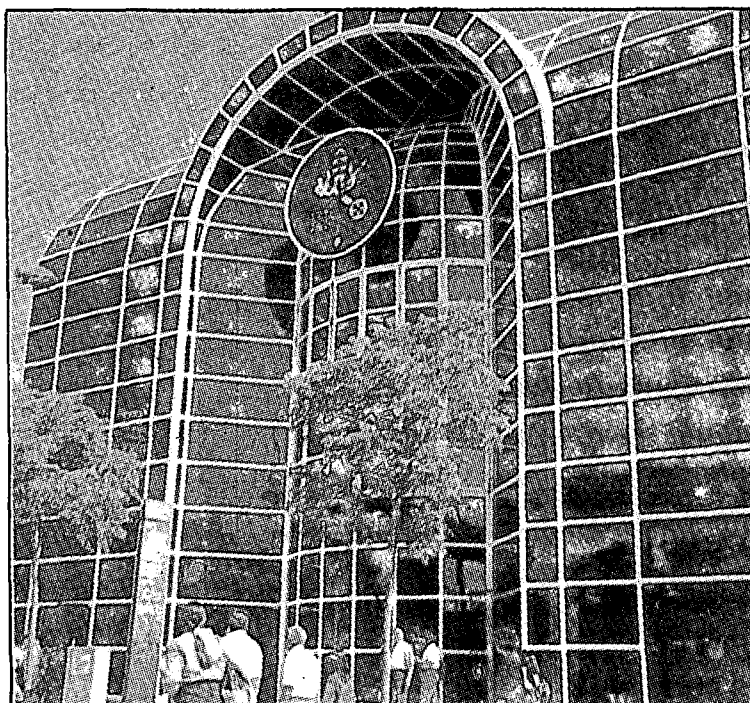
Es tracta d'una exposició de 255 peces, tant iconogràfiques com bibliogràfiques, religioses i seculars, al llarg d'un itinerari propedèutic de tretze etapes, distribuïdes hàbilment per les dues plantes i l'entresol del pavelló. Les entitats i museus que han facilitat les peces s'apropen a les cent, de les quals unes vint són llatino-americanes.

L'itinerari

L'itinerari comença a la planta baixa, on s'articulen l'espai dedicat al Missatge redemptor (I), les arrels (II), les albaides (III) i la lluita per la justícia (IV). Dels quadres, procedents dels museus de Toledo, el Vaticà i Madrid, que són presents en aquesta primera part, destaquen per la importància, "L'expoli", d'El Greco; "El prendiment", de Goya; "L'enterrament de Crist", de Caravaggio, i "La resurrecció", de Murillo. Entre les talles, el "Crist dels calzes", de Montañés (Sevilla); "L'enterrament de Crist", de Juni (Valladolid), i el bloc marbre "La pietat", de Vázquez el Viejo (Àvila), de clara inspiració miquelangelenca. Hi figuren també al pavelló les "custòdies processionals" d'Enrique de Arfe (segle XVI), de les catedrals de Toledo i Còrdova.

Particular atenció es dedica als personatges contemporanis que feren possible l'aventura americana, i a la documentació que els acredita. Per exemple, les "Capitulacions de Santa Fe" (Barcelona); els mapes de Colom i de Ribero (Vaticà), etc. També se subratllen de manera especial, Bartolomé de las Casas, gran defensor dels indis; la butlla de Pau III sobre les llibertats naturals dels indígenes, i els sermons d'A. de Montesinos, dominic, sobre els drets dels indis i el seu alliberament.

L'exposició continua a l'entre-

Un dels fets culturals més importants en la història de la humanitat és el fenomen religiós. No podia, doncs, no ser-hi la religió, en l'Exposició sevillana. A la fotografia, vista parcial del Pavelló del Vaticà.

sol, amb seccions centrades en l'Encontre d'altres mons (V) i la Plantació de l'Església (VI i VII). De les cultures indígenes s'han aplegat infinitat d'objectes, la majoria en un estat de conservació excel·lent. Potser la peça que crida més l'atenció sigui el parament funerari de Veragua (Panamà). En aquestes seccions hi creix el contingut bibliogràfic, amb documents especialitzats com catecismes, diccionaris, gramàtiques, etc.

Noves etapes de la mostra s'ocupen de les missions a Mèxic, de les reduccions jesuïtiques al Paraguai (VIII) i a les Filipines i el Brasil (IX). Aquí disminueix bastant la qualitat artística de les peces, però es manté indubtablement l'interès històric.

L'última part de l'exposició abasta les etapes Vida de les institucions (X), La fe feta art (XI), Creure és també pensar (XII) i la Llar de la beneficència (XIII). Encara que és molt gran l'acumulació de peces de totes me-

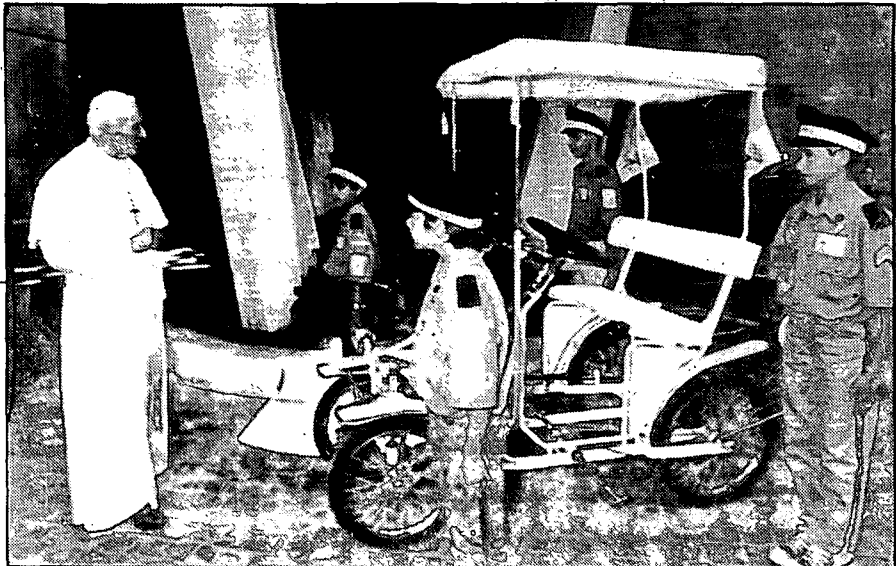
nes, no cansen a l'espectador que, a més a més, té la possibilitat de recordar allò que ha vist, en l'excel·lent catàleg.

Pobresa en audiovisuals

Aquesta qualitat contrasta amb la pobresa de l'audiovisual ofert en la darrera etapa, sobre la vida d'Amèrica Llatina i les visites del papa Joan Pau II al subcontinent. En comparació amb les exhibicions audiovisuals tridimensionals o d'alta definició que s'ofereixen en alguns pavellons, l'audiovisual del Vaticà és deficient.

Entre el material d'estudi, ofert de franc en aquest pavelló, hi figuren uns guions sobre "Evangelització i cultura" de l'Església a Llatino-amèrica. La carpeta s'adreça a rectors, mestres i catequistes.

Per acabar, recordem que en alguns pavellons autonòmics s'hi apleguen també mostres de la cultura religiosa d'Espanya.

El Papa parla amb unes noies de Tirrènia (prop de Pisa), abans de l'audiència general del 8 de juliol. Com que saben que Joan Pau II és molt bon esportista, l'obsequiaren amb un vehicle de pedals per als seus desplaçaments dins de Castelgandolfo. Poc pensaven aquelles joves que el Papa potser faria servir el vehicle per tal de recuperar-se, després de la seva greu intervenció quirúrgica.

El primer ministre iugoslau, Milan Panic, dialoga amb el Patriarca de l'Església ortodoxa sèrbia, que va rebre el suport verbal incondicional de l'esmentat polític federal.

El drama del catòlic de naixement

Per les nostres terres, tradicionalment cristianes, tothom era catòlic. I això era impensable posar-ho en dubte. Es proclamava catòlic tota persona, home o dona, fins i tot la que ni sabia resar ni posava els peus a l'església. Però tothom era batejat, feien la Primera Comunió (que sovint era la primera i l'única) i es casaven per l'Església.

Molts d'aquests catòlics de naixement, abans, i possiblement encara bastants avui, es confessen catòlics i van a missa, almenys de tant en tant. Es confessen creients però són incapaços d'explicar en què creuen. De fet, la seva fe és tan minsa, i la seva vida és tan pagana que conserven un boirós record d'uns quasi oblidats grans principis d'un cristianisme infantil, constantment superats per les imperioses exigències d'un ambient descristianitzat.

L'infant que té la sort de néixer en una família catòlica i en un ambient catòlic, aprèn unes nocions de catecisme adequades a la seva edat, infantils, durant dos o tres anys, en els dos o tres primers cursos, fins a la Primera Comunió. Però, si no té la sort que, primer de tot en la família i seguidament en el col·legi i en el seu ambient, se l'ajudi a anar aprofundint en els seus coneixements de la doctrina, de la Bíblia, de la Vida cristiana, comença el drama del catòlic de naixement perquè no pot viure el goig del catòlic de convicció. Ell ha crescut, els seus principis infantils se li han fet petits, ningú no li ha proporcionat els nous, adequats a la seva edat, i es troba buit, sol, desamparat i abandonat, i enfrontat a un món cruel i exigent, en el qual s'imposa la llei del més fort i la bondat és ridiculitzada.

I llavors es produeix el gran contrasentit d'unes persones, d'uns pobles que es confessen catòlics però actuen i viuen amb una esfereïdora incoherència, ja que la seva conducta ignora totalment les més elementals exigències de la doctrina cristiana. Com que aquesta conducta és motiu d'escàndol perquè dona molt mal exemple, és urgent corregir-la.

Sembla que la major part no són conscients del mal que fan. No el fan pas expressament. S'hi han trobat sense adonar-se'n. S'imposa, doncs, una enèrgica acció sobre els nostres joves, pre-adolescents i continuar-la sobre els adolescents i fins ben bé als 16 anys, i procurar que puguin ingressar en organitzacions tipus JOC, avantguardisme, etc, a fi que, amb arguments caada dia menys infantils i més d'adults puguin adquirir nous coneixements que

els permeti deixar de ser catòlics només de naixement i començar a ser-ne per convicció, per coneixement. Quan l'adolescent es va fent gran convé que, al mateix ritme, vagi creixent la seva fe. Per això cal que es pugui alimentar espiritualment amb plats més consistents i arraconi les puerilitats, així com ha arraconat els biberons i les papilles.

Només així podrà descobrir la gran joia de la fe, la plenitud íntima d'una vida terrenal coherent i la dolça esperança confiada en la vida eterna. Correspon, doncs, per un igual als pares, mestres i autoritats la gran responsabilitat d'acondir el ramat procurant de no perdre cap ovella.

■ **Antoni Munné i Tomàs**

FINESTRAL DE LA CARITAT

Paga extra i vacances del 92!!

Aquests dies tots fem plans per gaudir d'unes merescudes vacances. Anar a la EXPO, als JOCS OLÍMPICS, un viatge a... o bé disfrutar de la natura i l'amistat el xalet que tenim a... Nosaltres us desitgem que disfruteu molt però us proposem que a més de tot això i retallant una mica el pressupost de les vostres vacances feu possible que conciutadans nostres que no poden anar de vacances, puguin treure's l'angoixa del desnonament, les deutes de llum i aliments i viure amb una mica d'esperança. ENS VOLEU AJUDAR? COMPTEM AMB VOSALTRES.

26.92.— Matrimoni gran que cobren una petita pensió. Ell necessita audifons que no paga la Seguretat Social. No se'ls pot pagar. Li fan falta 59.200 ptes.

27.92.— Matrimoni amb 4 fills petits. No tenen feina ni cobren cap tipus de subsidi. Estan pendents d'una pensió

per malaltia. Han quedat endarrerits en el lloguer del pis, la llum i aliments. Necessiten urgentment 64.900 ptes.

28.92.— Matrimoni gran amb un fill malalt. Només tenen una petita pensió i no poden fer front a les despeses bàsiques. Els hi fan falta 45.690 ptes.

29.92.— Matrimoni amb 5

fills petits. El pare s'ha quedat sense feina i viu dels ajuts. Per pagar enderriments de lloguer i aliments necessiten amb urgència 75.800 ptes.

30.92.— Matrimoni gran amb varis fills, un d'ells està en un centre de recuperació, però no poden pagar-ho ja que viuen d'una petita pensió del pare. Necessiten 94.000 ptes.

31.92.— Home sol i sense família. No pot treballar però tampoc percep cap tipus d'ajut. Per a pagar 2 mesos de la pensió on dorm li fan falta 30.000 ptes.

Dones les gràcies a les persones que han cobert els finestrals anteriors. Els donatius poden entregar-se a: Caritas Interparroquial de Tarragona - Avda. Prat de la Riba, 35 - 43001 Tarragona.

AJUDEM EL POBLE DE BÒSNIA

Mils de milers de persones que han de fugir, moren de fam, són ferides... a Sarajevo i a altres ciutats igualment europees.

Primers ajuts, d'acord amb la recomanació de l'ACNUR (Alt Comissariat per als Refugiats, de l'ONU): recollida de fons per comprar «paquets d'alimentació i medecines» per família; valor de cada paquet: 2.500 ptes.

c/c Ajudem el Poble de Bòsnia. 2100-3200-2201147436
Caixa de Pensions de Barcelona, «La Caixa»

Entitats coordinadores

CIEMEN

Pau Claris, 106, 1r 1a
08009 Barcelona
Tel. 302 01 44 - Fax 412 08 90

Justícia i Pau

Rivadeneyra, 6, 10a
08002 Barcelona
Tel. 317 61 77 - Fax 412 53 84

GERMANOR AMB ELS NOSTRES MISSIONERS

Ja són més de 500 les missioneres i missioners que reben Catalunya Cristiana gràcies a les persones que "apadrinen" la seva subscripció.

"En les meves oracions demano al Senyor que els mantingui en la tasca tan formosa que realitzen al servei de l'Evangeli arreu del món." **Fra Juan José Aristi . BOLÍVIA**

MISSIONERS QUE ESPEREN PADRI;

HOWEL CASTRO, KBRO. WALTER
PARROQUIA DE S. MIGUEL ARCANG.
ESCAZU, APDO. 157-1250 SAN JOSE
COSTA RICA.....21.892 Ptes.

JOSEP RUBIO
CAJA POSTAL 1227-CANMPINAS
024 CEP 09300 MAVA SAO PAULO
BRASIL.....21.892 Ptes.

MARGARITA RIBAS I PADROS
COL. M.SALVATORI
CARACAS
VENEZUELA.....21.892 Ptes.

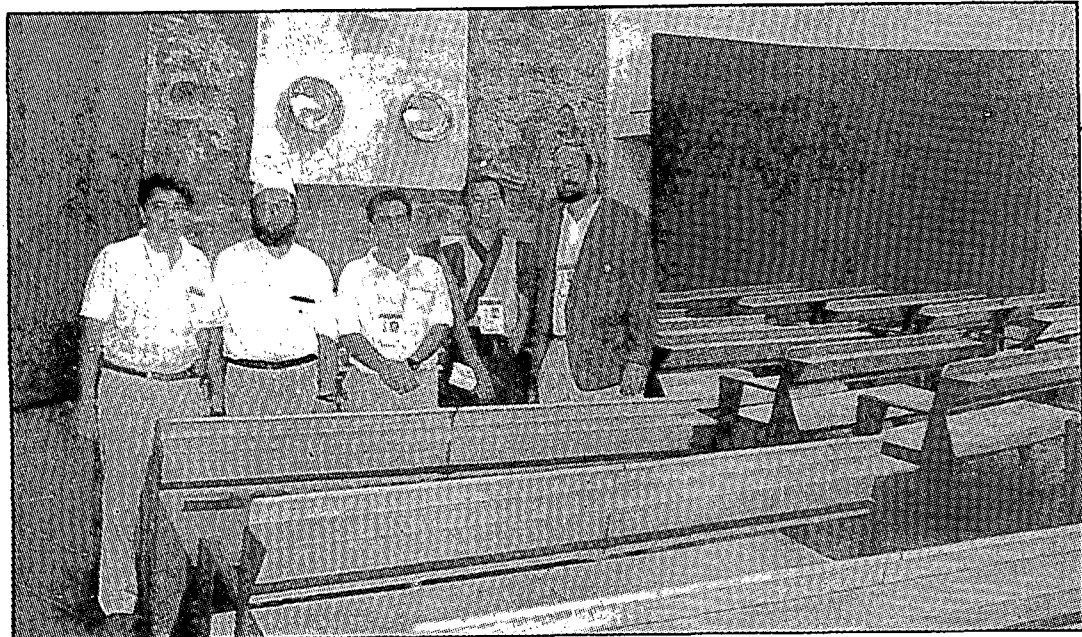
SOC BNF "ROSALIA DE CASTRO"
RUA GIL EANES, 154. AP. 21
04601 SAO PAULO
BRASIL.....21.892 Ptes.

BUTLLETA DE SUBSCRIPCIÓ

Nom i cognoms.....
Direcció.....Tel.....
Població.....D.P.....Província.....
subscriu a "CATALUNYA CRISTIANA" el missioner.....
(nom i cognoms)

L'import el faré efectiu mitjançant:
☐ taló que adjunto ☐ gir postal
☐ domiciliació segons l'adjunta autorització:
Domiciliació: Banc / Caixa.....
Sucursal n°.....
N° compte corrent.....Província.....
Població.....
Prego al Banc / Caixa que consideri aquesta butlleta com la meua autorització per aquest pagament.
Població.....Data.....
Signatura:.....

"CATALUNYA CRISTIANA" c/. València, 244, 2º - 08007 Barcelona - Tel.: 215 27 39

EL CENTRE RELIGIÓS ABRAHAM

Abraham

ابراهيم

αβραάμ

אברהם

Esportistes de diverses creences pregunten en el Centre Abraham de la Vila Olímpica

“Déu i els atletes”

En aquests dies de les Olimpíades, una de les realitats quotidianes en la vida de molts dels atletes és retirar-se en soledat unes estones per pregar, per retrobar-se amb el silenci o amb ells mateixos. Aquesta necessitat va fer que es plantegés la construcció del Centre Abraham a la Vila Olímpica del Poble Nou, amb un sentit interreligiós, perquè els atletes i els oficials se sentissin còmodes i amb intimitat, quan volguessin pregar.

Francesc Romeu, cap de premsa catòlic del Centre Abraham va explicar que “la majoria dels atletes pregunten més o assisteixen més als serveis religiosos programats abans de les proves i fins i tot abans que s'inauguressin els Jocs Olímpics que durant la realització dels

mateixos. Però sempre n'hi ha que participen de les pregàries i de les celebracions que es puguin realitzar”.

Ja en els Jocs de Los Angeles els atletes olímpics i paralímpics van demostrar que un Centre Interreligiós i tenir la possibilitat de parlar confi-

dencialment amb agents de la pastoral de les cinc religions més representants, la budista, la catòlica, la judaica, la musulmana i la protestant, era molt important i necessari. En aquesta línia el Centre Abraham ofereix serveis d'aquestes cinc religions considerades oficials, i informació dels diversos centres de culte de les religions no oficials.

El Temple rep el nom del patriarca bíblic Abraham, perquè és reconegut per tres religions monoteistes: el cristianisme, el judaisme i l'islam. Els 25 agents de pastoral —dels quals solament hi ha una dona—, constitueixen el personal religiós d'aquest, són persones de diversos països que

atenen humanament i espiritualment els atletes i celebren els diversos actes litúrgics i les activitats religioses i culturals que també s'hi realitzen.

A més, un grup de 15 voluntaris acull cada dia entre les 8 del matí i les 9 del vespre aquells visitants que volen ser informats sobre les activitats programades en el Temple i quina és la gestió dels espais i dels serveis d'aquest. S'ha tingut en compte que el Centre sigui utilitzat els divendres per a les celebracions dels musulmans, els dissabtes pels jueus i els diumenges pels cristians.

S'ofereixen també serveis com el d'urgència, per aquells casos d'emergència en els quals es necessiti un servei religiós per part dels agents de pastoral de les cinc religions durant la nit. Enséms que es disposa d'un fons de llibres, revistes, vídeos i diaris sobre temes religiosos a disposició dels visitants.

Fonts del Temple ens han comunicat que es dona molta importància als diversos centres de Barcelona que ofereixen serveis de diverses religions per a la família olímpica, la qual ha rebut un tríptic, publicat en quatre llengües perquè s'orienti i pugui escollir el lloc de culte, així com als serveis religiosos que s'ofereixen a Banyoles i a la Seu d'Urgell.

En acabar-se els Jocs, el Centre es convertirà en la parròquia catòlica de Sant Abraham, i mantindrà, de manera especial, el seu caràcter interreligiós. Però, en aquests dies d'Olimpíades, atletes de tot el món acudeixen de manera intermitent i irregular al Centre, per posar-se davant d'una Presència i d'un Misteri que rep multitud de noms segons la creença de cadascú.

■ Nuria Oriol Palarea

“Abraham, pare de la promesa”

Si el visitant pogués entrar al Centre Abraham albiraria de lluny un edifici que ressaltava de les restants construccions de la Vila Olímpica, no en va els seus autors, Agustí Mateos, arquitecte, i Josep Benedito, també arquitecte, van decidir que seria inconfusible amb una especial forma de peix, símbol de les diverses religions i que confereix una silueta harmoniosa amb la seva proximitat amb el mar.

El Centre consta d'un cos principal i d'un altre de serveis. El primer és el temple amb capacitat per 250 persones, s'il·lumina zenitalment i es cobreix amb bigues i costelles de fusta col·locades com el centre d'un vaixell. El cos de serveis acull, a les plantes baixa i

primera, els locals d'informació, reunió i divulgació i a la segona i tercera, la residència.

Dins la nau del temple la figura d'Abraham ha quedat glossada per un espectacular retaule de bronze de 7,25 per 8,45 metres, obra de l'escultor barceloní Riera i Aragó, inspirat en el passatge del Gènesi, on Abraham acull els tres àngels. En el centre els tres plats sobre les tovalles blanques, són l'al·legoria de l'hospitalitat d'Abraham acollint els hostes estrangers i la promesa de Déu. En la part de dalt, les estrelles del cel són el presagi que Abraham serà pare d'una multitud de pobles.

■ N.O.P.

Residència Universitària Femenina

"MATER DEI"

Informació: C/Xuclà, 19

Tel. 301 31 94

Pensió completa

PERE ROVIRA

Vinyes, Cellers i Destil·leries.

Blanc de Belart • Alta Mar • Vinya d'Irto • Viña Montal • Raquel Rosé • Viña Mater • Dry Solera • Ranci • Vinum Misae • Mas dels Frares • CALISAY.

Tel. (93) 337 18 12

Celebrada amb èxit la XII Escola d'Estiu per a Catequistes

El SIC prepara el Congrés de Catequesi

Paraules de l'acte d'apertura: Monseñor Antoni Deig, President del SIC: "Tot ho renovo". "Aquest lema ens invita a renovar-nos a fons. Ara, durant l'Escola d'estiu i després durant el curs: en la formació, en l'espiritualitat, en la pedagogia".

El bisbe Lluís Martínez Sistach, Pastor de la diòcesi amfitriona: "Que el vent valent i generós que personalitza la identitat de Tortosa sigui un símbol de l'alè penetrant i intel·ligent de l'Esperit Sant ben present en vosaltres..."

TORTOSA

Aquesta edició de l'Escola d'Estiu se celebrà a Tortosa, no sols per fugir de l'ambient preolímpic a Barcelona, sinó perquè altres vegades —1984 i 1989— deixaren bon gust de boca. El Seminari és una casa gran amb una infraestructura adient —hi estudien 1.000 alumnes durant el curs escolar—. Per això el SIC l'ha valorat sempre en positiu per l'acolliment, àpats, caliu, sortides, esbarjo, i l'estil del personal de tots els nivells, amb un tarannà eficaç i amical.

S'inaugurà la setmana —6 al 11 de juliol— amb una sessió al saló d'actes: bona megafonia, el toc simbòlic plasmat en un Crist que ens regala l'Evangeli que esdevindrà popular en els textos de Catecisme; la Verge Maria, flors blanques i cintes de color a dojo. A la presidència hi seien els Delegats

diocesans, la Secretària general i els dos Bisbes esmentats.

Aquest mateix saló d'actes seria el dimarts pel matí ocupat pels tres directius del SIC —Aragónès, Miri Llach— que més han treballat en el projecte del Congrés de Catequesi de Catalunya i les Illes. Ens parlaren de tres blocs: "Catequesi-Catequista-Entorn", amb les etapes diocesanes, metodologia, aportacions i culminació en la primavera del 94.

Lògicament tant els bisbes com els tres conferenciantes feren explícites al·lusions al Catecisme recentment publicat —conegut com a "Catecisme-marc de l'Església catòlica"—, així com de l'anunciat Concili provincial de la Tarragonense. Dues realitats eclesialment transcendents i substancials.

Però la vida de l'Escola es canalitza per l'oferta de curses específics. Els 280 curseistes es repartiren en 10 curses. Serà bo que en resti constància telegràfica:

Responsables
Bàsica
Adults
Conte i Catequesi
Joves
Iniciació

Sensibilitat religiosa
Fer créixer la fe dels infants
Dibuix i Catequesi
So i imatge

Els sis primers tot el dia. Els quatre restants: matí o tarda.

Les "guindes" d'aquest gran pastís catequètic

Els esquemes explicats, els treballs de grup, la pregària de Laudes i les Misses encarregades a cada diòcesi han estat la base substancial de l'Escola. Parlarem ara dels "guarniments".

Nits d'esbarjo amb teatre valencià, folklore rapitenc, foc de camp el divendres amb la participació de grups de tots els curseistes. Pastes i "cremat" tortosí... tot patentat amb l'etiqueta de qualitat d'origen... Comandes de llamineries: garrofetes del Papa Luna, pastissos de Tortosa...

Aquestes "guindes" són lògicament dolces. N'hi hagueren també d'agredolces: el canvi d'estil en els cants de l'Eucaristia a favor dels grups de joves, la fresca excessiva de les nits, la cua llarga per telefonar...

Vull anotar que de problemes

com aquests "Déu que ens en do". Els interpreto com a signes positius d'exuberància.

La "guinda" en connexió amb l'ambient que es vivia a Barcelona, Catalunya i Espanya, la posarem a la Missa de cloenda, concelebrada i presidida per Monsenyor Lluís Martínez i Sistach. Ja la monició d'entrada centrava l'atenció en Pau als cristians de Corint: "Els cristians en la cursa de la nostra vida, correm per aconseguir una corona immarcescible".

L'homilia cavalcà sobre aquesta línia. Restà clar que el nostre Olimp és el munt Calvari amb el sepulcre buit, i la torxa olímpica és el ciri pasqual.

Calia visualitzar dinàmicament la vivència cristiana.

Per això el complement fou la marxa-processó que encapçalaren els concelebrants i el ciri pasqual encès i enlairat per mans episcopals.

Anna, la mateixa jove menorquina que a Mallorca portaria la torxa olímpica, l'encengué del ciri pasqual enmig de cants d'acclamacions i l'Al·leluia a Haendel. Tot seguit correu a ritme atlètic entre les rotllanes dels 300 curseistes. Tothom rebé dels bisbes la missió d'encendre la flama de la fe en cadascuna de les seves diòcesis.

El cant dels "Adéus" va tenir el dring de l'autenticitat. Tots érem al podi de campions.

■ J. Blanc i Bahima

La restauració del retaule major de Santa Maria de la Geltrú

En el marc de les campanyes d'intervencions "in situ" que cada any promou el Servei de Restauració de Béns Mobles de la Direcció General del Patrimoni Cultural de la Generalitat de Catalunya, enguany li ha tocat el torn al retaule major de l'església parroquial de Santa Maria de la Geltrú. Aquest gran retaule, gran per categoria i per dimensions, és un dels més importants del país. Calia doncs enfocar la problemàtica de la seva restauració amb uns mitjans tan humans com materials, en proporció directa a l'esmentada magnitud.

La pols acumulada amb els anys era un dels elements estranys que calia eliminar com a primera fase d'intervenció ja que essent aquesta una matèria molt higroscòpica actua, en presència de la humani-

tat, com una esponja i podria amb el temps debilitar la base de preparació de les policromies. Això, però, l'operació d'eliminar la simple pols cal que sigui realitzada per personal especialitzat o sota la seva direcció perquè com deia el que va ser el creador i primer director del Museu d'Art de Catalunya, Joaquim Folch i Torres, a les obres d'art tant si són escultures com pintures, els pot fer més mal el plomar que no pas la pròpia pols. A més a més d'una sèrie de fotografies prèvies al procés de neteja es va procedir a la fixació de la pintura en desprendiment, i en alguns casos a la consolidació de la fusta corcada.

Cara a futures intervencions s'ha realitzat una extensa documentació tècnica dels problemes sorgits durant el procés de restauració que pot ser d'una gran utilitat per a la futura conservació del retaule.

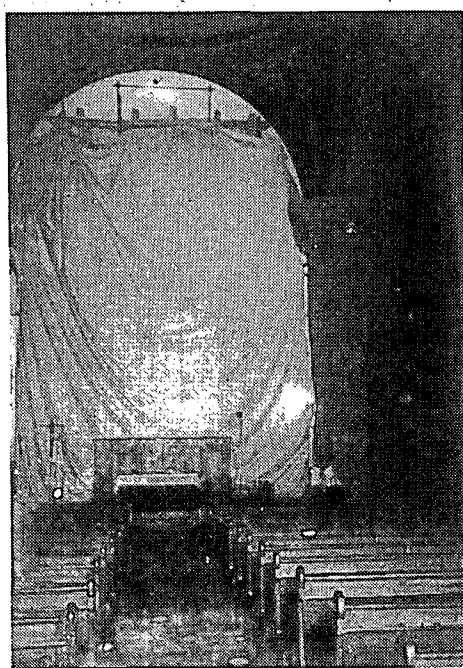
En aquesta documentació tècnica, hi consta un examen visual o organolèptic de l'estat de conservació de l'obra, així com els processos seguits en la desinfecció, reintegració de llacunes pictòriques, i tots els pigments que s'han analitzat posteriorment en el Centre de Restauració de Sant Cugat del Vallès per mitjà de la microsonda electrònica.

Una de les peculiaritats d'aquesta intervenció rau en la gran quantitat de restauracions realitzades amb criteri reconstructiu, al llarg dels anys. Només s'han retirat els retocs més evidents que distorsionaven el conjunt, i en particular a les escenes. S'han retirat molts vernissos i goma laques aplicats en la postguerra. Les talles de nova factura han requerit intervencions més superficials sobretot pel que fa a la neteja. S'han efectuat consolidacions puntuals de suport i alguns retocs específics per a no distreure la lectura global del conjunt. Cal dir que molts conciutadans interpreten una intervenció "in situ" com a una simple operació cosmètica. En realitat es pretén de forma primordial el reconeixement de l'estat de conservació i la seva futura preservació.

Des del 1675 en què es va acabar el retaule ha existit un procés natural i de vegades provocat, de degradació que per llei física continuarà. L'equip de conservadors-restauradors que han participat en la difícil operació d'alentir el procés de degradació saben que la seva tasca és una lluita contra natura, contra el pas del temps. Les excel·lents professionals Núria Ros i Raquel Padró que han estat al front d'aquest equip han treballat de valent i s'han fet mereixedores, juntament amb la resta del grup, del nostre reconeixement.

■ Josep M. Xarrié i Rovira

Cap del Servei de Restauració de Béns Mobles de la Generalitat de Catalunya

La celebració va ser presidida per Mons. Carles Soler

VIIIè centenari de Sant Cebrià de Cabanyes

BARCELONA

SANT FOST.— "El passat 5 de juliol, a les 6 de la tarda va celebrar-se al poble de Sant Fost, el VIIIè centenari de la consagració de l'església de Sant Cebrià de Cabanyes.

La pluja va ser la gran protagonista de la diada, ja que va caure amb persistència i força durant tota la tarda. Això va obligar a fer la Missa a l'interior del petit temple, perquè en un principi es volia celebrar en una esplanada que hi ha al costat.

Els organitzadors tenien por que la pluja i el mal estat dels camins de muntanya que duen a Cabanyes, enfangats i poc transitables, fessin que l'assistència del públic

fos molt minça. Però vet aquí que va arribar la sorpresa: Més de 200 persones acudiren a Cabanyes a celebrar la festa malgrat el temps. A dintre del temple no s'hi cabia, molts s'estaven drets i d'altres a fora tapant-se amb paraigües i plàstics.

La Missa va ser presidida per Mons. Carles Soler i Perdigo, i concelebrada pel rector de St. Fost, Mn. Daniel Monserdà, el rector de Mollet, Mn. Joaquim Brustenga i el diaca Mn. Josep Urdeix. Hi va assistir també el Sr. Jaume Planas, autor dels Goigs de St. Cebrià de Cabanyes, així com l'alcalde del poble, Sr. Jaume Font, i el regidor Sr. Ribas.

En acabar la Missa els organitzadors van fer lliurament al Sr. Josep-Lluís Batllori d'una placa

d'agraïment per la seva tasca en pro de la restauració d'aquest bonic temple romànic. Com a record es va donar a tots els assistents un fullet on hi havia l'acta de consagració de 1192. Seguidament va cantar la Coral de Sant Fost, la qual va estrenar una cançó dedicada al poble, que hagué de repetir a causa dels forts aplaudiments del públic. A la placeta del davant de Cabanyes, els castellers de Granollers van fer una breu actuació, ja que la pluja no parava de caure i estaven ben xops.

En resum, que va ser una diada molt maca, fraternal i cristiana, de la qual es guardarà memòria en aquesta població del Vallès Oriental.

■ G.

FINESTRAL DE LA CARITAT

Habitatges per a tothom

Els problemes relacionats amb l'habitatge són una constant en les famílies ateses per Caritas. Un estudi que acabem de publicar sobre 2.592 famílies presenta aquests dramàtics percentatges: el 25% ingressa menys de 25.000 ptes. al mes i el 60% no arriba a les 45.000 ptes. El 14% no té llum elèctrica i el 15% no té aigua corrent.

193.— Senyor sol. Dorm en un cobert. Demana ajuda per a uns desplaçaments d'un treball que ha trobat fora de Barcelona, i per a aliments. Són 25.990 ptes.

194.— Matrimoni amb dos fills. El pare està malalt. Cobra 42.000 ptes. de subsidi d'atur. En medecines gasta 12.000 ptes. mensuals. Per a despeses bàsiques, 30.000 ptes.

195.— Mare sola amb un filla. Ingressa 35.000 ptes. mensuals. Per ajuda de colònies d'estiu de la nena, 9.000 ptes.

196.— Senyora estrangera de 69 anys, soltera i sense família. Fa més de vint anys que treballa aquí, sempre sense contracte. Per a deutes de lloguer que no pot pagar, 100.000 ptes.

197.— Matrimoni jove, un fill. No cobreix les necessitats bàsiques. Per a aliments, 30.000 ptes.

198.— Senyora sola. Té la llum tallada per falta de pagament. Per a recobrar el subministrament, demana 40.000 ptes.

199.— Matrimoni jove amb una filla. L'esposa embarassada. Tenen en tràmit una prestació social, per falta de recursos. Mentre, per a deutes de llum i d'aliments, 45.000 ptes.

200.— Mare de família separada amb dos fills a càrrec seu. El marit no ajuda. Per a colònies d'estiu dels nens, 24.750 ptes.

201.— Pare de família amb ingressos precaris i eventuais. Té deutes de llum. Necessita 13.000 ptes.

202.— Cap de família en atur amb un subsidi de 42.000 ptes. mensuals. No pot fer front a un deute de lloguer. Li falten 90.000 ptes.

203.— Matrimoni jove amb dos fills petits bessons. Viuen de la

venda ambulant. Dormen en un cotxe al carrer. Per ajudar-los a pagar una habitació, mentre no aconsegueixen un pis, 43.700 ptes.

204.— Mare sola amb dos fills petits. Viuen amb uns familiars per falta d'habitatge. Per a ajuda aliments, 38.500 ptes.

205.— Esposa abandonada, dos fills petits. Un fill ha estat ingressat a l'hospital. Per a despeses extres, 15.000 ptes.

206.— Senyor sol. Els seus únics ingressos són 37.000 ptes. Per a deutes de l'habitació on viu, 12.000 ptes.

207.— Mare sola amb dos fills de set anys. Fa feines de neteja. Necessita ajuda per a pagar les despeses de les colònies d'estiu dels nens. Són 22.000 ptes.

208.— Esposa abandonada amb dos fills adolescents. Dintre de poc cobrarà una ajuda familiar. Mentre, per a evitar el desnonament urgeixen 120.000 ptes.

NOTA: Tots els donatius envieu-los a: CARITAS DIOCESANA-Plaça Nova, 1 - 08002 BARCELONA - Tel. 301 35 50

CARTA DOMINICAL

No tot s'acaba avui

Avi s'acaben els Jocs Olímpics de Barcelona. Cervantes digué de la nostra ciutat, al capítol 72 d'*El Quixot*, que és "arxiu de la cortesia, alberg dels estrangers". S'ha fet esment d'aquestes frases per demanar un comportament idèntic per part dels ciutadans d'ara. Però el cas és que la frase de Cervantes no s'acaba aquí, sinó que continua: "Hospital dels pobres... i correspondència grata d'amistats fermes".

S'ha parlat sovint en un sentit negatiu —el d'alienar els ciutadans— del "panem et circenses" de la Roma imperial. Com si, amb menjar i amb jocs, es mantingués el poble allunyat d'altres problemes. El cas no és aquest. Però no estaria malament que, en aquesta ocasió —pensant en les bosses de pobresa i de marginació de la nostra ciutat i rodalia—, a més dels Jocs ("circenses"), que han acabat i en què hem pogut exercir el fet de ser "arxiu de cortesia", es continuïn preveient i augmentant, des de totes les institucions, les ajudes ("panem") que necessiten tants conciutadans o estrangers, i que facin també de la nostra ciutat "hospital dels pobres i alberg d'estrangers".

Els catòlics tenim uns motius peculiars per preocupar-nos d'aquestes situacions. L'Església es reconeix ella mateixa el Còs místic de Crist. Però, en el cos humà, uns membres ajuden els altres. Fins la mà i tot, menys noble i més senzilla que el cap, li serveix de suport. A l'Església total, uns membres —els més pobres— no "podem" prescindir dels altres: els necessiten. Però aquests —els que tenen, saben o poden més— tampoc no "podem" prescindir dels altres per ser coherents amb la fe.

Es tracta d'ocupar-se del proïsme, no sols de "les coses" del proïsme. Així, a mesura que més membres es vagin ocupant de més membres, serà total l'Església que es trobarà més a prop de convertir en gest tot el seu cos, i de fer-se un signe ininterromput de caritat, plena de realitats palpables per la societat i suavitzadores per als qui, d'una forma o altra, pateixen.

Al "no donem l'abast", hi hem d'oposar el "no els podem deixar en la seva tragèdia ni en el seu dolor".

Jesús ens fa adonar de diverses dimensions de la caritat.

"Estima el proïsme com a tu mateix". I a ningú no agrada que l'ajudin perquè és pobre, sinó per tal que deixi de ser-ho. Per això cal arribar fins a les causes de la pobresa.

"Com m'estimeu a mi". Amb consciència clara —així és en el cas de l'amor a ell— que no sóc jo qui ennobleix el germà ajudant-lo, sinó que és ell —sigui qui sigui— qui m'ennobleix, en fer-me capaç de reconèixer-lo coma germà.

"Com jo us he estimat". És a dir, no tement ell de sacrificar-se per ajudar els qui el necessitàvem. Fent-se semblant a aquells que ajuda i salva, i transmetent-los la seva amistat, la seva vida i el seu goig.

"Que siguin u com nosaltres". Aquesta exigència ens introdueix en l'amor trinitari, el de les persones divines. Un amor que és infinitament lluny de la indiferència amb què podem valorar o tractar el nostre proïsme.

Unes dimensions d'amor impossibles per a nosaltres, però possibles des de l'Esperit Sant que habita en nosaltres.

■ † Ricard M. Carles

Arquebisbe de Barcelona

IMPROMPTU

Les banderes

Immergits, vulgues o no, en l'atmosfera generada pels Jocs Olímpics, som molts els qui no hem tingut altra manera de veure'ls que, apart de la TV, llançar-nos al carrer per rebre el bany de bullici multicolor.

Així, les Rambles barcelonines, més que mai incomparables, el diumenge a la tarda s'havien de transitar a pas de processó i, a més de veure la gran varietat ètnica que per allí passejava, les curiositats no precisament noves que per allí s'exhibien, també quedava temps per contemplar els guarniments de festa per gairebé totes les balconades de la popular via.

I aquí si que vaig sentir-me decebut: entre les banderes que ornaven els balcons, la de Barcelona hi feia un magnífic paper, però mal representat; el noranta per cent de les banderes de Barcelona estava mal posat, i feia mal d'ulls. Perquè la bandera de Barcelona és inequívocament vertical; i a les Rambles apareixia horitzontal. I em pregunto com és possible aquesta ignorància entre els barcelonins, i perquè les autoritats no han fet res per rectificar l'error.

Que un forani a França posés malament la bandera francesa, podria admetre's moderadament. Però que ho fes un francès no tindria cap explicació. Seria ridícul.

■ Oriol Camps

Joan Godayol creu que la teologia de l'alliberament és compresa quan hom és perseguit o amenaçat

Quan es coneix el poble peruà que pateix, que lluita per sobreviure i que té fe, aleshores hom es qüestiona totes aquelles teories que darrera la taula d'un despatx semblen tenir sentit, però que no serveixen per a l'esperança del dia rera dia. Quelcom de semblant va passar a monsenyor Joan Godayol, bisbe d'Ayaviri, una de les diòcesis més pobres del Perú i més amenaçada pel terrorisme de Sendero Luminoso. A mida que ha anat compartint la seva vida i la seva fe amb aquest poble, monsenyor Godayol ha confirmat la importància que el centre de la pastoral fos l'alliberament de l'home i que quan no concorden la teoria amb la praxi, cal optar per aquesta última. D'aquesta manera intenta ser conseqüent amb la fe, no té por, però a més està convençut que "si la por arriba, treballarem amb por".

V

a venir uns dies a Catalunya, ell és fill de Mataró, i va estar-se amb els seus pares. Als seus germans d'Institut, salesians, va comunicar-los les experiències del Perú, i va demanar un ajut urgent per a la diòcesi, ja que es troba en una situació precària i difícil, el dèficit és molt elevat, perquè la misèria és molt gran i no arriba cap mena de subvenció. Abans de tornar al Perú va rebre un homenatge a la ciutat que el va veure néixer i créixer.

Vam parlar unes quantes hores que se'ns van fer curtes, de tant

interessants. Mons. Joan Godayol s'expressa des del cor i conta amb senzillesa una realitat del Perú que a vegades no es vol veure.

—A qualsevol lloc del Perú actuen els escamots terroristes de Sendero Luminoso, volen imposar una "actualització del veritable comunisme" a tot el món. En els llocs on dominen, especialment a les parts altes del país, sobre els 4.000 metres, només permeten cultivar el que s'usa per a l'alimentació, i no es pot comerciar. Des de fa un temps estan assassinant molts alcaldes, ja que s'acosten les eleccions, i els interessa crear un clima de terror i de violència, així com acabar amb

les persones que se'ls oposen. Ells procuren desunir el poble, i si ho aconsegueixen, guanyen la partida. La defensa contra el terrorisme és la unitat.

—Però el camí de la unitat està marcat pels obstacles.

—Sí —afirma pesarós—, els obstacles vénen per totes bandes, t'asseguro que no sabem si el govern també està implicat en contra de l'Església. Quan dic "també", vull dir a més de Sendero i de les Forces Armades (FF.AA). Per exemple, l'Església està en contra que es facin rondes armades en els pobles per defensar-se de la guerrilla, ja que està comprovat que si els homes van armats moren en un nombre més alt que si no hi van. Doncs bé, el govern s'entossudeix a defensar la postura contrària, que en cada poble hi hagi rondes armades...

I haig d'afegir que la situació al Perú econòmicament, és trágica, el govern promet i promet, però acaba fent el mateix que feia l'anterior, i no es fan accions que portin canvis econòmics. Per exemple, un tema que es tracta i es reivindica cada any és que a les mateixes mines d'estany es pugui procedir a la fundició i vendre una mercaderia més elaborada. En canvi, el govern diu que ho estudiarà i aquí s'acaba la resposta. Aquestes mines donen molts llocs de treball, són un centre important, i ni així s'hi interessa, el govern.

A més, les FF.AA. són tan corruptes, i roben, i agafen els animals, i abusen de les dones dels camperols —afegeix amb un to marcat per la tristesa— i assalten constantment... No es pot sortir de nit i es viu amb ner-

viosisme i espant la seva presència.

—De quina manera es viu l'esperança evangèlica en el poble?

—Puc dir —respon amb satisfacció— que els catequistes, per exemple, treballen sense por i d'una manera continuada es van capacitant. Hi ha molta joia, malgrat les persecucions. En una reunió pastoral —recorda mentre se li escapa un somriure— vam acabar ballant, com un signe de germanor i perquè el poble peruà balla molt, com a tradició. En moltes zones del país l'Església viu una unitat fantàstica i comparteix la vida amb els qui pateixen, i els dona esperança. És l'única manera de fer-ho, no? I ens trobem amb realitats molt crues: A la província de Caravalla el 83'3 per cent de la població pateix desnutrició i a Sàndia no existeix l'assistència sanitària, la regió està tan abandonada que molts nuclis de selva encara són verges.

I malgrat tot, l'Esperança és un miracle de Déu, penso que actuen unes "forces especials", en les zones limit... I les persones en la tasca diària i d'evangelització, posen en servei les facultats que tenen i que no tenen, responen de manera generosa.

—El poble creu en l'Església?

—Efectivament. Sobretot en els laics i les monges que efectuen la seva tasca a les parròquies i en el camp de la salut, l'escola i l'autoritat... Sí —continua dient—, són les monges moltes vegades, que tenen l'autoritat als pobles, ja que un nombre gran d'alcaldes han estat assassinats per Sendero o per l'Exèrcit, i elles prenen

aquest servei i aquesta càrrega perquè reben moltes amenaces. A la meua diòcesi les amenaces de Sendero Luminoso són constants, però no cal que hagin anunciat, quan volen matar el maten.

Joan Godayol en el transcurs de l'homenatge que va rebre a Mataró i en el qual se li va regalar una estatua amb les imatges de les patrones de la ciutat

tatge

venir uns dies

ontra ne at"

El bisbe d'Ayaviri amb els seus pares

—I els qui maten són molt joves...

—És cert... Amb tot, el terrorista no és el jove, sinó unes idees agressives i equivocades. Malauradament no saben que el comunisme dels països de l'Est ha

caigut, i com que estem en una zona mal comunicada, no arriba la història del món.

—Però sí que arriba la commemoració del V Centenari...

—Arriba, arriba —**contesta movent el cap**— i el poble no veu amb gaires bons ulls que

d'aquests 500 anys se'n faci una celebració. Es viu amb una certa agressivitat. Tanmateix, no és un tema que preocupi molt la gent de la meua diòcesi, més aviat s'interessa a saber què fa el Consell per la Vida i per la Pau del Perú, que és una institució legalitzada que vetlla pels interessos dels peruans i ho fa amb molta cura i responsabilitat. El bisbe de Puno, Jesús Calderón, hi representa els

quatre bisbes del sud andí i Margarita Recavarren, religiosa del Sagrat Cor, és la presidenta en funcions.

—**I com segueixen les evolucions de la teologia de l'alliberament?**

—Bé, de manera personal crec que té el mèrit d'haver trencat els motlles establerts i alguns "dogmes". Admiro profundament Gustavo Gutiérrez, un dels seus

artífex. Va aportar la intuïció que l'Església ha de tenir en compte la inculturació, per exemple. La teologia de l'alliberament és una flama que il·lumina tota l'Església, i no pot ser compresa des d'un escriptori, o des del Primer Món... Si algú no ha passat gana ni ha estat amenaçat, pot escandalitzar-se d'algunes raons que exposa aquesta teologia. El camí passa més per suggerir i ser humà que per donar normes, i aquesta consciència va creixent.

—**Què pensa que pot ocórrer a Santo Domingo amb la IV Conferència General de l'Episcopat Llatinoamericà?**

—**Conflueixen dues realitats** que poden donar resultats positius o negatius. Per una banda estarà representat un contingent importants d'uropeus, això podria ser negatiu. Alhora, sorgirà un document universal que pot ser positiu, ja que tindrà repercussió mundial. Esperem que el document sigui un pas endavant cap a una pastoral més senzilla i més a l'estil de Crist. Amèrica Llatina és un continent jove, és un continent amb una gran Esperança.

—**El temps ens fa un advertiment, ja que monsenyor Godayol ha de marxar cap a l'aeroport per tornar al Perú aquesta mateixa tarda. Mentre anem cap a la porta em comenta que els catalans han influït en l'evangelització del Perú: "I curiosament, van aportar-hi dos valors importants: el valor de la Resurrecció i el valor de la inculturació —i acaba rient— Una bonà avançada, no creus?"**

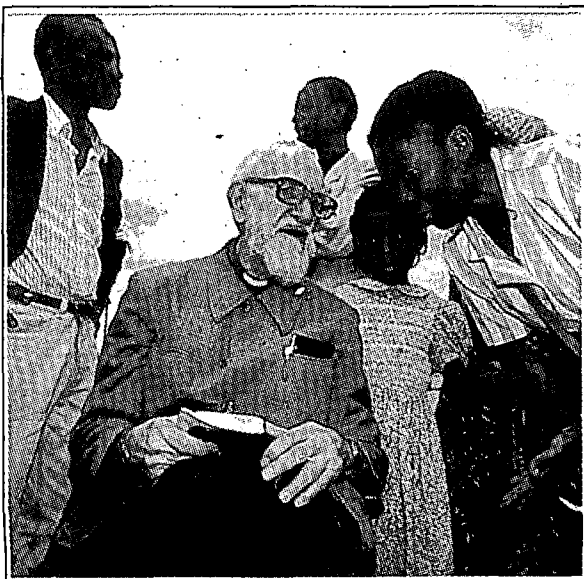

El bisbe Joan Godayol té 48 anys i va estar molt sorprès de ser escollit com a successor de monsenyor Vallebuona, el 4 de desembre de l'any passat. Un mes més tard se celebrà la seva ordenació episcopal. Fins aleshores, ell havia dirigit l'escola professional d'Arequipa, una obra salesiana al sud del Perú, bastant propera a les fronteres de Xile i de Bolívia.

Joan Godayol va arribar al Perú en 1960, quan acabava de finalitzar el noviciat a l'inspecció de Barcelona, a la qual va tornar per cursar els estudis de teologia a Martí-Codolar des del 1968 fins al 1972, any en què va ser ordenat sacerdot, el 13 d'agost, i va viatjar de nou al Perú on va continuar la resta de la seva formació.

Ell va conèixer un Perú pobre i marcat pels conflictes. Encara avui el Perú, segons informes d'Amnistia Internacional, està patint atemptats contra els Drets Humans. És fàcil que el govern recorri als esquadrans de la mort, per atemorir la població, o que es declari impotent per controlar els grups paramilitars. A més, els terroristes pertanyents a Sendero Luminoso perpetren homicidis i atemptats a les persones, tant laïques com religioses, que treballen en favor de la població més necessitada.

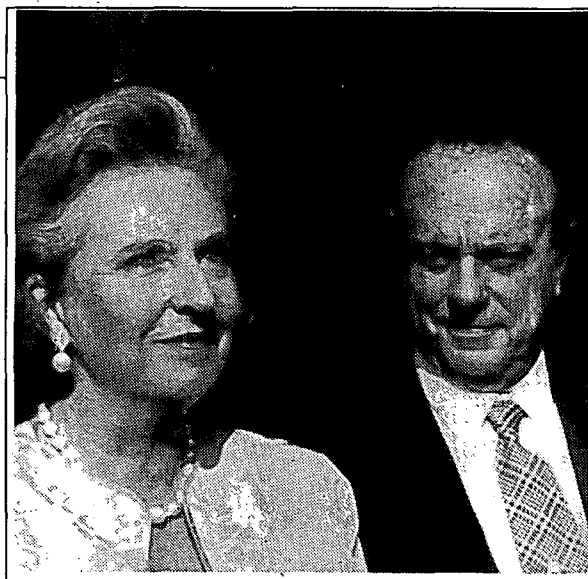
Enmig d'aquesta realitat treballa el bisbe d'Ayaviri, una diòcesi de 32.000 quilòmetres quadrats. La població, majoritàriament, és indígena i com explica el bisbe, amb un fort sentiment d'inferioritat per aquesta causa, ja que l'educació anterior s'entestava a mostrar la superioritat gringa o espanyola. El total de sacerdots i de religiosos és de vint i moltes parròquies estan vacants sense que ningú les atengui. La majoria de la feina pastoral és realitzada per monges i per catequistes.

L'Abbé Pierre, als seus 80 anys, ha aconseguit el Ministeri de l'habitatge francès, un nou pla per donar allotjament als sense sostre

Refugiats musulmans de Bòsnia rebutjats a la frontera hongaresa

El president gallec, Fraga Iribarne, amb la Infanta Pilar de Borbón que feu l'Ofrena nacional a l'apòstol Sant Jaume, el 25 de juliol

28, dimarts

Barcelona: primera medalla d'or espanyola

El ciclista **José Manuel Moreno**, guanyà ahir, al **Velòdrom d'Horta**, la prova del quilòmetre contra rellotge, establint també un nou records olímpic, i conquerint la primera medalla d'or per al nostre país en els **Jocs Olímpics** d'enguany.

Nova York: roman viva la qüestió iraquiana

Iraq juga al gat i a la rata. Amb tres setmanes de fer-se el ronseaire, d'amagar allò que ha volgut. L'ONU, amb un excés de bona voluntat, ha cedit acceptant les condicions iraquianes sobre la nacionalitat dels inspectors. Ningú creu que la situació s'hagi aclarit; i, pel que pugui ser, els **EUA** han enviat un nou portaavions a la zona i un carregament de míssils **Patriot** a **Kuwait**.

Madrid: Panic, d'aquí a tres mesos, pau a Bòsnia

Mentre a **Sarajevo** i a **Gorazde** continuen els trets, els bombardejos, i per tant, les víctimes de la guerra civil; les converses de pau que celebren a **Londres** representants de les tres ètnies de **Bòsnia-Hercegovina**, estaven ahir en un punt mort, a l'espera d'una **Conferència** internacional sobre el problema a celebrar a **Londres** durant la segona quinzena d'agost. **Milan Panic** es mostrava optimista en la roda de premsa que tingué lloc ahir a **Madrid** després de la seva entrevista amb **Felipe González**. Dintre de tres mesos hi haurà pau.

Catània: nou assassinat de la Màfia

El policia-inspector, **Giovanni Lizzio**, és la primera víctima atribuïda a la **Màfia** després del desplaçament policial i militar, que algú, criticant-lo ha qualificat de "militarització de **Sicília**". L'inspector va caure en una emboscada que li prepararen uns mafiosos que circulaven motoritzats.

29, dimecres

Washington: crisi amb Bagdad

Els inspectors de l'ONU han començat a escorcollar el **Ministeri d'Agricultura** de l'**Iraq** amb un intent de trobar proves del programa nuclear de l'**Iraq**, tot i que la creença general és que hi ha hagut prou temps per treure'n documents i material que poguessin comprometre l'**Iraq**. Els **EUA**, però, no deixen de pressionar l'**Iraq**. El president **Bush**, amb el suport del propi partit, de la majoria demòcrata del **Congrés** i de l'opinió pública nord-americana, no descarta una eventual acció militar, comptant sempre amb l'aprovació del **Consell de Seguretat** de l'ONU. Dos portaavions i altres 22 vaixells de guerra es troben ja en el **Golf Pèrsic**; del 3 d'agost al 19 del mateix mes, juntament amb **Kuwait**, tindran lloc uns exercicis militars coneguts amb el nom de "**Porra Impacient**". Allò que es vol és que l'**Iraq** compleixi totalment les resolucions de l'ONU acceptades per l'**Iraq** al final de la guerra del **Golf**.

Viena: el drama dels refugiats i de les ciutats assatjades

Es calculen en 2.200.000 les persones que s'han desplaçat dels seus llocs d'origen fugint de la guerra i de la fam cap a les nacions veïnes, segons informa l'**Alt Comissariat** per als refugiats de l'ONU a **Ginebra**, que ha convocat a representants de seixanta països a una **Conferència**, avui, a **Ginebra**, per estudiar a fons el problema. A part dels refugiats, la guerra a **Bòsnia-Hercegovina** s'ha cobrat ja més de 8.000 vides, i 40.000 persones es donen com a desaparegudes. Els **EUA** han iniciat converses amb diversos països occidentals per estudiar la possibilitat de protegir militarment l'arribada i distribució de l'ajuda humanitària a les zones i ciutats més castigades pel flagell de la guerra.

Tirana: els ex-comunistes guanyen les municipals

Sorprenentment, el **Partit Socialista**, antic **Partit Comunista**, que lidera **Fatos Nano**, ha estat el vencedor de la primera volta de les eleccions municipals celebrades diumenge passat. Així ho ha reconegut **Eduard Selami**, president del **Partit Democràtic Albanès**, ara en el poder.

30, dijous

Moscú: Honecker lliurat al govern alemany

Honecker, antic president de la **República Democràtica Alemanya**, constructor del "mur de la vergonya", acusat de la mort de 42 persones en intentar saltar-lo, que el 13 de març del 1991 fou traslladat amb l'ajut del **KGB**, de l'hospital militar soviètic de **Beelitz**, prop de **Berlín** a l'**URSS**; quan l'ensulsiada del comunisme, es refugià a l'ambaixada xilena de **Moscú**, que ahir, a les 6'30 abandonà, després que **Boris Ieltsin** n'ha concedit l'extradició per ser jutjat a **Alemanya**.

Ginebra: el problema dels refugiats de la ex-Iugoslàvia

La **Conferència** de cinquanta països convocada per l'**Alt Comissariat de les Nacions Unides per als Refugiats (ACNUR)** troba dificultats per a la solució global a la problemàtica dels més de 2.000.000 de desplaçats pels enfrontaments armats entre les diverses ètnies. Sembla que **Sèrbia** vol netejar de croats i musulmans els territoris ocupats; el mateix succeeix amb els hongaresos d'**Eslavònia** i **Transilvània**. **Alemanya** n'ha acollit ja 200.000, i voldria que els països europeus n'acceptessin també una quota proporcional. La majoria de països, però, diu que és millor aconseguir una protecció dels refugiats en territoris propers al seu país d'origen per evitar que cristal·litzi una dispersió definitiva. S'estimen més ajudar econòmicament. La globalitat del problema serà discutit en la pròxima **Conferència de Pau** convocada a **Londres** per a la segona quinzena d'agost.

Roma: dimiteix el ministre d'Afers Estrangers

Ahir va dimitir del seu càrrec. La raó és que la direcció de la **Democràcia Cristiana** ha pres la decisió de declarar incompatibles les funcions de ministre i les de parlamentari. **Vincenzo Scotti**, fins ara ministre d'**A.E.** prefereix conservar el seu escó en el **Parlament**. Això ha provocat greus dissensions en el si del **Partit**, on molts, entre ells **Andreotti**, no estan d'acord amb la decisió patrocinada per **Forlani**, secretari general del **Partit**.

31, divendres

Sarajevo: continua el drama de Bòsnia

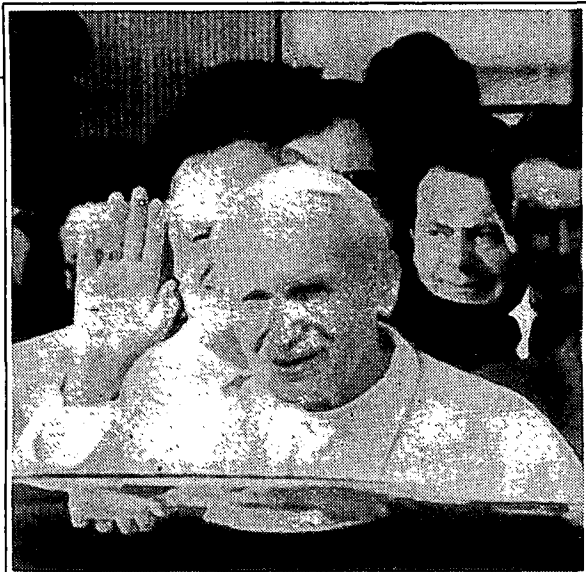
La nit de dimecres a dijous ha estat la nit més violenta des de fa un mes a causa del bombardeig considerat el més fort i cruel des de fa un mes a què fou sotmesa **Sarajevo**, i ha causat tres morts i setze ferits. Els atacs han afectat el casc antic de la ciutat i els barris més pròxims a l'aeroport. Mentrestant, els organismes internacionals van mantenint converses i més converses sobre com ajudar els refugiats o com treure-les de sobre...

Berlín: l'ex-president de l'extingida RDA, a la presó

Tant bon punt **Erich Honecker** posà els peus en terra alemanya, les forces de seguretat el detingueren i fou ingressat a la presó, acusat d'haver ordenat disparar contra els qui volien saltar el cèlebre "mur de la vergonya", a més d'altres càrrecs per abús de poder. Tot fa suposar, però, que vistes les dificultats per concretar càrrecs contra **Honecker**, el seu procés tindrà, sobretot, un caire polític recordant, en certa manera, el procés de **Nuremberg**.

Bogotà: la busca i captura del "narco" Escobar

El president colombià, **César Gaviria**, ha volgut justificar la seva petició d'ajuda als **Estats Units** per la persecució de **Pablo Escobar**, escapat de la presó on era retinut pel govern, i que ara fa anar de bòlit a totes les forces de seguretat colombianes. El cas és que la població està força esverada per la sorpresa que va causar la presència de sis avions nord-americans que col·laboren amb el govern en la recerca del narcotraficant fugat.

El papa Joan Pau II, a la sortida de l'Hospital Gemelli, de Roma; on fou operat

La sud-africana Zola Pieterse (dorsal 1479 a la imatge) corrent la prova dels 3.000 metres. Sud-àfrica ha estat novament admesa als Jocs Olímpics

Els equips espanyols de vela han aconseguit amb la seva brillant actuació dues medalles d'or als Jocs Olímpics'92

1, dissabte

Brussel·les: la Comissió Europea dóna llum verda a l'entrada de Suècia

La Comissió Europea considera que si Suècia accepta el Tractat de Maastricht tal com està concebut, aquest país escandinau podrà formar part de la Comunitat Europea. El tema del principi de neutralitat sostingut fins ara per Suècia, serà sens dubte el punt més difícil de resoldre. D'altra banda, a l'expectativa del que passi amb Suècia, Finlàndia i Noruega també segueixen els passos necessaris per formar part de la Comunitat, si bé han emprès la cosa amb més calma.

Moscú: desavinences en el Kremlin

Les desavinences a la cúpula del poder a Rússia s'han posat de manifest amb els rumors de dimissió dels ministres rus d'Afers Estrangers, Andrei Kozirev. Segons sembla, l'oposició acusa a Kozirev de voler cedir dues de les quatre illes Kurils al Japó. El president Borís Ieltsin va manifestar que malgrat les dificultats, les reformes a Rússia continuaran avançant.

Washington: prou televisió pels cubans

La Cambra de Representants dels Estats Units ha decidit per majoria absoluta el tancament de l'emissora TV Martí, que estava destinada a emetre cara a Cuba programes d'animació i oposició al règim castrista. Per prendre aquesta mesura, els Representants han considerat que l'emissora era un "residu de la guerra freda". Defensant la continuïtat de l'emissora, la Representant republicana Ileana Ros-Lehtinen, d'origen cubà, va dir que TV Martí podria ser vital per a "l'alliberament de l'illa".

Zagreb: eleccions presidencials a Croàcia

Croàcia celebrarà demà eleccions presidencials i parlamentàries en el moment en què la població es troba sumida en la gran decepció, no solament per la crisi econòmica, sinó també per l'alt preu que Croàcia ha hagut de pagar per convertir-se en Estat independent.

2, diumenge

Washington: la campanya electoral per la Casa Blanca

La lluita per la Casa Blanca, tant per Clinton, demòcrata, com per Bush, republicà, presenta moltes dificultats. Així, els observadors diuen que si les eleccions fossin avui, Bush les perdria amb tota seguretat, ja que Clinton ha sabut vendre la seva imatge com a demòcrata conservador. I la gran feina de Bush serà convèncer l'electorat que el candidat Clinton és senzillament l'esquerra, i que el conservador és ell. El joc polític té aquestes coses...

Roma: nou ministre d'Afers Exteriors

El president del govern italià, Giuliano Amato, va elegir ahir ministre d'Afers Exteriors el demòcrata cristià Emilio Colombo, en substitució de Vincenzo Scotti, que va dimitir dimecres passat. El nou cap de la diplomàcia italiana és homes de gran experiència política. Ha estat vint vegades ministre i també cap de govern. D'altra banda, demà, dilluns, es reunirà el Consell Nacional de la Democràcia Cristiana, i es preveu que serà un dels més difícils de la història del partit.

Nova York: segon aniversari de la invasió de Kuwait

Dos anys després de la invasió iraquiana de Kuwait, i després de la guerra per expulsar-los de l'emirat, els nord-americans es pregunten per què Bush va deixar que Saddam Hussein continués en el poder. Per altra banda, el Pentàgon envia 2.400 "marines" a Kuwait per fer exercicis militars segons que es declara. La realitat és que es mira de fer por a Saddam Hussein que, a fi de comptes, no ha fet més, des de l'alto-el-foc de la Guerra del Golf, que incomplir les condicions que li varen ser imposades.

3, dilluns

Barcelona: bons resultats en els Jocs Olímpics'92

L'esport espanyol dóna bons resultats en aquests Jocs Olímpics'92 en els quals s'han obtingut set medalles d'or, el màxim guardó de la competició. La primera medalla fou per al ciclista José Manuel Moreno, seguint després Martín López Zubero, en natació, Daniel Plaza en 20 km marxa, Myriam Blasco i Almudena Muñoz en judo, el tàndem Luis Doreste-Eduardo Manrique en vela, classe Flyn Dutchman, i Josep M. van der Ploeg, en vela, classe Fin. Bona collita fins ara, i encara queda gairebé una setmana de jocs...

Jerusalem: represa del diàleg per a la pau

El propòsit del nou cap del govern israelià, Rabin, de treballar per assolir la pau, es demostra en el fet que Israel ha acceptat reprendre el diàleg amb els àrabs el 24 d'agost vinent, a Washington. Al mateix temps el govern israelià ha nomenat el professor de la Universitat de Tel-Aviv, Itamar Rabinovitz, com a cap de la delegació negociadora de la pau amb Síria.

Bagdad: protesta iraquiana a l'ONU

Iraq va demanar ahir a les Nacions Unides que "acabi amb les provocacions" dels nord-americans que, segons Bagdad, envien els seus avions a violar l'espai aeri iraquian. Segons el ministeri de Defensa, els avions han violat el seu espai aeri 143 vegades entre el 23 i el 30 de juliol.

Ginebra: camps de concentració a Bòsnia?

El Comitè internacional de la Creu Roja va confirmar l'existència de cinc camps de concentració a Bòsnia i Hercegovina, i va apuntar la possibilitat que existeixin instal·lacions similars on en aquests moments poden dur-se a terme execucions sumàries. La brutalitat en aquesta República ha arribat a extrems insospitables com la matança de dos nadons que viatjaven amb 47 nens orfes en un autocar que va ser cosit a trets per un franc-tirador.

Propagandes i impostos

"Pago els meus impostos i aquest és un país lliure!" Quantes vegades hem sentit aquesta reivindicació al cinema nord-americà? És la queixa del ciutadà que compleix la seva part del contracte social i no se sent correspost en la mateixa mesura.

A l'hora de la queixa, el ciutadà ha de fer la balança. Se sent recompensat en totes les prestacions que rep?

La premsa estrangera continua amb l'ull damunt dels Jocs Olímpics. Conegut és el sentiment de recel. Doncs a la premsa també. Als francesos, per comentar una informació recent de la ràdio pública d'aquest país, els costa molt d'admirar incondicionalment allò que no han fet ells. El periodista il·lustrava l'any espanyol com el de la façana. L'Expo i els Jocs Olímpics vénen acompanyats d'un fort increment de l'IVA, del 13 al 15 per cent, i d'un augment de l'IRPF.

El periodista encara va ser discret, li faltaven dades per fer una crònica més arrodonida. També hauria pogut dir que aquest correctiu econòmic no era el primer de l'any, que l'atur espanyol és el que ha crescut més a la Comunitat Europea, i que les expectatives de creixement econòmic són menors a les fixades fa només uns mesos.

Les estadístiques i les dades econòmiques se succeeixen gairebé setmanalment, i la pell del ciutadà s'ha fet dura, impermeable. Tenir la sensació de la justa recompensa sempre és difícil, i depèn en tot cas de la sensibilitat especial de cadascú.

L'altra pregunta és si el país sabrà aprofitar tots aquests esdeveniments. S'ha mostrat Catalunya al món. I de fet, quan travesses la frontera de la Jonquera, la Generalitat continua la seva campanya repartint, a cada vehicle, un prospecte explicatiu de Catalunya.

Però la primera sensació que s'endú el nou visitant no és la modernitat tan pretesa. Les dues primeres gasolineres de l'autopista catalana no accepten targeta de crèdit. El gran dia de les vacances, l'1 d'agost, dels sis sortidors que té la primera estació de servei en funcionaven dos, i només un treballador despatxava. Resultat, una cua fenomenal.

La qualitat del servei encara ha de millorar i molt. Tenim els prospectes i la propaganda feta i distribuïda. Ara cal que s'adigui a la realitat.

■ Jordi Roigé i Solé

Ofereix el guardó a l'Església de la diòcesi de Vic, a Catalunya i a Igualada

Concessió de la Creu de Sant Jordi a mossèn Còdol, d'Igualada

Mn. Josep Còdol i Margarit és un sacerdot igualadí de 75 anys que, per diverses raons familiars, ha exercit sempre el seu ministeri a la seva ciutat natal.

Recentment, rebé de mans del M. Honorable President de la Generalitat, junt amb altres trenta-sis guardonats, la Creu de Sant Jordi.

Transcrivim el text del decret de la Generalitat, que inclou una breu relació de les causes per les quals es concedeix aquesta distinció a Mn. Còdol.

"Sacerdot. Per la seva rellevant activitat com a impulsor de nombroses iniciatives de caràcter social, entre les quals cal remarcar, pel que representa d'exemple d'actuació cívica i cultural, la promoció d'habitatges per a gent desfavorida, la creació d'un centre de formació professional i la fundació del Casal d'Igualada".

L'activitat de Mn. Còdol no es limità a aquesta obra social. Cal remarcar que durant 35 anys fou director de la revista setmanal "Vida..." i durant 15 anys fou consiliari d'Acció Catòlica. La seva tasca estrictament sacerdotal l'exercí a la Parròquia de la Soledat durant dos anys i mig i la resta com a adscrit a la Basílica de Santa Maria, encarregant-se, a la vegada, de la vida parroquial del barri de Fàtima durant quinze anys. Sempre ha defensat amb admirable prudència, fidelitat i

constància els drets humans i els drets del nostre poble català.

A qui fou també un perseverant i eficient col·laborador de "Catalunya Cristiana", com a corresponsal d'Igualada, li preguntem ara que finalment ha accedit a concedir-nos aquesta entrevista:

—En quina mesura creu que és significatiu que a un mossèn se li doni aquest trofeu?

—"D'entrada dic que quant a mi el crec totalment immerescut. Jo mai no he cregut gaire en els homenatges. Però, en tot cas, s'han de concedir a persones que hagin dut a terme una tasca rellevant d'àmbit nacional a Ca-

talunya; i en aquest cas, jo no hi entro ni remotament".

—Però hi ha una relació força extensa de coses fetes...

—"Només faltaria que en 42 anys no s'hagués fet res. Però també és extensa la relació dels col·laboradors tan eficients, que ho han fet possible. A mi m'han atorgat una creu d'honor, però ells s'han endut la creu del treball silenciós, abnegat i eficient."

—Què experimentà quan el president el cridà enmig d'aquell saló de Sant Jordi de la Generalitat, en un acte tan solemne?

—"Fa una mica de basarda,

perquè els pensaments dels homes, a vegades no són els mateixos pensaments de Déu".

—Amb tot, però, un sacerdot hi era present, i això no deixa de ser un fet positiu...

—"Sí; érem dos sacerdots, un del bisbat de Barcelona, el doctor Casimir Martí, un conegut i valorat historiador, i jo, un simple mossèn, i sor Genoveva Maspip, religiosa de S. Vicenç de Paül, que amb tanta abnegació es dedica a atendre els problemes derivats de la marginació. Fou la que més aplaudiments va suscitar dels nombrosos assistents. Ofereixo aquest guardó

que crec, repeteixo immerescut, a l'Església de la diòcesi de Vic, a la meua pàtria, Catalunya, i a la terra nadiua, Igualada".

—Quina sensació va tenir en saber que havia estat guardonat?

—"Molta tranquil·litat. Jo no hi he tingut ni art ni part. Hem d'acceptar tot el que ens arriba, sigui la Creu de Sant Jordi, siguin les creus de cada dia, complint els nostres deures, essent fidels als nostres principis i tot a la major glòria de Déu i al més eficient servei als germans".

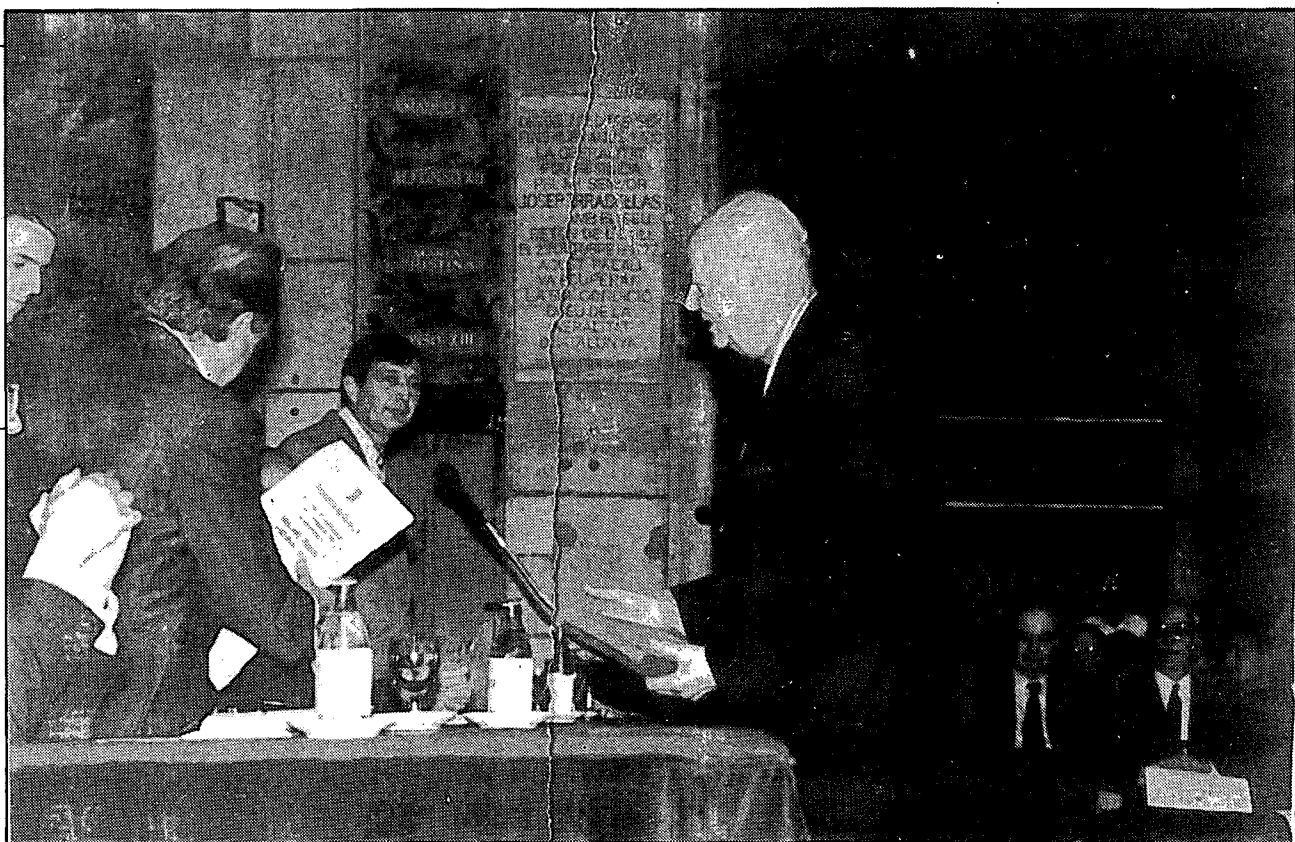
—Què li va semblar el discurs del Sr. President?

—"Excel·lent. Una magnífica i assenyada invitació a treballar pel nostre país, plena de contingut pràctic i d'un sentit patriòtic exemplar".

Sempre és fàcil parlar amb un home senzill, que a més a més, té una generositat que impressiona, una intel·ligència que el admira i una capacitat de treball que sorprèn. Fa respecte trobar aquestes qualitats aplegades en una mateixa persona; però com-mou de veure la seva modestia i el seu afany incansable d'ajudar els altres amb aquell afecte que tots ens hauríem de tenir.

Ha rebut milers de felicitacions de tothom i de tot arreu, que ell ha agraït amb emoció tot i que la seva satisfacció més gran és la d'haver aconseguit el seu deure més gran: ser un veritable instrument del Pare del Cel. Moltes gràcies.

Mn. Còdol en el moment de rebre la Creu de Sant Jordi

SUBSCRIVIU-VOS A CATALUNYA CRISTIANA!

Catalunya Cristiana

València 244, 2n.
08007 Barcelona

Nom Adreça
Població D.P. Província Tel.
Se subscriu a exemplar (s) del setmanari Catalunya Cristiana.
L'import anual, 9.100,- ptes. es liquidarà de la forma següent:

☐ domiciliació bancària
(En aquest cas vulgueu emplenar l'ordre de domiciliació)

Data

☐ xec nominatiu que adjunto
☐ altra forma de pagament (indiqueu-la)

Signatura

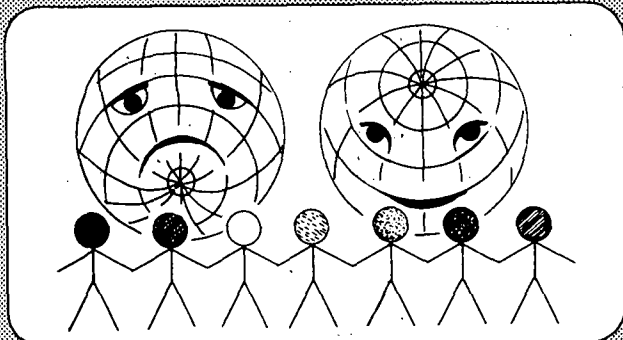
ORDRE DE DOMICILIACIÓ

Banc / Caixa Agència
Adreça

Senyors,
Els prego que d'ara endavant, fins nou avis, paguin els rebuts que els presentarà FUNDACIÓ CATALUNYA CRISTIANA amb càrrec al meu compte corrent llibreta

Data

Signatura

OBERTS AL MON

Jesuïtes catalans a l'Índia

No és pas la primera vegada que parlem aquí del treball ben fet dels jesuïtes catalans a l'Índia, la terra estimada del Patró de les missions, el navarrès i jesuïta Sant Francesc Xavier.

El seu treball evangelitzador en aquell sub-continent asiàtic ha estat important perquè han intentat fer arribar la llum del Crist fins a les profunditats de la cultura hindú.

Aquesta introducció vol ser un homenatge a la tasca missionera d'aquells jesuïtes que, fa més de mig segle, van embarcar-se cap a l'Índia. Ho fem amb motiu de la recent mort del P. Josep Moré de Mora. Aquesta és la breu semblança d'una vida posada del tot al servi del Crist i dels germans hindús.

Josep va néixer el 28 de febrer del 1905, d'uns pares exemplars i generosos que donaren cinc fills a la Companyia de Jesús, i quatre a l'Índia.

El P. Moré cridava l'atenció pels grans coneixements de la filosofia hindú, de les Escripures, de l'arqueologia, l'antropologia i de la història antiga. Podia parlar amb coneixement indiscutible de la fonètica sànscrita, de la música índia... igual que de les cultures egípcies i sumèria que havia estudiat a fons.

Era un gran intel·lectual, amb un bagatge amplíssim de ciència adquirida gràcies als dotze idiomes que manejava amb facilitat. A part del català, que era la seva llengua materna, dominava l'espanyol, anglès, francès, italià, alemany, gujeratí i coneixia bé el llatí, el grec, el sànscrit i el sumeri.

El 21 de setembre del 1971, en celebrar les seves noces d'or en la Companyia de Jesús, el va escriure el P. Arrupe: "El que em satisfà extraordinàriament és saber que vostè ha arribat, a imitació dels antics missioners De Nobili i Beschi, a conèixer perfectament la cultura i dos dels idiomes més importants de la seva pàtria adoptiva".

Fou professor de filosofia i sànscrit a les universitats de Rajkot, Sant Xavier de Bombai, i en el Seminari de Sant Pau de Bombai, i bibliotecari i administrador de Sant Xavier de Ahmedabad.

Del 1972 al 1983 fou rector de Bilimora i capellà del convent de Sant Josep, d'aquella ciutat. Allí va viure com un autèntic ermità, pobre, auster, sense cap més casa que una habitació fosca i poc sana.

L'any 1983 el P. Josep fou destinat a Unai, on va morir d'un atac de cor el 13 de maig, als 87 anys, sense molestar a ningú ni donar cap feina.

Dels quatre germans Moré, missioners a l'Índia, tres ja han mort. El P. Joaquim és l'únic que hi resta.

A Barcelona hi treballa el germà Antoni Moré, també jesuïta. És el director de l'escola Sant Estanislau de Koska, que funciona al barri de Gràcia.

Els quatre germans Moré, missioners a l'Índia. El primer de l'esquerra és el P. Josep, Assegut, el P. Joaquim, únic supervivent

■ Jordi Jorba

Leprosia de SURAT (Índia), que acull més de 100 malalts. Aquí en veiem alguns

Burquina Faso... 50 anys del clergat natiu

El passat més de maig monsenyor Zoungana va celebrar els cinquanta anys de sacerdot. Foren dos dies de festa per a tota l'Església burquinabesa i especialment per a la diòcesi d'Uagadugú, ja que amb les noces d'or sacerdotals del cardenal l'Església de Burquina celebrava també mig segle de clergat local.

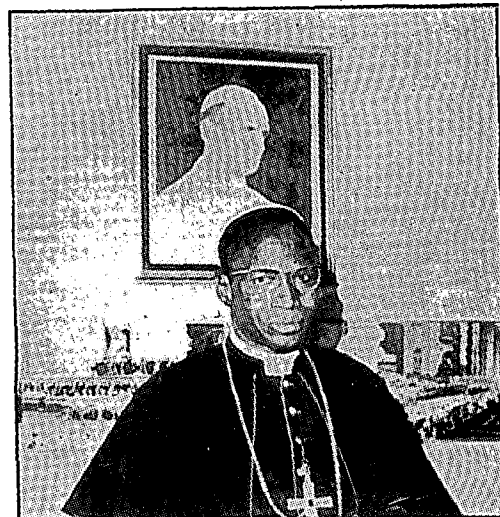
Els orígens de la presència de l'Església Catòlica a Burquina Faso es remunten als primers anys d'aquest segle. Pràcticament totes les parròquies i totes les obres socials que dirigeix l'Església o que ja han passat a mans del govern han estat creades pels Pares Blancs, que han estat els autèntics pioners en l'evangelització del que abans era l'Alt Volta francès.

L'any 1942 foren ordenats els tres primers sacerdots nadius: Zakarie Nikie-ma, Josep Ouedraogo, que més tard seria consagrat bisbe, i Paul Zoungana. Els dos primers ja han mort i el tercer, monsenyor Zoungana, és actualment arquebisbe d'Uagadugú, la capital del país, i cardenal des del 1965.

Nascut a Uagadugú l'any 1917, monsenyor Zoungana va viure i es va educar en el si d'una família cristiana. L'any 1928 va entrar al seminari menor atret per l'exemple de dos amics seus. Després de divuit anys de servei pastoral com a sacerdot, fou nomenat arquebisbe d'Uagadugú el maig del 1960. Va participar en el Concili Vaticà II i l'any 1965 Pau VI el va nomenar cardenal. El proper mes de setembre complirà els 75 anys, per la qual cosa presentarà al Papa la seva renúncia.

Una Església esponerosa

Després de gairebé un segle d'existència, l'Església Catòlica de Burquina, aproximadament el tretze per cent de la població, es troba en un moment esponeros, tant pel que fa al catecumenat com a les vocacions. Actualment, té més de 320 sacerdots nadius i tots els bisbes del país són autòctons. El nombre de catecúmens augmenta constantment; només a la parròquia de la catedral hi ha hagut més de cinc-cents baptis-

Monsenyor Paul Zoungana davant un retrat de Pau VI que el va crear cardenal l'any 1965, el segon d'Àfrica. Acaba de celebrar els cinquante anys de sacerdot

mes l'any; i a l'arxidiòcesi d'Uagadugú el nombre total de cristians puja a 10.000.

Malgrat ser encara minoritària, l'Església Catòlica també té influència en la política del país. Quan varen començar els treballs per tornar a la democràcia, el president de la comissió preparatòria era un sacerdot, el P. Paul Quedraogo. Actualment, un altre sacerdot, el P. Seraphin Ouamba, presideix el Forum per a la Reconciliació Nacional, en el qual hi són inclosos els tres principals grups religiosos del país (musulmans, cristians i religions tradicionals) i que ha estat l'òrgan mitjancer en la transició a la democràcia.

Encara que les vocacions sacerdotals són cada vegada més nombroses, hi ha una gran escassetat de clergat per atendre les necessitats d'una Església que no cessa de créixer, per la qual cosa la presència dels missioners continua sent necessària. A això cal afegir-hi el problema de la proliferació de les sectes, cada vegada més presents arreu del país. Però, malgrat les dificultats, l'Església burquinabesa ha sabut arrelar l'Evangeli en la vida quotidiana, i avui és un dels països d'Àfrica on fe i cultura han aconseguit una major harmonia. (Mundo Negro).

Índia: cifra rècord d'ordenacions de l'Institut del Verb Diví

Entre el 26 de desembre de 1991 i el 18 de maig del 1992 han estat ordenats 44 membres indis de la Congregació Missionera del Verb Diví, el grup més nombrós fins ara a l'Índia. Amb fins de promoció vocacional, totes les ordenacions han estat a les parròquies d'origen dels ordenats, excepte 9 que foren ordenats per monsenyor Basil D'Souza, bisbe de Mangalore.

Per Estats indis d'origen, els 44 nous preveres provenen de: Kerala 15, Karnataka 11, Tamil Nadu 9, Orissa 4, Madhya Pradesh 3, Andha Pradesh 1, Goa 1.

Pel que fa als futurs camps d'activitat missionera, 29 treballaran a les tres Províncies de l'Institut a l'Índia i 15 a d'altres països: 3 a Brasil, 3 a Mèxic, 2 a Ghana, 2 a Papuàsia Nova Guinea, 2 a Paraguai, 2 a Filipines i 1 a Bolívia. (FIDES).

L'organisme evangelista "King's Kids" agrupa 3.500 joves a Mataró

El lema de l'encontre: aixeca't!

Recentment es van reunir més de 3.500 joves de tot el món a Mataró, agrupats per l'organització internacional evangèlica "King's Kids". Amb el lema "RISE UP!" (Aixeca't!), els joves van reflexionar sobre la situació d'increença en el món d'avui, per pregar junts i per realitzar diverses actuacions i manifestacions folklòriques de les cultures del globus. Van allotjar-se en el Col·legi Salesià de Mataró, ja que fa uns anys havien contactat amb la casa "Martí Codolar" que aquest orde té a Barcelona.

L'animació era evident i els joves intercanviaven somriures i acudits entre ells. L'anglès era l'idioma comú. Els monitors que els acompanyaven eren seglars i pastors evangelistes casats. Tots els joves i nens que participaven d'aquest encontre tenien el permís dels seus pares. Les actuacions que van tenir lloc en el recinte de Mataró van estar marcades per la joia i la naturalitat, ensems que d'una marcada preocupació per una evangelització orientada en un sentit quantitatiu: la fe es compta a partir del nombre de convertits.

Vam parlar amb Christopher Leu, Director del Congrés Mundial 1992, té 33 anys, és suís i pertany a l'Església estatal d'aquest país: "Com es pot veure—comenta amb amabilitat— han vingut uns 90 equips de tot el món, 30 dels quals provenen d'Europa. Fa 3 anys que estem preparant aquest encontre amb el fundador del moviment, Dale Kauffman, ha

estat una tasca difícil, però l'hem tirada endavant".

"Aquest organisme, amb un ministeri ben precís,—continua explicant el senyor Leu— va començar el 1976 per donar als nens i joves l'oportunitat de créixer en el coneixement de Déu a través de la seva participació, col·laborant la família i l'església local. I després ve que ens hem de lliurar a Déu perquè les altres persones el coneguin. Portar a la humanitat esperança i alegria."

—Què diferencia King's Kids d'altres organismes?

—Sobretot que —imposa un èmfasi especial en aquestes paraules— nosaltres creiem en els joves, que tenen un rol molt important a desenvolupar, són la clau per canviar el món, ells són capaços de donar molt i si es creu en ells encara donen més. A més, nosaltres els conferim la responsabilitat d'organitzar els actes per evangelitzar al seu voltant, per exemple una actuació de cant i

Christopher Leu, Coordinador de l'Encontre, amb la seva filla

Els nens coreans en un moment de la seva actuació

de dansa al carrer, ells sempre s'encarreguen de tot. I també els orientem perquè escullin professions que siguin un servei als altres...

—Però totes les professions són un servei si es viuen com a tal.

—Cert, però trobem que hi ha unes professions com més interessants de cara a transformar el món d'avui, per exemple Medicina, periodisme, les missions, educadors, etc.

—I on són els joves que van començar amb el moviment?

—Els joves vénen i van, la

majoria solament passen una temporada entre nosaltres on se'ls adoctrina en les bases del moviment i després ja actuen en la seva església local. I sempre amb molta joia —afegeix— perquè l'important és que no separin el sentit sagrat de la vida i de Déu de les petites coses de cada dia. Aleshores la vida es torna joiosa i plena d'amor. Un aspecte molt important d'aquesta vida joiosa és la pregària, entesa no com un ritual, sinó com una experiència de Déu.

—En l'escenari que tenen muntat sota una gran tenda de

suport metàl·lic un grup de nens canten en coreà, mentre uns altres vestits amb els vestits típics africans esperen el seu torn.

—Tot és bo per a donar a conèixer Déu —comenta Christopher Leu amb satisfacció— perquè hi ha tanta gent que no coneix Déu... I acaba com si es fes una pregunta a ell mateix: "Com pot Déu dir-nos el dolor de les persones que pateixen i no el coneixen?"

■ Nuria Oriol Palarea

CENTRE DE RELACIÓ SOCIAL I MATRIMONIAL

Si es troba sola o sol, cerqui la seva parella seriosament. Servei de psicologia, ordinador i vídeo, dirigit per psicòloga col·legiada.

COSM. Balmes, 64, 3^a. 2^a.
Tels. 487 71 80 - 487 71 18
Pref. Concertar entrevista.

Residència Geriàtrica BON VITURE

Estem a Horta, en una torre amb jardí, alimentació adequada, calefacció, ascensor, sala repòs, control sanitari i teràpia humana. Estades per sempre, i per convalescències. Poques places. Tel. 427 44 53.

HIMNARI LITÚRGIC CATALÀ

Repertori d'himnes per a la celebració cantada de la Litúrgia de les Hores

Aquest nou llibre que tenim el goig d'oferir-vos conté els himnes del Diurnal i d'altres de nova creació, tots ells musicats de manera digna i lloable per coneguts autors musicals. Aquests himnes constitueixen un ampli i enriquidor repertori per tots els temps litúrgics, per les celebracions solemnes o festives del santoral, així com per la litúrgia ferial.

De venda a les llibreries.

Format: 14x20 cms. 408 pàgines - Impres a dues tintes. Enquadernació Gualflex, amb dues tintes. P.V.P. (amb IVA): 2.350 ptes.

EDITORIAL REGINA, S. A.
Mallorca, 87 - 89 - 08029 Barcelona

Disset anys d'evangelització entre els joves

King's Kids Internacional va començar el 1976 sota les directrius del matrimoni Kauffman a Hawaii. Des d'aleshores centenars d'equips treballen per tot el món, a favor dels necessitats i proclamant el missatge en actes reconeguts com el Mundial de Futbol a Espanya el 1982 o els Jocs Olímpics de Los Angeles 1984 i de Barcelona 1992.

Realitzen seminaris d'ensenyament de les seves bases, internats per fer un aprenentatge més intensiu, campaments de joves i familiars, on també es prega i es fan uns dies de retir i campanyes de servei per ajudar alguns països necessitats.

■ N.O.P

Llibres

Històries romanes...⁽¹⁾

El 25è volum de la Col·lecció "Clàssics del Cristianisme" està dedicat a recollir gairebé dotzena i mitja de documents ben variats sobre els cristians que donaren testimoni —martiri— de la seva fe. Són històries de la persecució de l'Imperi Romà, des de mitjans del segle II fins a la pau de Constantí. I el primer que cal dir —i amb això ja quedaria dit tot— és l'immens respecte que ens han de donar tots aquells homes i dones que han estat capaços de donar la seva vida per causa de Jesús. La resta pot ser del tot prescindible.

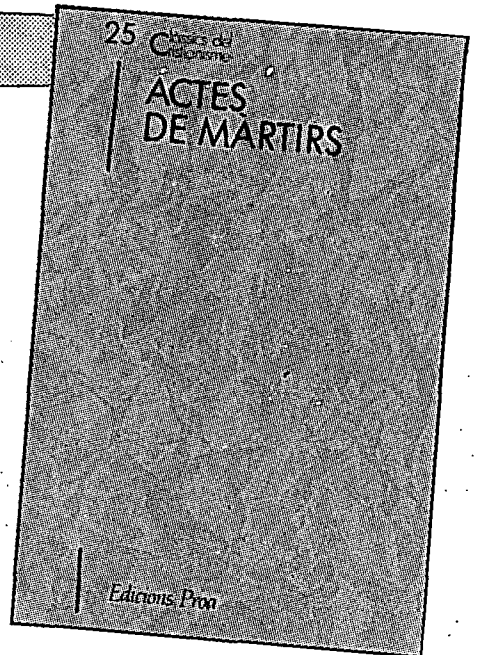
Però, no obstant el silenci i respecte que la vida dels màrtirs ens ha de merèixer, cal afegir algunes coses que impediran que el dramatisme dels diferents relats, a voltes molt exagerat, ens faci caure en la inevi-

table rialla. Les narracions són molt heterogènies: des de les que són veritables actes notariais fins a les reconstruccions pietoses per a edificació de les comunitats cristianes. Normalment no són relats llargs i es fan de molt fàcil i engrescada lectura: l'argument mateix, anècdotes, detalls sobretot dels turments i dels darrers moments, caricatures dels botxins, fets extraordinaris, etc. afaïonen un volum dels més entretinguts que ha tret la prestigiosa Col·lecció i que mereix ser interpretat a la llum de l'honestat intel·lectual (cf. p. 45 de la introducció).

Eusebi de Cesarea ens ho diu: "Ja ho sé: segurament tot això semblaran falòpies i romanços als qui vindran rere nostre, però no ho ha semblat pas a aquells als quals el

temps n'ha garantit la veritat" (p. 187). Per això, cal llegir en primer lloc la introducció, que ens posarà sobre la pista del què va passar i, malgrat que cada acta tingui la presentació en la mateixa introducció, caldrà llegir el breu resum de les pp. 38-45 abans de cadascun dels relats. Així ho he fet i n'he tret abundant profit: ¿fins a quin punt estem disposats a ser testimonis, "màrtirs", de Crist aquí i avui?

■ Fray Agustí Boadas i Llavet,
o.f.m.

(1) *Actes de màrtirs*, Ed. Proa, Clàssics del Cristianisme 25, Barcelona, 1991; introducció de Josep Torné, traducció i notes de Jaume Sidera, Miquel Estradé i Sebastià Janeras; 218 pp.

Formar i informar en la veritat

Espirit d'observació, imaginació, seny i maneres clares d'escriure, són qualitats d'un bon periodista. Si s'hi afegeix un coneixement de la història, la sociologia, la pedagogia i el dret, aleshores el comunicador social és un privilegiat per escriure i descriure, per opinar amb llibertat i per informar en la veritat.

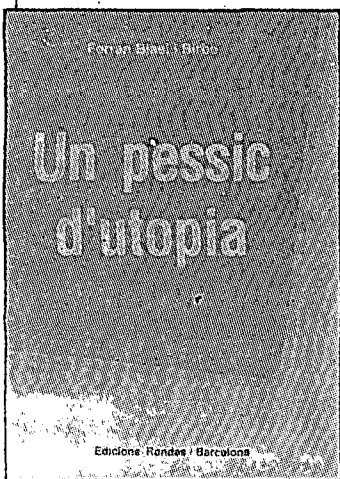
Aquests dons es palesen en l'autor del llibre que avui presentem, el Dr. Ferran Blasi i Birbe. Amb els graus acadèmics de teòleg, periodista, historiador, sociòleg i jurista, Blasi ha recollit una pila d'articles que havia ja publicat en diversos periòdics i revistes. El pomell aplegat el titula "Un pessic d'utopia". La utopia és atractiva perquè mai no arribem a abastar-la del tot, però intentem acostar-nos-hi perquè és captivadora. I pel que fa a "un pessic", quan aquest és de sal, torna més saborós l'aliment. Blasi posa en els seus escrits aquell pessic de saviesa humana, de bon seny, d'home experimentat, que fa agradable el producte, una temàtica variada i ensem puntual.

Algú dirà que, "qui molt abraça, poc estreny". Quan hom coneix i estima, sempre estreny, sempre agermana. I si ho intenta per escrit, amb qualitat estilística, amb sobrietat, aleshores el lector té la sensació que no ha perdut el temps, i voldria agrair a l'autor els consells i els criteris persuasius, que li han obert nous horitzons i maneres diferents de veure la vida humana.

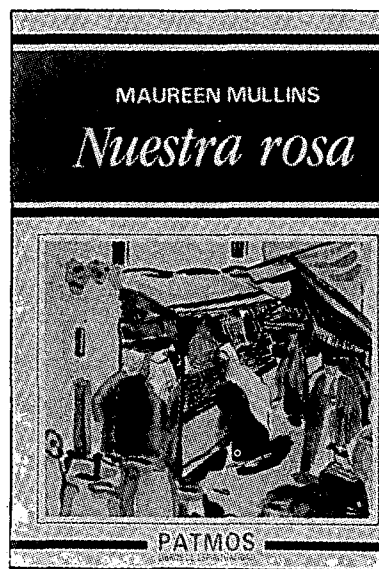
Recomanem el llibre i felicitem al seu autor.

■ Francesc Gamissans

UN PESSIC D'UTOPIA. Ferran Blasi i Birbe. Edicions Rondes. Barcelona 1991.

La Verge Maria, una dona del seu temps

Nuestra rosa. Maureen Mullins. Colecció Patmos. Ediciones Rialp. Madrid 1991. 192 págs. 900 pts.

l'evangelista que més ha tractat la Verge i per això ha transmès amb fidelitat la infantesa de Jesús, tan lligada a la seva Mare. En els esdeveniments narrats es comenta el comportament de la Verge i s'obtenen conclusions molt convincents sobre la conducta que va seguir i el model que Ella encarna.

Maureen Mullins va néixer a Maidstone (Anglaterra) el 1938. Va cursar estudis a Maidstone's Grammar School i a la Universitat de Londres on es va llicenciar en Sociologia. També té el Doctorat en Pedagogia. Dedicada molts anys a la tasca docent actualment és Directora d'un col·legi femení privat a Manchester.

Nuestra rosa

Sobre la Verge Maria es publiquen molts llibres perquè és una persona entranyable, de la qual mai no se'n pot deixar de parlar. En canvi, dins d'aquesta abundància, curiosament no n'hi ha gaires de llibres sobre la Verge escrits per dones. "Nuestra rosa", a més de ser escrit per una dona —sociòloga i professora—, presenta la Verge en un aspecte a vegades oblidat: com una dona del seu temps que comparteix el quotidià viure amb els seus veïns, amb la gent del poble, de la seva ciutat. Això és el que la fa més propera a nosaltres i més amable.

La portada presenta la Verge fent la compra en un lloc del mercat de Natzaret. Aquest llibre està escrit per una dona, i encara que les seves paraules tinguin validesa per a tota mena de persones, sense cap distinció i sense exclusivismes, l'obra la brinda a les dones. Per a la dona d'ara, la Verge ofereix una orientació com a dona que també va haver d'enfrontar-se als problemes de la seva època. És el model perfecte per a la dona contemporània, com ho ha estat sempre durant tots els segles.

Amb un llenguatge senzill, directe i reflexiu, l'autora segueix els moments de la vida de la Verge a través de

● C.C.

Afrontar la fe amb responsabilitat intel·lectual

Avui més que mai els homes cerquen ansiosos un fonament últim i absolut que doni sentit a la seva existència. ¿Pot la fe explicar l'existència humana? ¿Pot conciliar-se la fe amb els nous descobriments científics que donen raó de la vida? ¿S'ha realitzat una comunicació de Déu als homes? ¿Què significa exactament aquesta revelació?

Aquesta és la **Breve teologia fundamental** que desenvolupa Josef Imbach, no solament destinada als cercles

Breve teologia fundamental, Josef Imbach. Versió castellana de Marciano Villanueva. Editorial Herder, Barcelona 1992.

d'especialistes, sinó pensant en tots els cristians que s'esforcen per afrontar la seva fe amb responsabilitat intel·lectual. És una exposició transparent, de difícil comprensió, acompanyada d'exemples i de llenguatge clar.

Josef Imbach, catedràtic de teologia, va néixer a Suïssa l'any 1945. Des del 1975 és professor de teologia fonamental i qüestions frontereres entre la literatura i la teologia en la Pontificia Facultat de teologia San Buenaventura de Roma. Entre les seves zones d'interès destaca també el diàleg judeo-cristià-islàmic. El seu exponent és l'obra: ¿De qui és Jesús? La seva significació per als jueus, cristians i musulmans.

Aquest és l'índex del llibre: 1. ¿Quelcom així com el vestit dels diumenges? Sobre l'essència de la religió. 2 La vivència d'intuïcions subïtes. Els processos de

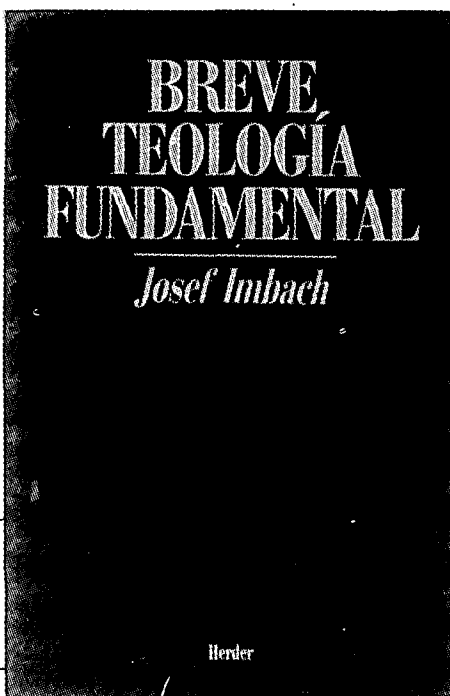
descobriments com a experiència de revelació. 3. "Déu parla als homes com a a amics". La revelació com a autocomunicació de Déu. 4 ¿Inconfessat dèficit de coneixement? La fe entre el risc i la certesa? 5 ¿Un credo increïble? Dificultats de fe, temptacions de fe, dubtes de fe. 6 ¿Veritats contradictòries? La inútil controversia entre científics i teòlegs? 7. Enfiteutes de la veritat? Ensenyants fal·libles i ensenyances infal·libles. 8. Amén. Així sigui. L'oració com a forma originària de la fe. 9. Tot està clar? De la interpretació a l'apropiació de la fe. 10. Testificar, no argumentar, la proclamació mitjançant el seguiment. 11. "Apropar-se Déu..." L'eficàcia salvífica de la fe

● C.C.

BREVE
TEOLOGÍA
FUNDAMENTAL

Josef Imbach

Herder

LA SARDANA I LA DANSA

Música i dansa catalana a Brussel·les

Els dies 15 i 16 es farà a la capital belga l'aplec internacional de la sardana i mostra de grups folklòrics, que organitzen conjuntament ADIFOLK (Associació per la Difusió del Folklore) i la Comissió d'Aplecs Sardanistes de les Comarques barcelonines. Serà la cinquena vegada que es presenta aquesta festa a una ciutat europea, amb la idea de fer conèixer aspectes de la cultura popular catalana, que equival a conèixer el propi poble català.

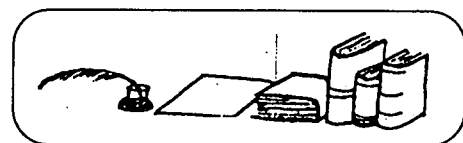
La festa tindrà diferents aspectes i començarà amb la cercavila del matí del dissabte, amb la participació de gegants de Riudarenes, Sant Antoni, Sagrada Família, Sant Just Desvern, Poble Nou de Manresa i Corbins, Cavallets de Manresa, Bastoners de Rajadell, Grallers de Sant Antoni, Ball de Gitanes de Polinyà, esbarts Sant Just de l'Ateneu, Joventut Nostra, Sant Jordi, Sagrat Cor, Fontcoberta i Dansaire de Vilabella, i la cobla Ciutat de Terrassa. A la tarda, els mateixos esbarts oferiran un recital de dansa catalana, i al vespre, es farà un concert de sardanes i cant coral, amb la cobla Jovenívola de Sabadell i la Coral Polifònica de Puigreig.

El diumenge es destina totalment a l'aplec de sardanes, amb ballades al matí i a la tarda, amb les cobles Ciutat de Terrassa, Jovenívola de Sabadell i La Principal d'Amsterdam. A la tarda del diumenge hi haurà exhibició per les colles Sol Ixent de Bellpuig, Blanca Espurna de Sitges, Tarragona dansa de Tarragona i Mans amigues de Cassà de la Selva.

Després de les bones experiències d'Holanda, França i Suïssa, hom espera unes jornades de triomf per la dansa catalana, uns actes pels quals s'ha comptat amb el suport del Casal Català de Brussel·les i diferents estaments belgues i catalans, i unes experiències que demostren sense vacil·lacions ser un bon mitjà de presentació de Catalunya a l'estranger, esborrant falses imatges que a vegades es prodiguen en medis turístics o en manifestacions folklòriques.

■ Josep Ventura

RACÓ DEL LLENGUATGE

Els desdoblaments (2)

Si la caixa no és tan grossa i és de materials resistents, l'anomenem **caixó**. També serveix d'embalatge: un **caixó** de figues, de dàtils. Oper a tenir-hi objectes d'ús: el **caixó** de les eines, de les joguines.

El **caixó** — "cajón" en castellà, en totes les circumstàncies — es desdobra en **caixó** i **calaix**, de finalitats semblants, però amb un detall que els defineix i diferencia: que sigui **corredís**. El **caixó** que pertany a un moble i és **corredís**, en català l'anomenem **calaix**; fins i tot hi ha mobles que només tenen **calaixos**, com les **calaixeres**. Aquest mot **calaix**, ha originat un significat de contingut per continent, com el de la recaptació diària d'un comerç. Carrers molls, **calaixos** eixuts, diuen els botiguers quan la pluja no deixa sortir la gent de casa.

Un dels barbarismes més combatuts perquè està molt ben introduït i arrelat en el parlar del poble és el d'usar el mot **fulla**, en femení, en lloc de **full**, en

masculí. Sentirem demanar una **fulla** de paper de regal, de paper mil·límetrat, un paquet de **fulles** de recanvi, la **fulla** del dilluns, la **fulla** dominical. Sentirem parlar de la **fulla** de serveis, l'història més o menys brillant d'un militar o d'un funcionari públic. Ho sentirem dir a xics i grans tothora. Mal dit. No els ha ensenyat mai ningú que "hoja" es desdobra en dos significats diferents el **full** i la **fulla**? Tot el que sigui paper ho hem d'anomenar en masculí, i hem de demanar **fulles** de paper de la classe que sigui. En pastisseria també hi poden haver tortells i altres pastissos de pasta o de **full**. La **fulla** l'hem de reservar per al regne vegetal, per a le armes blanques i altres eines de tall. Una **fulla** de roure, d'alzina, de pi, d'enciam, de col, d'api, etc. La **fulla** d'una espasa, d'un punyal, d'una daga, d'un ganivet, d'una serra, les **fulles** d'afaitar.

Girar **full**, que vol dir canviar de tema en una conversa, i ex-

plicar-se com un llibre sense **fulles**, que és explicar-se molt malament, són dues maneres de dir populars i eficaces.

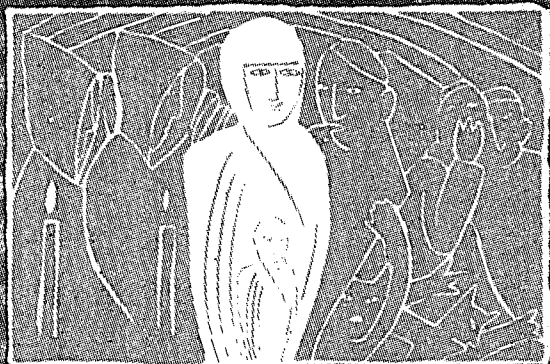
"¿A qué hora se come hoy?" un castellà pregunta, insinuant que desitja satisfer la gana del migdia. Si ho traduïm amb la mateixa intenció, haurem de preguntar: A quina hora dinarem, avui? El verb **dinar** no existeix en la llengua castellana. Per això, sempre que sentim "comer", ens hem de plantejar si es tracta de **dinar** o de **menjar**. Un altre desdoblament.

PERLES ORTOGRÀFIQUES

En un acreditat restaurant del carrer Provença em presenten les cartes — luxosament editades, això sí — en català per fora i en castellà per dins. I per acabar-ho d'adobar, la de les postres diu: **ELS POSTRES**, i no **LES POSTRES**, com hauria de ser.

■ Albet Pera

EL MISTERI DE LA SELVA

LA REPRESENTACIÓ ASSUMPCIONISTA
MÉS ANTIGA D'EUROPA (S. XIV)
EN LLENGUA CATALANA
TEXT MUSICAT SEGONS LA CONSUETA

LA SELVA
DEL CAMP
BAIX CAMP

14 d'agost a les 10'30 del vespre
15 d'agost a les 8 del vespre

Informació i reserves: 977 - 84 44 64, 84 42 14

El misteri de la Selva

S'acosta la festa de la Mare de Déu d'agost i, com cada any, des de 1980, hem de parlar d'una vila del Baix Camp, La Selva del Camp, que comença a bellugar-se per donar glòria a la Mare de Déu, tot i escenificant la **Representació de l'Assumpció de Madona Santa Maria**. Però, enguany, l'activitat dels més de cent actors i tècnics que hi participen, no s'ha aturat durant una bona part de l'hivern, ja que el dia 25 d'abril van representar **El Misteri de la Selva** a la Catedral de Tarragona amb motiu de la celebració del **novè centenari de la restauració de la seu metropolitana de Tarragona**. **El Misteri de la Selva** es representa en el marc que li és propi, l'Església Parroquial de Sant Andreu, però en tres ocasions s'ha representat fora, sempre per motius ben concrets (la celebració del Mil·lenari de Catalunya — a la Catedral de Tarragona l'any 1988 —, el 1er Festival de Teatre Medieval a Elx — l'any 1990 — i aquest novè centenari).

El fet que s'hagi escenificat continuadament des de 1980, fa que es pugui considerar consolidada, dins el panorama cultural del nostre país, aquesta representació que és una de les peces més importants del teatre català medieval. Es tracta, efectivament, d'una de les

primeres produccions teatral que es conserven senceres, ja que cal situar la data de la seva composició a finals del segle XIV.

L'Església Parroquial de Sant Andreu Apòstol, magnífica mostra del renaixement català, es converteix en l'escenari on es desenvolupa l'acció teatral. A més, és el marc idoni que permet copsar tota la força espiritual que transmet l'obra. Perquè, realment, en assistir a la representació de **El Misteri de la Selva** ens trobem davant d'una lliçó de catequesi entorn el misteri de l'assumpció en cos i ànima de la Mare de Déu al cel. Per enfortir aquest aspecte de l'obra, els moviments escènics són molt sobris i rigorosos, la qual cosa dóna al misteri la solemnitat que pertoca a tot drama medieval. L'estilització del vestuari, que es converteix en un pur ornament litúrgic, també hi contribueixen.

Però, a banda de l'aspecte litúrgic, se n'han de destacar d'altres. Així, uns dos terços de l'obra són cantats a CAPELLA, és a dir, sense acompanyament musical, la qual cosa ajuda a ressaltar, si cal, la qualitat de la versificació i la riquesa lèxica del text original.

■ S.C.

televisió

Programació del 9 al 15 d'agost de 1992

TV
3

DIUMENGE, 9

09.15 Sardanes
09.30 Informatiu anglès ITN
10.10 Clup super 3
12.35 Marc i Sophie (D)
13.05 Benson (D)
13.35 Els hotels dels famosos
14.05 Jocs de nit
14.30 Telenotícies - El temps
15.05 Club super 3
16.00 Tarda de cine:
«Cat Ballou»
17.40 Tex Avery
18.25 El salt (D)
19.15 Guaita què fan ara
19.40 La vida de Henry
20.05 Magnum (D)
21.00 Telenotícies - El temps
21.30 Jocs de nit
22.00 30 minuts
22.30 Cine nit:
«Retrobament»
00.05 Telenotícies olímpic
01.00 Històries de Ray
Bradbury
01.20 Mike Hammer

ESPAIS FIXOS

DE DILLUNS A DIVENDRES:

09.30 INT World News
10.00 Avanç i informatiu
11.40 Ballesta, les aventures de

Guillem Tell

13.05 La successora (D)
13.35 Vets (D)
14.00 T/M comarques
14.30 Telenotícies Migdia
15.15 El temps
21.00 Telenotícies - El temps

DILLUNS, 10

10.10 Club super 3
15.50 Pel·lícula tarda: «El
viatge fantàstic de
Simbad»
17.45 Club super 3
19.40 El salt
20.30 Tinc dos pares (D)
21.40 Actualitat 92
21.40 Betes i Films
22.10 Pantalla:
«La batalla del porro»
00.25 Telenotícies nit
01.00 Mike Hammer

DIMARTS, 11

10.10 Club super 3
12.10 Mediterrània
15.50 Pel·lícula tarda: «Atac a la
Costa de Ferro»
17.45 Club super 3
19.40 El salt
20.35 Tinc dos pares (D)
21.35 La granja

22.05 Amor a primera vista

23.15 A dreta llei (D)
00.10 Telenotícies nit
01.00 Mike Hammer

DIMECRES, 12

10.10 Club super 3
12.10 Mediterrània
15.50 Pel·lícula tarda:
«Capità pirata»
17.45 Club super 3

19.40 El Salt
20.30 Tinc dos pares (D)
21.40 La granja
22.10 Cinema 3:
«El delict»
23.55 Telenotícies nit
00.45 Mike Hammer

DIJOUS, 13

10.10 Club super 3
12.10 Mediterrània
15.50 Pel·lícula tarda
17.30 Club super 3
19.40 El Salt (D)
20.30 Tinc dos pares
21.35 Resum Jocs de nit
22.05 La cresta de l'onada
22.35 El preu d'una vida (D)
00.05 Telenotícies nit
00.40 Mike Hammer

DIVENDRES, 14

10.10 Club super 3
12.10 Mediterrània
15.50 Pel·lícula tarda:
«El cas Houston»
17.30 Club super 3
19.35 El Salt (D)
20.35 Tinc dos pares
21.40 La granja
22.10 La millor Lloï
22.40 Pel·lícula:

«Indignació»
00.15 Telenotícies olímpic
00.50 Cinema de mitjanit:
«El Decameró»

DISSABTE, 15

09.15 Sardanes
09.30 Club super 3
«La pedra dels somnis»
«El Dr. Slump»
«Bola de drac Z»
12.50 Marc i Sophie
13.20 Amor a primera vista
14.30 Telenotícies, El temps
15.00 Clup Super 3
15.45 Tarda de cine: «Set
nívies per a set
germans»
17.40 Simon i Simon
18.30 Katts i gos (D)
18.55 Adderly (D)
19.45 Hostes vingueren que de
casa ens tragueren
20.15 L'espantacells i la Sra. King
21.00 Telenotícies
21.30 Vindrem a sopar
22.25 Cine nit:
«Pelham, un, dos, tres»
00.20 T/N última hora
23.50 Cinema de mitjanit:
«El despertar dels
zombis»

TV
2

DIUMENGE, 9

08.45 La agenda del dia
09.00 Hípica
(Final salts A)
Boxeo
10.30 Voleibol
(Final 3º y 4º puesto M)
11.30 Balonmano
13.00 Voleibol (Final M)
13.30 Hípica (Final Salts B)
15.00 Magazine de tarde
15.15 Waterpolo
16.40 Waterpolo (Final M)
18.30 Atletismo
Marathon salida
21.30 Atletismo
(Entrega Medallas)
22.00 Magazine de noche
22.00 Ceremonia de clausura
Fase Previa
01.00 Magazine de noche

ESPAIS FIXOS

DE DILLUNS A DIVENDRES:

07.30 Cadena de las Américas
11.00 Literal (Reposició)
11.30 España en solfa
(Reposició)
12.30 Xafarranxo (Reposició)
12.55 Les comptes de Nana
Bunilda
13.00 Cara B (Reposició)

13.30 Força Barça (Reposició)
14.00 Barres i estrelles
(Reposició)
14.30 Juego de niños
15.00 Cifras y letras
21.45 L'informatiu vespre

DILLUNS, 10

15.30 Grandes documentales
16.30 Falcol Crest (162)
17.30 El mejor deporte
19.30 Clip Clap Video
(Reposició)
20.00 Tendido cero
20.30 Sesión de verano:
"S. Holmes frente a la
muerte"
22.00 La estrella es... América
00.00 Treinta y tantos
00.45 El show de Tracy Ullman
01.15 Cine club:
"Puerto en Nueva York"
03.00 Fin de la emisión

DIMARTS, 11

15.30 Grandes documentales
16.30 Falcol Crest (163)
17.30 El mejor deporte
19.30 Clip Clap Video
(Reposició)
20.00 Sesión de verano:
«El pecado de Cluny
Brown»

22.00 De risa
00.00 Treinta y tantos
00.45 El show de Tracy Ullman
01.15 Cine club:
«Vuelo de águilas»
03.00 Fin de la emisión

DIMECRES, 12

15.30 Grandes documentales
16.30 Falcol Crest (164)
17.30 El mejor deporte
19.30 Clip Clap Video
(Reposició)
20.00 Sesión de verano:
«Chicas en prisión»
22.00 Festival de cine:
«Laura»
00.00 Treinta y tantos
00.45 El show de Tracy Ullman
01.15 Cine club:
«Sobredosis»
03.00 Fin de la emisión

DIJOUS, 13

15.30 Grandes documentales
16.30 Falcol Crest (165)
17.30 El mejor deporte
19.30 Clip Clap Video
(Reposició)
20.00 Sesión de verano:
«La invasión de los
hombres del espacio»
22.00 Jueves cine de comedia:

«Amanece que no es
poco»
00.00 Treinta y tantos
00.45 El show de Tracy Ullman
01.15 Cine club:
«Ricardo III»
03.00 Fin de la emisión

DIVENDRES, 14

12.00 Alicia
15.30 Grandes documentales
16.30 Falcol Crest (166)
17.30 El mejor deporte
19.30 Área reservada
20.00 Sesión de verano:
«Días de gloria»
22.00 En escena
00.00 Treinta y tantos
00.45 El show de Tracy Ullman
01.15 Cine club:
«El crimen de la
pirindola»
«Imitación del angel»
«El castillo de Pointilly»
03.00 Fin de la emisión

DISSABTE, 15

09.30 Escudella barrejada
11.00 Descenso del sella
13.00 L'estiu a Catalunya
13.30 Arrecife de coral
14.00 El mejor deporte
18.00 Asuntos de familia

19.30 En portada
20.00 Sesión de verano:
«Las aventuras de
Enrique y Ana»
22.00 Días de cine
22.30 Ven al paralelo
23.45 No se bailar

00.15 Nit de teatre: «Mambo»
02.00 El show de Tracy Ullman
02.30 Playa de China
03.00 Fin de la emisión

canal
33

DIUMENGE, 9

09.00 Hípica
(Final salts A)
Boxa
10.30 Voleibol
(Final 3º y 4º puesto M)
11.30 Balonmano
13.00 Voleibol (Final M)
13.30 Hípica (Final Salts B)
15.15 Waterpolo
16.40 Waterpolo (Final M)
18.30 Atletismo:
Marathon salida
21.30 Atletismo
(Entrega Medallas)
22.00 Ceremonia de clausura

ESPAIS FIXOS

DE DILLUNS A DIVENDRES:

17.00 Carta d'ajust
17.15 Harmonia

19.35 Esports show
20.05 Tot l'esport
20.30 Cliptoman
20.35 Star Trek
21.30 Ràdio Cincinnati
21.55 Mil paraules
22.00 Les notícies del 33
El temps

DILLUNS, 10

18.20 Primer entre iguals
21.15 Em cridava, el Senyor?
23.10 Anys de tendresa
23.55 Trifong
24.00 Harmonia
00.55 Fi d'emissió

DIMARTS, 11

18.20 Primer entre iguals
22.15 Sorteig Super10
23.10 Ràdio Cincinnati

23.10 La volta al món en 80 dies
00.05 Trifong
00.10 Harmonia
00.55 Fi d'emissió

DIMECRES, 12

18.20 Primer entre iguals
21.25 Sorteig Lotto 6/49
22.15 60 minuts
23.10 Max Headroom
23.55 Trifong
24.00 Harmonia
00.55 Fi d'emissió

DIJOUS, 13

18.20 Campió
20.30 Torneig Teresa Herrera
de Futbol: F.C.
Barcelona-Deportivo
22.45 Fila 33: «El vent de l'illa»
00.20 Trifong

00.25 Harmonia
00.55 Fi d'emissió

DIVENDRES, 14

18.20 Campió

20.30 Torneig Teresa Herrera
de Futbol: Sao Paulo-
Peñarol
22.45 Nit de Sputnik
00.45 Trifong
00.50 Harmonia
00.55 Fi d'emissió

DISSABTE, 15

12.15 Harmonia
13.10 Vibria
13.25 Perfiles de la Natura
14.15 La màquina meravellosa
15.00 Més enllà del 2000
16.55 Esports dissabte tarda
18.30 Torneig Teresa Herrera de
Futbol: Partit 3r i 4t lloc
22.30 Flash notícies 33
22.35 Temporada de concerts
23.35 El misteri d'Elx
00.35 Harmonia

TV
1

DIJOU, 8
07.30 Espacio 17
08.00 Estamos de vacaciones
09.00 **TIEMPO DE CREER**
09.15 Estamos de vacaciones
12.00 **EL DIA DEL SEÑOR - SANTA MISA**
13.00 **PUEBLO DE DIOS**
13.30 La isla misteriosa
14.30 Barcelona 92
15.00 Telediario-1
15.35 Erase una vez las américas
16.00 Sesión de tarde: «Escalada hacia la muerte»
18.00 Club Disney
19.55 La vuelta de Arsenio Lupin
21.00 Telediario-2
21.30 Compañeros de clase
22.00 Domingo cine: «Otra vez, no»
23.55 Barcelona: Juegos de sociedad
00.15 Noche de humor
01.50 Perlas del melodrama: «Los olvidados»

ESPAIS FIXOS
DE DILLUNS A DIVENDRES:
07.35 Telediario internacional
08.05 Estamos de vacaciones
11.55 Sin vergüenza
12.10 Avance telediario
12.15 Cristal
13.00 Teleuna
13.30 El menú de cada día
14.00 L'Informatiu migdia
14.30 No te rías que es peor
15.00 Telediario-1
15.30 Telenovela
18.10 Corrupción en Miami
19.00 Videos de primera
21.00 Telediario-2

DILLUNS, 10
16.30 Vacaciones de cine: «Babe, babe»
19.25 Curro Jiménez
21.30 Sin vergüenza
22.00 Devorame 2
22.50 Nuestros detectives
00.30 Diario noche
00.50 Punto de vista
01.00 Marquesa de santos
01.30 Cine 92: «La guerra del

cerdo»
03.00 Cine de medianoche: «El criollo»

DIMARTS, 11
16.30 Vacaciones de cine: «Mi dulce pueblecito»
19.25 Curro Jiménez
21.30 Sin vergüenza
22.35 Sesión de noche: «Fantomas vuelve»
00.30 Diario noche
00.50 Punto de vista
01.20 Marquesa de santos
01.55 **TESTIMONIO**
02.00 Cine 92: «La hija del penab»
03.00 Cine de medianoche: «El charro de Cristo»

DIMECRES, 12
16.30 Vacaciones de cine: «Justin Morgan tiene un caballo»
19.25 Curro Jiménez
21.30 Sin vergüenza
22.05 Caja de risa
22.40 El hijo de la isla

23.35 Brigada central
01.05 Diario noche
01.25 Marquesa de santos
02.00 Cine 92: «La mujer sin cabeza»
03.00 Cine de medianoche: «El desquite»

DIJOU, 13
16.30 Vacaciones de cine: «Sonora»
19.30 Curro Jiménez
21.30 Sin vergüenza
22.15 El primi-juego
22.30 Sabbath
00.00 Una forma de vivir
00.30 Diario noche
00.50 Marquesa de Santos
02.00 Cine 92: «La mujer que tú quieres»
03.00 Cine de medianoche: «Cuba baila»

DIVENDRES, 14
16.30 Vacaciones de cine: «El quinto mosquetero»
19.30 Curro Jiménez
21.30 Sin vergüenza

22.00 Ahora o nunca
23.15 La ley de los Angeles
01.10 Diario noche
02.00 Cine 92: «La invasión de los hombres del espacio»

DISSABTE, 15
07.30 Telediario internacional
09.00 **ULTIMAS PREGUNTAS**
09.30 Estamos de vacaciones
12.05 Cristal
13.00 El palenque
13.30 Rockpop
14.30 Dibujos animados
15.00 Telediario-1
15.35 Dibujos animados
16.00 Sesión de tarde y aventura: «Juego secreto»
17.50 Tras la pista del crimen
18.55 Juegos sin fronteras
21.00 Telediario-2
21.30 Informe Semanal
22.30 Sábado cine: «Los locos de la ambulancia» - «Exterior noche»

antena
3

DIJOU, 8
08.00 La llamada del oeste
08.30 Furia
08.50 Aventuras en el lago
09.20 Archie y Sabrina
09.35 La guardería del domingo
11.00 Caza submarina
11.30 El hombre de los seis millones
12.30 Peyton Place
13.00 Polvo de estrellas I: «Bruce contra Bill»
15.00 Noticias
15.30 Tom y Jerry
16.00 Quiereme mucho
17.30 La mujer sheriff
18.00 Pasiones inmortales: «Clarence»
20.00 El supergordo
21.00 Noticias
21.30 Polvo de estrellas II: «Látigo»
23.20 Noche de lobos: «Cromosoma tres»
01.30 Olimpiada 92

ESPAIS FIXOS
DE DILLUNS A DIVENDRES:
08.00 Noticias
08.30 La guardería
10.03 Tan contentos
10.04 Viva la salud

10.15 La selva de cemento
11.00 Atrevete
12.00 Santa Barbara
13.00 Bonanza
14.03 Noticias regionales
14.30 Salvados por la campana
15.00 Noticias
17.20 Teletienda

17.33 La merienda
19.00 Supermarket
19.33 La ruleta de la fortuna
21.00 Noticias

DILLUNS, 10
15.30 Telecine: «El oro de las Amazonas»
18.30 Las aventuras del corcel negro
19.30 Noticias
20.00 Los vigilantes de la playa
21.30 Equipo A
22.31 La película del lunes: «Palabra de Ley»
00.30 Noticias
01.00 Cine para el recuerdo: «Rommel el zorro del desierto»

DIMARTS, 11
15.30 Telecine: «Llegan los extraterrestes»
18.30 Somos diez
20.00 Los vigilantes de la playa
21.30 Nuevos policías
22.30 Película del martes: «Como dos gotas de agua»
00.30 Noticias
01.00 Historias de medianoche: «Odio en la

sangre»

DIMECRES, 12
15.30 Telecine: «Las locuras del Parchís»
18.30 Historia de Marshall
20.00 Los vigilantes de la playa
21.30 Luz de luna
22.30 Ciclo Sara Montiel: «Varios»
00.30 Noticias
01.00 Catalunya a fondo
02.00 Cine para el recuerdo: «Siempre hace buen tiempo»

DIJOU, 13
15.30 Telecine: «Tarzán de los monos»
18.30 Somos diez
20.00 Los vigilantes de la playa
21.30 Ohara
22.30 Quiereme mucho
00.00 Noticias
00.30 En el calor de la noche
01.30 Antena de cine: «Las bodas de Blanca»

DIVENDRES, 14
15.30 Telecine: «Loco por el circo»
18.30 El príncipe Bel Aire

20.00 Los vigilantes de la playa
21.30 Contacto en California
22.30 Quédate con la copla
00.00 Noticias
00.15 La clave

DISSABTE, 15
08.00 La llamada del oeste
08.30 Furia
08.50 Aventuras en el lago
09.20 Archie y Sabrina
09.35 La guardería del sábado
11.00 Caza submarina
11.30 Thundercats
12.00 Los gladiadores americanos
13.00 Centímetros cúbicos
14.03 Noticias regionales
14.30 Los héroes de Hogan
15.00 Noticias
15.30 Farmacia de guardia
16.00 Quédate con la copla
17.30 Cosas de casa
18.00 Polvo de estrellas I: «Movida en el campamento II»
20.03 Vigilantes en la playa
21.00 Noticias
21.30 Rescate
23.00 Polvo de estrellas II: «La conquista del Oeste»
01.00 Elvis, el rey del rock

tele
5

DIJOU, 8
07.15 Entre hoy y mañana
07.45 Superguay domingo
10.30 Pressing catch
10.55 Coctelera Vip
11.55 La 5ª Marcha
11.25 Que gente tan divertida
12.20 El sheriff chiflado
12.45 Helicóptero
14.55 Entre hoy y mañana
15.30 Cine fiesta
17.30 El huevo de colón
18.25 El millonario
19.10 Camino del infierno
20.05 Gran pantalla de verano
22.00 Desde palma queridos padres especial verano
00.30 Colombo
02.05 Los Angeles de Charlie
02.55 Madrugada pop

ESPAIS FIXOS
DE DILLUNS A DIVENDRES:
07.25 Entre hoy y mañana
07.45 Desayuna con alegría
09.45 T.D. el verano
09.55 La extraña pareja
10.20 Alicia
12.40 Vacaciones en el mar
13.30 «...A mediodía alegría»
15.00 Entre hoy y mañana
15.30 Manuela
16.20 «María de Nadie»
17.00 Papa comandante
17.30 Coctelera Vip
18.00 Super Guay
20.45 Telecupón
21.05 La loba herida
00.45 Entre hoy y mañana

DILLUNS, 10
10.50 Matinal de cine

14.00 Vivan los compis
14.30 Apartamento para tres
19.00 Cine vacaciones
22.00 Noche de acción
00.00 Misterios de la noche
00.45 T.D. las vacaciones
00.55 Hablando se entiende la gente
01.55 Mannix
02.45 Los Angeles de Charlie

DIMARTS, 11
10.50 Matinal de cine
14.00 Vivan los compis
14.30 Apartamento para tres
19.00 Cine vacaciones
22.00 Amor, humor y música
23.30 Bellezas al agua
01.05 T.D. el verano
01.15 Historias de madrugada

DIMECRES, 12
10.50 Matinal de cine
14.00 Vivan los compis
14.30 Apartamento para tres
19.00 Cine vacaciones
22.00 Cine 5 estrellas:
01.40 T.D. el verano
00.40 Pressing boxeo
02.50 Pase por caja

DIJOU, 13
10.50 Matinal de cine
14.00 Vivan los compis
14.30 Apartamento para tres
19.00 Cine vacaciones
22.00 Silencio, se rie
23.40 El millonario
00.55 T.D. el verano
01.05 Noche de miedo
02.25 Mannix

DIVENDRES, 14
10.50 Matinal de cine
14.00 Vivan los compis
14.30 Apartamento para tres
19.00 Cine vacaciones
22.00 Cine
24.00 Contacto, con tacto
00.50 T.D. el verano
01.00 Hablando se entiende la gente
02.00 Starsky y Hutch
02.50 Mannix

DISSABTE, 15
07.35 Entre hoy y mañana
07.45 Superguay sábado
10.30 Pressing catch
11.00 Coctelera Xuxa
11.30 Bellezas al agua
12.50 Telecinco, «Digame?»
14.55 Entre hoy y mañana
15.30 Cine fiesta
17.30 Desde Palma queridos padres especial verano
19.15 Sábado de acción
21.05 La loba herida
22.00 Humor cinco soles
22.45 Cine
01.30 Cine de verano
04.05 Los Angeles de Charlie

EMISSIONS RELIGIEUSES

TV1

Diumenge

09.00 Tiempo de creer
12.00 El día del Señor - Santa Misa
13.00 Pueblo de Dios

Dimarts

01.55 Testimonio

Dissabte

09.00 Ultimas preguntas

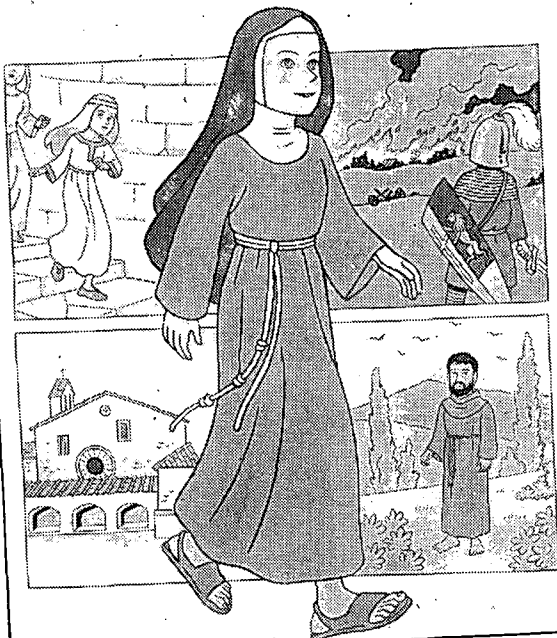
Clara, La "PETITA PLANTA" de Sant Francesc d'Assís

Tota la família franciscana es prepara per celebrar el VIII Centenari del naixement de santa Clara (1193-1993), mare i fundadora de les clarisses.

Amb motiu de la festa litúrgica de la santa - 11 d'agost-, les clarisses de Catalunya ofereixen el primer assortiment d'art litúrgic, espiritualitat i biografia, així com de literatura infantil, per tots aquells i aquelles que han admirat i estimat sempre el "germà Sol" i la "germana Lluna", Francesc i Clara d'Assís.

2 INFANTS. Per la catequesi dels petits, és important la imatge i el color.

HISTÒRIA D'UNA NOIA DOLÇA I DECIDIDA

AUCA de CLARA D'ASSÍS

1 ART. En la litúrgia és sempre millor la qualitat que la riquesa.

Plat commemoratiu del centenari

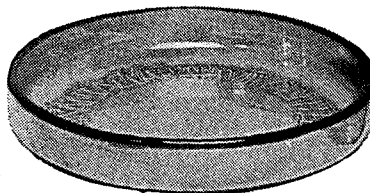

Canadelles per l'aigua i el vi

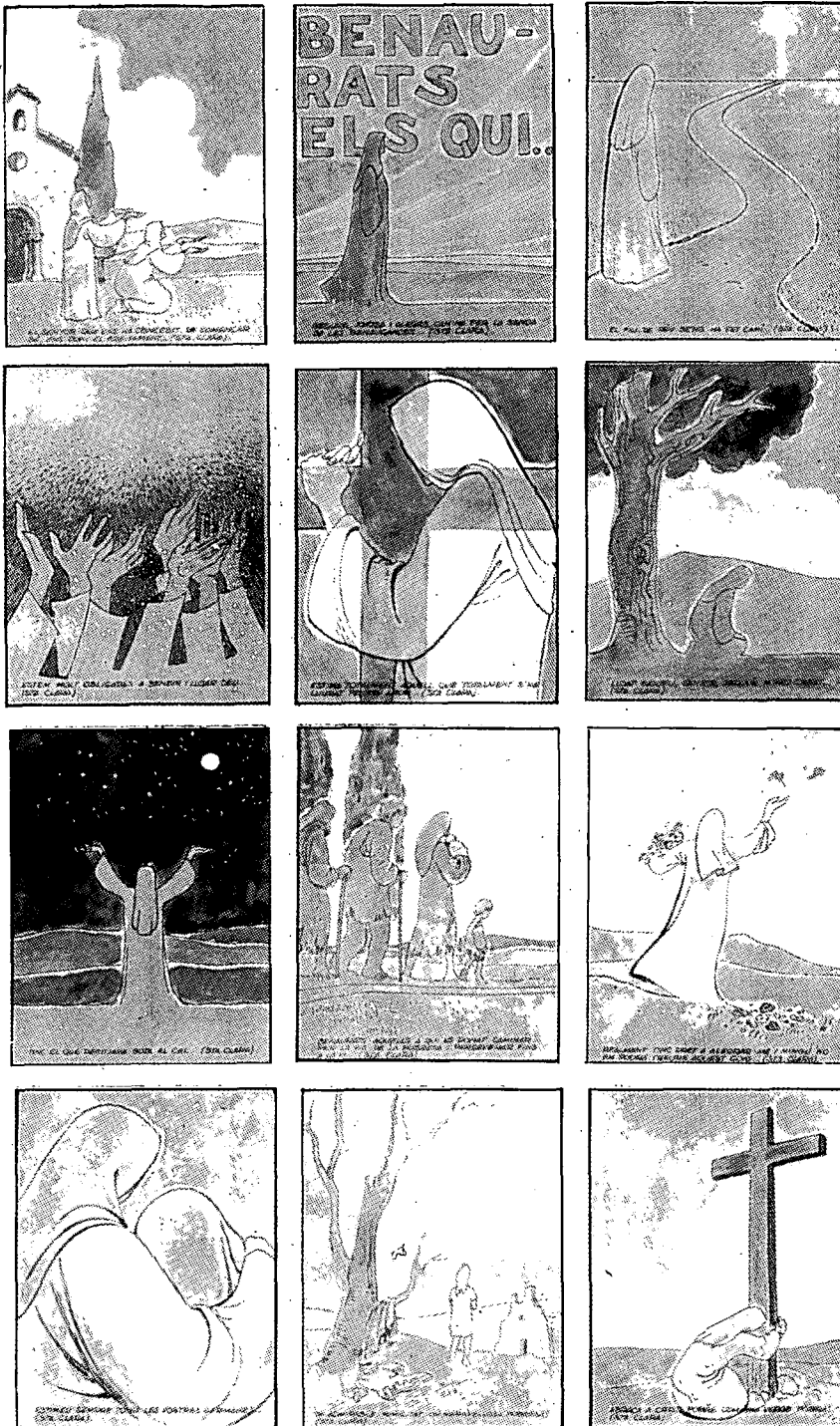

Ceràmica "Vila-Clara". La Bisbal (Girona)

Calze i patena

3 ESTAMPES. Dotze frases de santa Clara, il·luminades amb dibuix

4 LLIBRES. El millor amic és un bon llibre.

En català:

FRANCESC I CLARA D'ASSÍS. "Les fonts franciscanes", I. Traducció de Francesc Gamissans. "La Formiga d'Or". Barcelona
 PREGAR AMB SANTA CLARA. Josep M. Segarra. "La Formiga d'Or". Barcelona.
 CHIARA D'ASSÍS. Francesc Gamissans. "Ediciones Paulinas". Madrid.
 ELS ESCRITS DE SANT FRANCESC I DE SANTA CLARA. Francesc Gamissans. "Centre d'Orientació Vocacional Franciscana". Barcelona.
 CLARA, DE NOM I DE FETS. Francesc Gamissans. "Editorial Claret". Barcelona. (En impremta).

En castellà:

CLARA DE ASIS ANTE EL ESPEJO. María Victoria Triviño. "Ediciones Paulinas". Barcelona
 PAN Y HERMOSURA. María Victoria Triviño. "Ediciones Paulinas". Madrid.
 CLARA DE ASIS, MUJER NUEVA. Carta de los Superiores Generales sobre santa Clara. Madrid.
 CLARA DE ASIS. Francisco Gamissans. "Ediciones Paulinas". Madrid.
 VIDA DE SANTA CLARA. Jacqueline Gréal. Traducción de Eloy Requena. "Ediciones Paulinas". Madrid.
 ESCRITOS DE SAN FRANCISCO Y SANTA CLARA. Traducción de Lázaro Iriarte. "Editorial Asís". Valencia.

DISTRIBUIDORA:

Fraternitat Santa Clara de Vilobi
 Apartat 85. Tel. (972) 47 31 51
 17430 - Santa Coloma de Farners (Girona)

LITÚRGIA / CULTURA

Nº
69

SUPLEMENT DE CATALUNYA CRISTIANA

L'ESGLÉSIA CELEBRA

➤ a cura de PIETAT CAMPMAJÓ

9 d'agost. Diumenge XIX de durant l'any. Lectures: Primera Sa 18:6-9; Salm 32; segona He 11:1-2.8-19; tercera Lc 12:32-58.

10 d'agost. Dilluns. St. Llorenç. Lectures: Primera 2C 9:6-10; Salm 111; segona Jo 12:24-26.

11 d'agost. Dimarts de la XIX setmana de durant l'any. Lectures: Primera Ez 2:8-3:4; Salm 118; segona Mt 18:1-5.10.12-14.

12 d'agost. Dimecres de la XIX setmana de durant l'any. Lectures: Primera Ez 9:1-7;10:18-22; Salm 112; segona Mt 18:15-20.

13 d'agost. Dijous de la XIX setmana de durant l'any. Lectures: Primera Ez 12:1-12; Salm 77; segona Mt 18:21-19:1.

14 d'agost. Divendres de la XIX setmana de durant l'any. Lectures: Primera Ez 16:1-15.60.63; Isaïes 12:2-6; segona Mt 19:3-12.

15 d'agost. Dissabte. L'Assumpció de la Mare de Déu. Lectures: Primera Ap 11:19a;12:1.3-6a.10ab; Salm 44; segona 1C 15:20-26; tercera Lc 1:39-56.

16 d'agost. Diumenge XX de durant l'any. Lectures: Primera Jr 38:4-6.8-10; Salm 39; segona Lc 12:49-53

Litúrgia de les Hores

Setmana 3

Diumenge: XIX de durant l'any. Tot propi.

Dilluns: St. Llorenç, diaca, màrtir. Festa.

Dimarts: Sta. Clara, verge. Memòria obligatòria.

Dimecres: De fèria.

Dijous: De fèria.

Divendres: St. Maximilià Kolbe, prev. franciscà, màrtir. Memòria obligatòria. Vespres I de demà.

Dissabte: L'Assumpció de la Mare de Déu. Solemnitat.

Diumenge: XX durant l'any. Tot propi.

Edita: *Fundació Catalunya Cristiana*

6 d'agosto de 1992

CALENDARI

Diumenge, 9 d'agost. XIX de durant l'any. St. Romà, màrtir i Domicià, b. cfr.

El sol surt a les 4,54 i es pon a les 6,58. —Hora solar.

Festa major a Sisquer.

Dilluns, 10 d'agost. Sts. Llorenç, diaca, mr.; Deodat, jornalier. Sta. Astèria, vg.

Festa major a Argensola, Bescanó, Maçanet de la Selva, St. Feliu de Llobregat, St. Llorenç de Morunys, St. Llorenç Savall i altres pobles.

Dimarts, 11 d'agost. Stes. Clara, vg. fdra.; Susanna, mr. i St. Tiburci, mr.

Festa major a Sta. Susanna.

Dimecres, 12 d'agost. St. Anicet; mr. Stes. Hilària i Felicitíssima, mrs.

Dijous, 13 d'agost. Sts. Poncià, p. mr. i Cassià, mestre.

Divendres, 14 d'agost. Sts. Eusebi, cfr.; Calixte, b. mr.; Maximilià Kolbe, franciscà, mr. Sta. Anastàsia, mja.

Dissabte, 15 d'agost. L'Assumpció de la Mare de Déu. St. Tarsici, mr.

Festa major a Ager, Amer, Amposta, Badalona, La Bisbal d'Empordà, Gualba, Manlleu, Moià, Pla de Sta. Maria, Teià i 68 pobles més...

Diumenge, 16 d'agost. XX de durant l'any. Sts. Esteve, rei d'Hongria, Roc, cfr. i Sta. Serena, emp.

D'ACÍ I D'ALLÀ

A la recerca del temps viscut

➤ PERE CAMPÀS BONAY *Monestir de L'Estany*

Un paisatge el tenim al nostre davant, però les impressions que cada u sent no són les mateixes. Allò que és, tal com és, és, i allò que un pugui sentir, és cosa d'ell i no de les coses. Així com un pintor posa el seu colorit emocional —si en sap— en allò que pinta, així cadascú dona el seu color emocional al paisatge o a la posta de sol que contempla. Avui hi ha la fèbre dels ciutadans per anar al poble on visqueren llur adolescència, cercant les emocions aleshores viscudes. Sovint, se senten insensibles. Només la memòria inconscient —com a Proust— sense saber per què, fa que alguna aroma del bosc ens porti algun record. Jo vaig al meu poble a la tardor. Revisc la meua adolescència sentint l'aroma de les fulles mortes, en la fascinació de la pluja tardoral, en la senzilla religiositat de la gent del meu poble.

Un testimoni de vida i de professió

Magda Prunera i Brescó

Magda Prunera i Brescó és filla del barri de Sants de Barcelona. Té 80 anys, és vídua, té 3 fills i 8 nets i ben aviat serà besàvia. Cristiana sencera. Com de Nathanael digué al Senyor: "Heus ací un isrealita sense frau", de la Magda podríem dir el mateix. El "leit motiv" seu ha estat la música. És el millor do que va rebre del Senyor i si no fós una contradicció en el llenguatge, diríem que ha "fet música silenciosament".

En arribar als 80 anys, sortint-li d'ella, ha volgut retre homenatge d'agraïment a Sants. Ben a l'inrevés del que s'estila. No rebre homenatges, sinó fer-lo ella, ja que considera, arribada aquesta fita dels 80 anys, que havia d'oferir el millor que té, donant-ho. I així el diumenge 21 de juny, va donar, tota sola, un esplendorós concert de piano, a l'Auditori "Pérez Moya", del Centre Cívic de Sants, i el féu gratuït.

Amb una execució meravellosa, brillantíssima, d'obres de Bach, Mozart, Chopin, Mendelsohn, Mompou, Albéniz, Beethoven, fins a 16 peces.

Als 14 anys la trobem estudiant en el Conservatori Municipal de Música, sota el mestratge de Lluís Millet, en solfeig, i teoria i piano amb el mestre Joaquim Canals.

La Magda Prunera va ésser molt precoç, puig que, en aquesta edat, 14 anys, ja dirigia

l'Esbart Dansaire de l'Orfeó de Sants. I als 17 anys era auxiliar del mestre Pérez Moya en la direcció del mateix Orfeó. És maravellos endinsar-se en la infància de la Magda. Filla de pares obrers, veiem que qui la impulsa a la música és el seu pare, d'ofici fonedor, però que havia rebut una magnífica formació musical, essent de l'Escolania de la Mercè. Nena encara, ja li va comprar un piano —vés a saber amb quantes suors— que ara encara el té a ple ús, a casa seva.

Volia ser concertista de piano

Això li auguraven els seus professors, com el mestre Nicolau, però va començar a donar classes, per ajudar a ensenyar solfeig a criatures de l'Orfeó, i això la va anar prenent de mica en mica i es va trobar professora quasi sense adonar-se'n.

A Sants va ésser durant anys i més anys —a part de la seva tasca a l'Orfeó— professora de música dels col·legis de la Divina Pastora, de les Carmelites, de la Sagrada Família, de l'Acadèmia Lloret.

Va dirigir, en una de les etapes més agradables de la seva vida, l'Orfeó "La Cirereta" de Sant Climent del Llobregat.

En guarda molt bon record, tant de l'Orfeó i orfeonistes com del poble dels cirerers.

Cal un digne homenatge a la nostra concertista

Val la pena destacar la seva gran dedicació al servei de la música sacra, a l'església de Santa Maria de Sants, com a organista. Amb quina reverència i unció feia de la música, pregària! Igual en les exposicions del Santíssim que fins en la més senzilla novena o a l'Ofici més solemne.

Sants li està agraït; per les seves mans han passat figures internacionalment conegudes, i tal volta fou ella qui els va dar les beceroles, com en el cas del tenor Josep Carreras.

La barriada de Sants, i per tant Barcelona sencera, li ha de tornar l'homenatge que ella ens acaba de fer ara. No n'hi ha prou amb els aplaudiments del dia del Concert, amb l'Auditori ple de gom a gom, i amb les cartes d'adhesió i felicitació. Creiem que els responsables de la Cultura de la Generalitat i del Ajuntament s'haurien de fer ressò de la trajectòria d'aquesta dona exemplar.

➤ **Antoni Domingo Ribas**

Un mínim seguiment de les competicions esportives és suficient per trobar una colla d'elements de reflexió,

pràcticament espontanis, que relacionen l'experiència dels Jocs amb molts aspectes de la vida espiritual. ¿No era tal vegada sant Ignasi que ja deia, al començament del seu llibre sobre els Exercicis espirituals, que la paraula "exercici" cal entendre-la anàlogament en sentit espiritual i material?

Una primera observació és la dels vencedors que pugen al pòdium. Sens dubte, són ells els qui pugen, i no pas tots els membres del seu equip; és cadascú el qui s'ho guanya, amb el seu entrenament primer, amb el seu esforç atent durant la competició. Hom veu el gest que fan en aconseguir el triomf, sobretot els primers.

Però cadascú està situat en el seu país, en el seu equip. Quan li donen la medalla, sona l'himne del país i s'alça la bandera. L'atleta olímpic no pot prescindir d'aquesta referència, que li dona un lloc en els jocs. En últim terme, s'acollirà sota la bandera olímpica, però mai serà un individu aïllat.

Això ja quedava clar en la mateixa desfilada del dia de la inauguració. Els grups desfilaven precedits per la bandera, portant un mateix vestit que els diferenciava visiblement dels altres grups. Uns eren més nombrosos, altres més reduïts. Uns desfilaven seriosos i a pas marcial, altres bromejant i com si simplement passegessin per la Rambla... Però ningú prescindia de l'uniforme, puix es tractava de fer-se reconèixer visiblement davant del món que contemplava l'escena.

A la vida cristiana succeeix quelcom semblant. Cadascun de nosaltres, sota la gràcia de Déu, portem endavant el nostre esforç de fidelitat a l'Evangeli; com sant Pau, cerquem de lliurar un bon combat, acabar la cursa, conservar la fe. Sabem, en aquesta fe, que tenim

VIURE EN L'ESGLÉSIA

> a cura del Dr. PERE TENA

L'atleta, la bandera, l'uniforme

reservada la corona de justícia que aquell dia —el dia del Senyor— ens donarà en premi el Senyor, jutge just... (vegeu 2 Timoteu 4, 7-8). El pòdium, no ens ha de mancar!

Però en tot això ens movem a l'interior de l'Església, i de cap manera fora. De l'Església sense cap adjectiu. De l'Església que és com un sagrament perquè és una institució visible i estructurada, a

través de la qual i en la qual l'Esperit de Déu fa florir en els fidels els seus dons. Les "victòries" dels cristians s'aconsegueixen en l'Església, i mai fora d'ella. Són "victòries" de l'Església, i no pas un protagonisme aïllat. I per això

seria sense sentit establir uns "exercicis espirituals" en els quals la relació amb l'Església fós menystinguda, o, com de vegades es diu, es "passés" d'Església. Tant

més que, a diferència dels "exercicis corporals", l'Església dona als fidels molt més del que pot donar un país als seus atletes: els dona la vida, la Paraula, els Sagraments..., no pas només

finançament per preparar-se i reconeixement públic.

En l'Església, els dons són diversos, encara que tots vénen del mateix Esperit. La comparació de l'uniforme s'ha de matisar, puix a l'Església el que compta és la unitat i no la uniformitat. Però la comparació és vàlida pel que fa a la voluntat de manifestació i reconeixement. ¿No és bo que els cristians puguem ser reconeguts visiblement? El Senyor ens ha donat, sens dubte, una pauta per això: us reconeixeran com a deixebles meus si us estimeu els uns als altres. Però la possibilitat de "reconèixer" demana manifestació i manifestació institucional. Oh, certament és més fàcil mantenir ben polit l'uniforme de la desfilada que el "xandall" de l'entrenament! Però, tot i així, roman la referència a quelcom que va més enllà d'un mateix.

Una derivació del tema del vestit olímpic em porta a les formes de vestir que hi ha en l'Església. Em refereixo, abans de tot, als ornaments litúrgics, i després als signes distintius dels ministres de l'Església, dels diversos ordes religiosos, etc. És ben clar que tot aquest conjunt no entra dins l'essència mateixa de la vida cristiana, però sí que, tanmateix, pertany a la normal possibilitat de visibilització. Per fer encara

referència als Jocs, m'explicaven que els organitzadors volgueren que, a la Villa Olímpica, els "assistents espirituals" es fessin visibles clarament en la seva identitat. Em sembla normal, per motius estrictament funcionals.

Però em pregunto si el mateix no val, amb les degudes adaptacions, a l'interior de qualsevol ciutat, de qualsevol àmbit de convivència. Portar un vestit o portar-ne un altre no fa a una persona més virtuosa, com els atletes no guanyen medalles a causa de l'uniforme. El vestit, en definitiva, té una funció social, i és en aquesta perspectiva que podem comprendre àdhuc les regulacions en aquest camp.

LECTURES BÍBLIQUES

Cicle litúrgic "C" / DIUMENGE XIX DURANT L'ANY

Primera lectura

"Amb un mateix fet castigàveu els adversaris, i ens cobríeu de glòria a nosaltres, que vós havíeu cridat""

La nit de la primera Pasqua fou una nit de vetlla. Així pogué el poble estar atent al "pas de Déu", i sortiren d'Egipte "els fills sants d'un poble bo". La vetlla és, per això, una de les actituds fonamentals del poble de Déu, entesa com un acte de fe en la promesa i el judici del Senyor.

LECTURA DEL LLIBRE DE LA SAVIESA (18:6-9)

Aquella nit de la sortida d'Egipte, havia estat anunciada per endavant als nostres pares, perquè se sentissin encoratjats en veure acomplerts els juraments en què havien cregut. El vostre poble esperava la salvació dels justos i la perdició dels enemics. Amb un mateix fet castigàveu els adversaris i ens cobríeu de glòria a nosaltres, que vós havíeu cridat. Els fills sants d'un poble bo oferiren víctimes invisibles, es comprometeren a observar aquesta llei divina: tot el poble sant havia de participar igualment dels béns, com havia participat dels perills. Després entonaren per primera vegada els cants de lloança dels pares.

Salm responsorial

"Feliç el poble que el Senyor s'ha escollit per heretat"

La felicitat del poble de Déu no està pas en les batalles que hagi guanyat, ni en la prosperitat econòmica que pugui obtenir amb el seu enginy. La felicitat autèntica està en saber-se escollit per Déu, i en saber respondre-li amb la lloança i la fidelitat a l'aliança.

SALM 32: 1 i 12, 18-19, 20 i 22 (R.: 12b)

Justos, aclameu el Senyor,
fareu bé de lloar-lo, homes rectes.
Feliç la nació que té el Senyor per Déu,
feliç el poble que ell s'ha escollit per heretat.

R.: Feliç el poble que el Senyor s'ha escollit per heretat.

Els ulls del Senyor vetllen els qui el veneren,
els qui esperen en l'amor que els té:
ell els allibera de la mort,
i els retorna en temps de fam. R.

Tenim posada l'esperança en el Senyor,
auxili nostre i escut que ens protegeix.
Que el vostre amor, Senyor, no ens deixi mai;
aquesta és l'esperança que posem en vós. R.

Segona lectura

"Esperava aquella ciutat que té Déu mateix com arquitecte i constructor"

Comencem una lectura semicontínua, durant quatre diumenges, de la segona part de la carta als cristians hebreus. Són exhortacions a viure intensament la vida de fe. L'exemple d'Abraham és, sens dubte, el primer dels exemples que es poden posar en aquest sentit. El poble dels creients reconeix en Abraham el pare per excel·lència. La seva fe fou sempre l'adhesió obedient a la promesa de Déu, i, per tant, una fe esperançada.

LECTURA DE LA CARTA ALS CRISTIANS HEBREUS (11:1-2,8-19)

Germans, creure és posseir anticipadament els béns que esperem, és

conèixer per endavant allò que encara no veiem. L'Escriptura ha guardat la bona memòria dels antics, perquè havien cregut. Gràcies a la fe, Abraham, quan Déu el cridà, obeeí la invitació d'anar-se'n a la terra que havia de posseir en herència. Sortí del seu país sense saber on aniria. Gràcies a la fe, residí en el país que Déu li havia promès com si fos un foraster, vivint sota tendes igual que Isahac i Jacob, hereus com ell de la mateixa promesa. És que esperava aquella ciutat ben fonamentada, que té Déu mateix com arquitecte i constructor. Gràcies a la fe, igual que Sara, que era estèril, Abraham obtingué la capacitat de fundar un llinatge, totí la seva edat avançada. Per això d'un sol home, ja caduc, en nasqué una descendència tan nombrosa com les estrelles del cel com els grans de sorra de les platges de la mar.

Tots aquests moriren en la fe, sense haver posseït allò que Déu els prometia, sinó contemplant-ho de lluny i saludant-ho, i confessant que eren estrangers i forasters en el país. [Els qui parlen així, indiquen clarament que busquen una pàtria. I si s'haguessin referit a la pàtria que ells havien abandonat, no els mancava pas l'avinentsa de tornar-hi. És clar, per tant, que aspiraven a trobar-ne una de millor, una pàtria celestial. Per això Déu no s'avergonyia d'anomenar-se el seu Déu, ja que els tenia preparada una ciutat.

Gràcies a la fe, Abraham, posat a prova, oferí el seu fill Isahac. I era el seu fill únic que oferia, el que havia rebut les promeses. Déu havia dit d'ell: Per Isahac tindrà la descendència que portarà el teu nom. Però Abraham confiava que Déu seria prou poderós per a ressuscitar un mort. Per això recobrà el seu fill, com una prefiguració d'aquesta veritat.]

Tercera lectura

"Estigueu a punt també vosaltres"

La nit del retorn del Senyor és, per a cada cristià, la seva mort. Cal estar tan vigilant, en la fe, com el poble d'Israel a Egipte. Per a la història humana, el retorn del Senyor marcarà el moment del judici. Aleshores tothom sabrà el valor d'haver vigilat en la fe.

LECTURA DE L'EVANGELI SEGONS SANT LLUC (12:32-48)

En aquell temps, Jesús digué als seus deixebles: "No tingueu por, petit ramat: el vostre Pare es complau a donar-vos el Regne. Veneu els vostres béns i distribuïu els diners als qui ho necessitin. Feu-vos bosses, que no s'envelleixin, aplegueu-vos al cel un tresor que no s'esgotarà; allà els lladres no s'hi acosten ni les ames no fan malbé res. On teniu el vostre tresor, hi tindreu el vostre cor. Estigueu a punt, amb el cos cenyit i els llums encesos. Feu com els criats que esperen quan tornarà el seu amo de la festa de noces, per poder obrir la porta tan bon punt trucarà. Feliços els criats que l'amo trobarà vetllant al moment de la seva arribada. Amb tota veritat us dic que se cenyirà, els farà seure a taula, i ell mateix passarà a servir-los d'un a un. Feliços si els trobava sempre vetllant, ni que vingués a mitjanit o a la matinada. Estigueu-ne segurs: Si el cap de casa hagués previst l'hora que el lladre vindria, no hauria permès que li entressin a casa. Estigueu a punt també vosaltres, que el Fill de l'home vindrà a l'hora menys pensada". Pere li preguntà: "Senyor, aquesta paràbola ¿la dieu només per a nosaltres o per a tothom?". El Senyor li respongué: "Qui és l'administrador fidel i prudent, a qui l'amo confia el personal de servei, perquè els doni a temps l'aliment que els pertoca? Feliç aquell servent si l'amo, quan arriba, troba que ho fa així: us asseguro que li confiarà tots els seus béns. Però si aquell servidor pensava: 'El meu amo triga a venir', i començava a pegar els criats i les criades, a menjar, a beure i a embriagar-se, el seu amo tornarà el dia que ell no sospita i a una hora que ell no sap, i el condemnarà a la pena dels traïdors. L'esclau que, coixent la voluntat del seu amo, no ha preparat o no ha executat allò que l'amo volia, rebrà de valent. Però el qui, sense saber què volia l'amo, ha fet coses que mereixien assots, rebrà més poc. Tothom exigeix molt d'aquells a qui ha donat molt, tothom reclama més d'aquells a qui ha prestat més".

Exhortació a l'espera fidel i vigilant (Lc 12:32-48)

L'audàcia de la confiança

La lectura evangèlica d'avui comença amb els vv. 32-34 del c. 12 que són la conclusió de la reflexió que llegíem la setmana passada sobre l'ús de les riqueses. En comparació amb el do del Pare —el vostre Pare es complau a donar-vos el regne—, tot el que pugui posseir el petit grup dels deixebles —o la comunitat cristiana— té un valor relatiu i purament anecdòtic. La vertadera riquesa és el Regne, que acf i allà, en el cel, està en mans dels pobres —els necessitats—. El vertader deixeble de Jesús —el cristià— ha de tenir l'audàcia de confiar en el Senyor i de viure amb el deseiximent necessari per poder caminar lliurement per la vida cap a l'assoliment del Regne. No tingueu por, petit ramat... on teniu el vostre tresor, hi tindreu el vostre cor, tot el vostre ésser i valer.

Estigueu a punt

Primera paràbola: l'espera responsable dels criats. Llavors i ara, la fe dels deixebles ens diu que el Senyor tornarà. Ningú no sap el quan del retorn, potser a mitjanit o a la matinada (v. 38). El que és cert és que tornarà. Estigueu a punt, amb el cos cenyit i els llums encesos... per poder obrir la porta tan bon punt trucarà (vv. 35-36). Recomanació escatològica. El Senyor —l'amo— que ha marxat a la seva festa de noces —la glorificació— tornarà el darrer dia a premiar els seus servents, els qui han cregut en ell i l'han esperat fent la seva voluntat. Feliços els criats que l'amo trobarà vetllant al moment de la seva arribada (v. 37). Aquest moment no fa sols al·lusió al moment final —la mort o el final dels temps— sinó també a totes les ocasions que d'una manera o altra ens retornen Jesucrist, cridant-nos a seguir-lo d'una manera concreta.

Vigileu

Segona paràbola: El lladre no avisa. Per tant, no badeu. Vigileu. Si el cap de casa hagués previst l'hora que el lladre vindria, no hauria permès que li entressin a casa (v. 39). Literalment: no deixaria que li foradessin la casa. Les cases humils de Palestina eren de parets de tova, maons sense coure, assecats al sol. El deixeble és ara equiparat al cap de casa conscient de la feblesa del seu domicili, que cal reforçar amb una prudent i constant vigilància per evitar a temps una sorpresa fatal. Estigueu a punt també vosaltres, que el Fill de l'home vindrà a l'hora menys pensada (v. 40).

Siguen fidels

a fidelitat de l'administrador es demostra

amb la seva actuació. I aquesta fidelitat és exigida a tots els deixebles, però sobretot als qui tenen alguna responsabilitat en la comunitat. En aquest moment de l'exposició, l'evangelista fa entrar Pere en escena. Pere li preguntà: Senyor, aquesta paràbola ¿la dieu només per a nosaltres o per a tothom? (v. 41). La intervenció de Pere dóna ocasió per posar èmfasi en l'aspecte de fidelitat del qui està constituït en autoritat i de com a ell se li demanarà comptes de la seva peculiar responsabilitat. De fet aquesta tercera paràbola és repetició de la segona, almenys en la primera part (vv. 42-44). El servent fidel serà premiat, o amb un augment total de la confiança del seu Senyor —us asseguro que li confiarà tots els seus béns (v. 44)—, o bé com es deia en la segona paràbola, invertint els papers: us dic que (l'amo) se cenyirà, els farà seure a taula, i ell mateix passarà a servir-los d'un a un (v. 37b).

La segona part de la paràbola, en canvi, exposa el càstig del qui abusa de la seva autoritat. La infidelitat envers el Senyor i envers els germans, als quals amb abús d'autoritat ha tractat injustament; i a sobre, el mal ús que ha fet de les reserves del seu amo, és equiparat a la condició dels no creients. El mal servent pensa i es comporta com si no tingués amo: El meu amo triga a venir. Això el fa declinar cap a la disbauxa i l'opressió dels febles. Però el temps juga en contra d'ell: El seu amo tornarà el dia que ell no sospita i a una hora que ell no sap, i el condemnarà a la pena dels traïdors. Literalment: el partirà pel mig i el destinarà a la mateixa sort dels infidels (v. 46).

Sigueu conscients

La quarta paràbola no fa res més que subratllar el que s'ha dit en la penúltima. El deixeble ha de ser home de consciència. De consciència recta i ben formada. El que no pot fer, però, és actuar contra la seva consciència. Cadascú rebra el premi o el càstig d'acord amb la seva actuació. Hi ha, a més, un advertiment especial per als qui han rebut també un servei o responsabilitat especial: Tothom exigeix molt d'aquells a qui ha donat molt, tothom reclama més d'aquells a qui ha prestat més (v. 48b). El deixeble no pot ser un incompetent, no es pot servir Déu i els germans de qualsevol manera. A tothom a qui se li confia quelcom, se li demana competència. En l'ambient en què aquestes paraules de Jesús van ser pronunciades, segurament que aquesta competència feia relació amb la consciència i l'apreci que s'havien de tenir envers el do del Regne. Eren, doncs, unes exhortacions dirigides al judici darrer, quan tothom haurà de donar comptes de la seva actuació en aquesta vida. En la intenció de l'evangelista, a més, és molt possible que es contemplés la situació de la comunitat cristiana, l'Església: No es pot dirigir o servir la comunitat amb incompetència, sense la deguda preparació i el seny apostòlic, en tots els nivells. I en cristià aquesta competència i aquest seny, es diuen simplement caritat.

18. LA DEBILITAT DE DÉU

omés érem a mig matí i el sol picava de valent.

Veient que ell estava a l'ombra, sota l'eixida, tallant unes branques primes i molt llargues, m'hi vaig acostar per dir-li:

- Què, fugint del sol, eh?
- Sí, noi, avui es fica al cap. Aviat tindrem alguna tamborinada.
- Per què són aquestes branques tan llargues?
- Per enfil·lar les mongeteres.

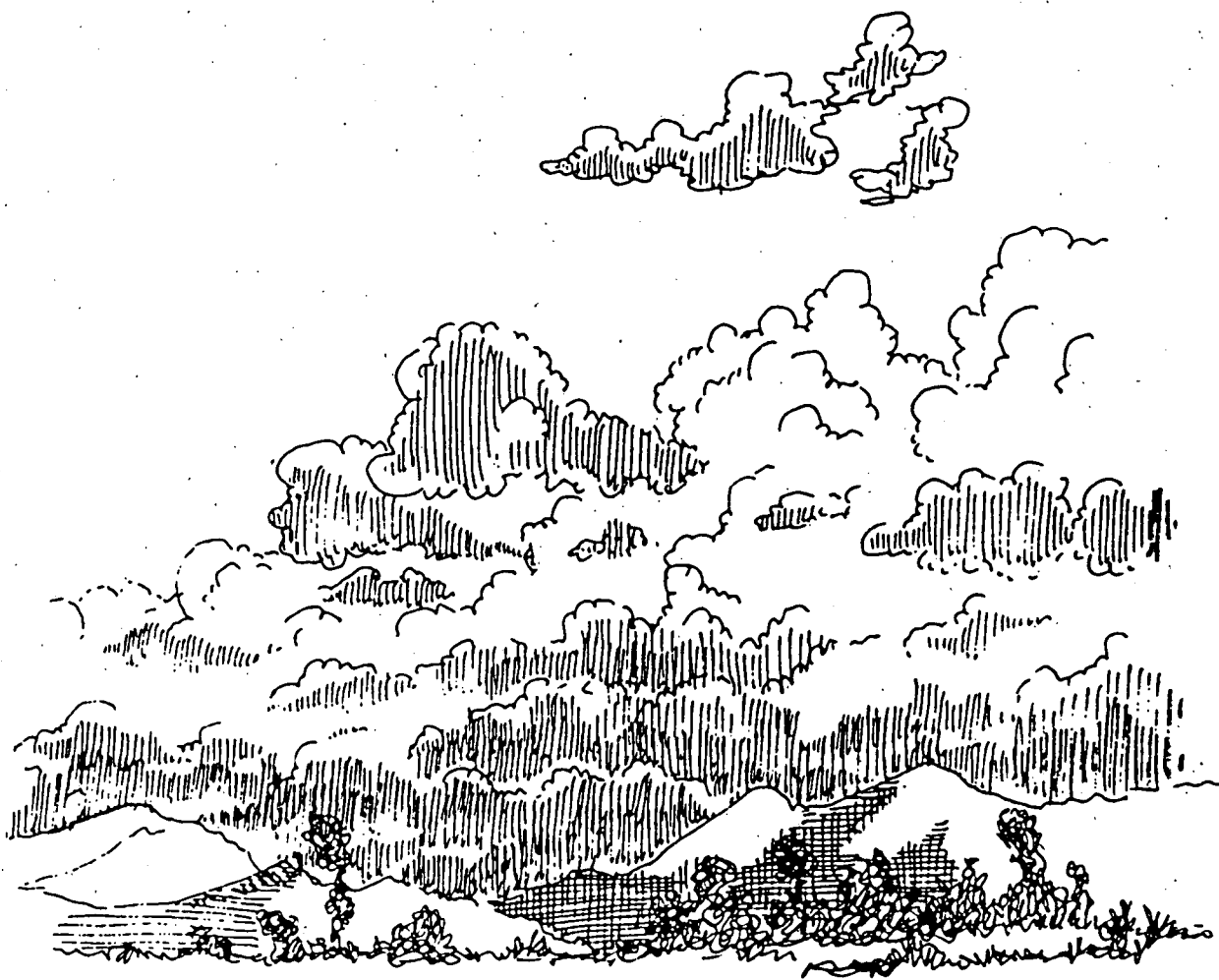
Amb la mirada em digué “endavant”.

—Afirmàveu que l'estimar fa ser dèbil. Per a nosaltres potser és vàlid, però per a Déu no deu ser pas així, oi?

—I per què no? —etzibà ràpidament. I després d'una pausa, lentament, però sense deixar la feina, anà dient:

—La debilitat dels que estimen, sempre existeix, però no sempre és defectuosa. Solament quan ens fa perdre l'equilibri entre la justícia, la veritat, la comprensió, el perdó, etc.

Però com que en Déu tot és sempre equilibri... podem dir, sense por, que l'Amor el fa dèbil de cara a l'home, sense que això vulgui dir que en Ell hi hagi cap defecte.

—Per què no feu servir canyes i us estalvieu aquesta feina?

Amb el somriure que em dirigí vaig comprendre que m'havia ficat de peus a la galleda.

—Que no has vist que per aquí dalt no n'hi ha, de canyes! S'hauria d'anar molt lluny a buscar-ne!

Aquí tothom fa servir aquestes “branques llargues”, que dius tu, i que nosaltres en diem aspres.

Aprofitant que el tema no donava per més, vaig dir:

—Voldria que m'aclaríssiu una cosa que dèieu l'altre dia...

Mira, sant Joan Vianney, el Rector d'Ars, ja deia: “L'oració és la fortalesa de l'home, i la DEBILITAT de Déu”.

I amb la mirada il·luminada em digué: en Déu que la d'estimar fins a perdonar-nos una i mil vegades sense límits de Misericòrdia...! És una gran meravella. Però, encara n'és més, que això ho faci essent sempre infinitament Just...!

I inclinant-se graciosament cap a mi, afegí:

—Si no ho entens... jo tampoc, PERÒ HO SÉ!

Quedarem en silenci. Ell lligà els aspres en feixos petits. Després resàrem l'Àngelus i vam anar a dinar.

19. DEL SAGRAMENT DE LA PENITÈNCIA

enoi, quina tamborinada!

Després de dinar es posà a ploure de valent. No en vulgueu més de llamps i trons!

Vaig aixoplugar-me dins el taller, on hi havia l'ermità que trastejava

amb unes fustes.

—Què? Durarà molt aquest xàfec, Germà Ramon?

—No ho crec pas! Aquestes tempestes són de les que passen aviat.

—Justament avui que volia anar a caminar!

—Ja hi podràs anar, ja!

Després de parlar una mica més del temps, vaig aprofitar per dir-li:

—Quan aquest matí parlàveu de Déu, que perdona i perdona sempre, sense cansar-se'n mai... devieu pensar en el fet de poder-nos confessar sempre que volem, oi?

Desmenjadament, digué:

—Doncs, sí, noi, una mica, sí.

—Només "una mica"? —vaig preguntar estranyat.

—Sí, només "una mica".

Es quedà parat, mirant-me, com si cerqués en la meua cara les paraules que volia dir per explicar-m'ho. Al cap d'una estona, repenjan-se amb les dues mans sobre el cap de la fusta, que en aquell moment manipulava —com ho fan els pastors sobre el gaiato, quan guarden el ramat—, em digué molt seriós:

—És que el sagrament de la Penitència és molt més del que la major part de la gent es creu.

Sabia que continuaria, però vaig trobar molt estrany que tardés tanta estona a fer-ho. Després vaig comprendre que estava rumiant les paraules que havia de dir, per tal que no l'entengués malament.

—Veuràs, Jaume. Per a moltes persones, el sagrament de la Penitència és com el "sagrament de la Confessió"... Oi, que ho has sentit dir així, moltes vegades?

—Oh, i tant! Gairebé sempre!

—No, gairebé sempre, no.

Pot ser que no t'hi hagi fixat prou, però també has sentit dir: "el sagrament de la reconciliació", "el sagrament de la conversió"... Oi?

Vaig assentir amb el cap.

—Doncs bé, és així com s'hauria d'anomenar.

En els documents del Concili Vaticà II, sempre que es parla de la Confessió, se'n parla com una part del sagrament de la Penitència, però mai s'hi troba l'expressió "sagrament de la Confessió".

I és natural que així sigui...

Aquí vaig interrompre'l:

—Però, si Déu està tan disposat a perdonar sempre, de vegades em pregunto: per què calia un sagrament?

—Home, mirat amb aquesta simplicitat, potser tindries raó, però pensa que Déu no ens perdona de qualsevol manera...

Ell ens manifesta el seu gran Amor perdonant-nos... però, coneixent la nostra manera de ser: dubtosos, indecisos,

insegurs... ha volgut fer-ho de la forma més adequada, instituint un sagrament perquè tinguéssim la certesa i la seguretat d'haver estat perdonats.

La meua cara de satisfet pel que acabava de dir, li féu afegir amb vehemència:

—No, no! Si no s'ha acabat encara!

A més a més, no sols ens perdona, sinó que ens reconcilia amb Ell... Perquè el pecat, si no mata... almenys debilita la nostra amistat amb Ell...

La Gràcia del sagrament ens ajuda a restablir la nostra intimitat amb Ell...

I no s'acaba tot aquí: ens dóna la Gràcia per convertir-nos, o sigui, per millorar-nos.

Mira, un vell pastor d'ànimes, que s'havia passat moltes hores assegut al confessional perdona la gent, em deia que no havia vist mai ningú que, rebent sovint el sagrament de la Penitència, persistís gaire temps en els mateixos defectes. Ell en deia el sagrament de la perfecció.

També el gran Joan Crisòstom deixà escrit que no hi ha vici, per dolent que sigui, per antic que sigui, i per arrelat que

sigui..., que no es pugui desarrelar amb una recepció freqüent del sagrament de la Penitència!

Oi que te n'adones que Nostre Senyor fa les coses bé?

Animat per la meua cara, exclamà:

—Quan ens perdona, intenta fer-ho —com sempre— tot ben rodó!

Tornà a trastejar en silenci. Vaig trencar-lo preguntant:

—No trobeu, però, que el fet de confessar els pecats, és un bon xic difícil?

No respongué de seguida. S'aturà novament i digué:

—Noi, hi ha persones i persones... però, en general, jo diria que no!

Joan Pau II afirmava que la confessió dels pecats era més un DRET que tenim, que no pas altra cosa... I si procuréssim rebre el sagrament amb un gran esperit de fe... t'asseguro que fins humanament parlant... poder descarregar les nostres misèries a una persona com el sacerdot, que en aquell moment "fa de Déu"... és molt saludable, fins i tot per a la nostra salut mental!

Si la gent utilitzés bé aquest sagrament... crec que els psiquiatres no tindrien tanta feina!

Se li escapava el riure, però jo tenia moltes ganes que m'ho aclarís. Aquells dies, realment, a mi em preocupava. Per això, li vaig dir:

—Potser no en sé prou.

Ell em va entendre de seguida, perquè sense preguntar res més, digué:

—Doncs no serà perquè no se n'hagin fet córrer rius de tinta i quintars de saliva, per explicar el com, el què i el quant del que s'ha de confessar!

I penso que això ha estat en detriment del profit que s'hauria de treure d'aquest sagrament, amb una recepció adequada...

—Voleu dir que molta gent es confessa malament?

—No! Vull dir, com deia Mn. Eudald: "que molta gent es confessa massa bé i es converteix massa malament".

Mira, la confessió no hauria de ser mai un exercici de la memòria, sinó el fruit de la reflexió, feta a la llum de Déu... Hauria de ser el resultat de preguntar-se davant d'Ell: què li agrada al Senyor de la meua manera de ser i de fer, de cada dia...?

Potser llavors no confessariem els pecats, sinó les causes i les actituds que ens han portat a fer-los...

No el vaig entendre de moment. Ell ho notà i em digué:

—Et contaré una paràbola explicada per un jove autor francès, que a mi sempre m'ha fet bé, i em sembla que a tu també te'n farà.

Diu que una vegada hi havia un home molt tosc, ordinari i talòs, que tingué sort amb les travesses de futbol, i va treure molts milions!

Això li canvià la vida, però no el canvià a ell. Es comprà una gran finca on hi havia de tot. Fins i tot un llac, on hi va instal·lar un petit port per a barques i canoes, que era una meravella!

Un dia l'avisaren que al port de les canoes hi passava una cosa desagradable: sortien unes bombolles de l'aigua que, en rebentar-se, feien molta pudor.

L'home reaccionà segons el seu tarannà: "Que vinguin els tècnics pagant el que sigui!"

Vingueren els tècnics i feren un informe: "En el fons del llac hi havia el cadàver d'una bestiola que s'hi havia ofegat. La seva descomposició originava les bombolles fèitides. Calia treure el cadàver per a solucionar el problema."

La resposta del nostre home fou ben imbècil: "De cap manera! M'embrutaréu l'aigua. Traieu-me les bombolles, pagant el que sigui!"

S'aturà. Jo esperava la continuació. Fou aquesta:

—La paràbola s'acaba aquí. La seva aplicació és: de vegades, nosaltres anem al sagrament de la Penitència i

confessem: "He fet tres bombolles". I el que hauríem de fer és buscar el "cadàver" causant de "les nostres bombolles..."

M'explico?

Em mirà molt somrient. Sabia que m'havia agradat.

—Hauríem de penedir-nos més de l'orgull, que de les nostres faltes d'humilitat... més de la mandra, que de les coses bones deixades de fer... més de la manca d'amor fidel i total, que dels nostres pensaments i desigs dolents... etc.

Per això deia un bon pastor, que Déu no compia els pecats, però compta els minuts que tardem a demanar-li perdó... o sigui, els que tardem a "aixecar-nos de les nostres caigudes", per tal que Ell pugui acollir-nos novament, que és el que més li agrada...

Després d'una pausa, i fent cara de "dir-ne alguna de bona", amb una gran dolcesa digué:

—Explica santa Caterina de Siena, que *un dia li caigué a terra un petit santcris que tenia sobre la tauleta de la seva cel·la. Ella el collí amb molta reverència i li féu un petó. I, mirant-se'l amb un gran amor, li digué:*

"Veus, Senyor, si no haguessis caigut no t'hauria besat..." I diu que en el seu interior sentí que Jesús li deia: "També quan tu caus i t'aixeques, Jo et faig un petó!"

L'ermità, visiblement emocionat i somrient, es quedà mirant-me. Jo li vaig dir:

—Bonic i corprenedor, Germà Ramon, molt corprenedor...!

Després d'una llarga pausa, ell continuà amb el tema:

—Hauríem de penedir-nos més, de les actituds, que són la causa dels nostres pecats...

Pensa que la conversió podem i cal fer-la d'aquestes actituds, perquè, de vegades, no sabem com fer-la de les nostres caigudes concretes.

—No entenc què voleu dir —vaig fer jo.

—Et posaré un exemple: aquell que hagi faltat a Missa algunes vegades... d'això no pot convertir-se'n... però sí de la seva falta de pietat!

Qui perd els nervis tot sovint... d'això no pot convertir-se'n, però sí de l'orgull que, segurament, és la causa de la seva pròpia supervaloració, que el fa irascible i intransigent...

Em tornà a mirar i li devia agradar el que va veure en mi, perquè calia i es féu un llarg silenci.

Al cap de molta estona, vaig dir:

—Per què no se'n fa una catequesi com cal, de tot això? Tardà molt a respondre.

—Crec que ara ja es fa més bé... però, sí que tens raó... no se n'ha fet una bona catequesi...!

Ja no plovia. El Sol tornava a brillar.

Que bé que es respirava!

Havia anat molt bé aquella pluja!

Tant per dintre com per fora!

(Del llibre "Converses amb l'ermità de Sant Miquel de Turbians" de Mn. Francesc Cima i Garrigó)

continuarà

«És l'hora dels adéus»

Ja s'apropa l'hora de dir "adéu" als Jocs Olímpics. Diumenge, dia 9 d'agost, tindrà lloc la cerimònia de cloenda a l'Estadi Olímpic de Montjuïc. Estic segur que tots els que s'han trobat per participar-hi, estan molt contents d'haver-se trobat, fet amics i jugat; ara, a l'hora de dir-se adéu, deuen sentir una mica de tristesa, tot i que estaran molt contents del què han fet i viscut.

L'altre dia, amb el pare, vàrem anar a veure una competició de Gimnàstica al Palau d'Esports Sant Jordi. Aquells nois i noies semblaven de goma. Les hores que s'hauran passat fent exercici! El pare ho aprofità per dir-me:

—Ja ho veus, Eixerit, sense esforç, en la vida no s'arriba gaire lluny.

—Pare, jo ja m'he esforçat tot el curs al "cole".

(Ell no digué res, però estic segur que pensava: si s'hagués esforçat una mica més, hauria tret més bones notes).

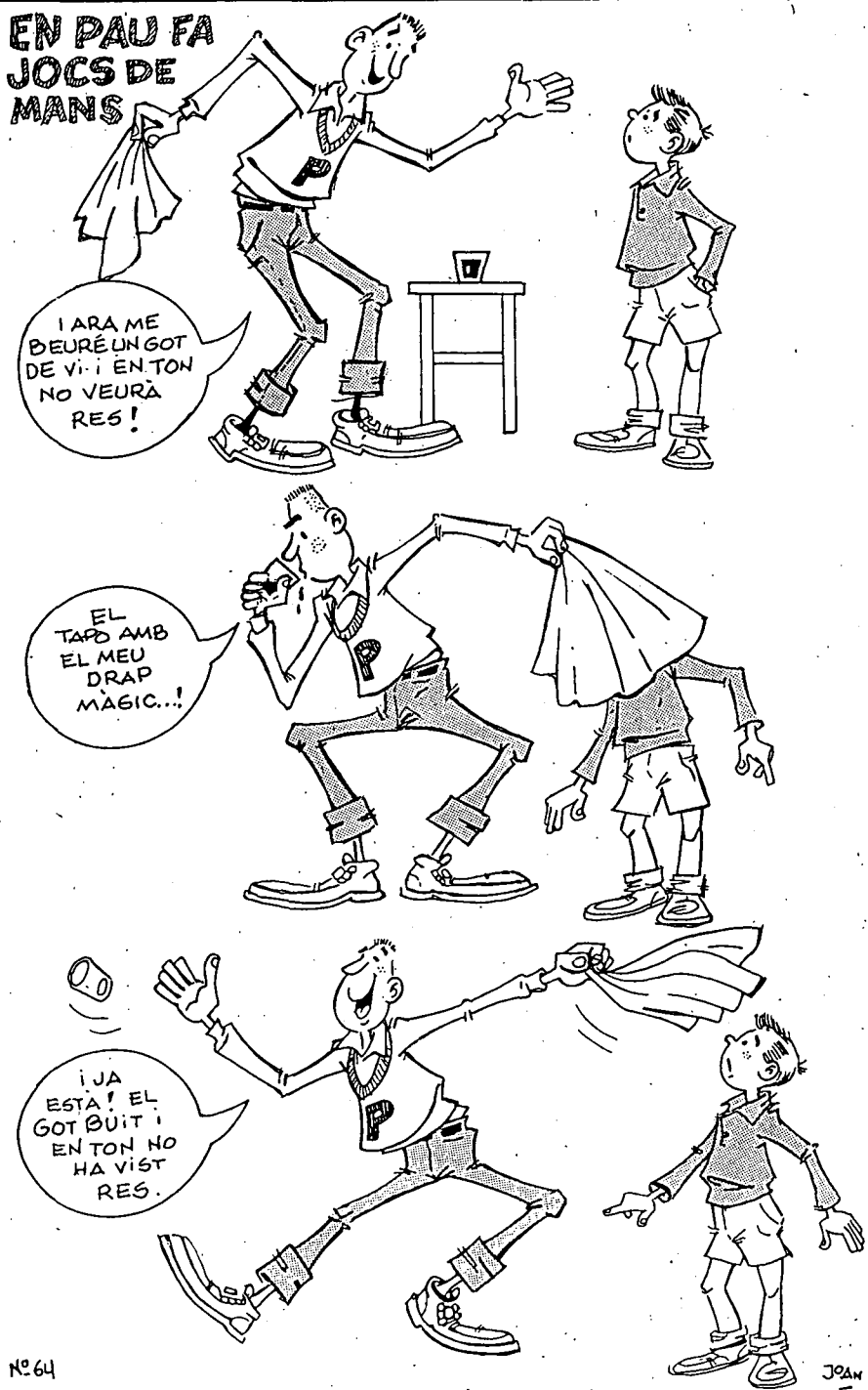
En aquells moments, amb un exercici molt maco, aconseguí un 10, i tota la gent aplaudí calorosament.

La cerimònia de cloenda, no me la deixaré perdre per res del món. Ja fa molt de temps que el pare adquirí les entrades. Jo tinc moltes ganes d'anar-hi per aplaudir especialment els qui no han aconseguit cap medalla, però hi han participat i jugat tan bé com han sabut.

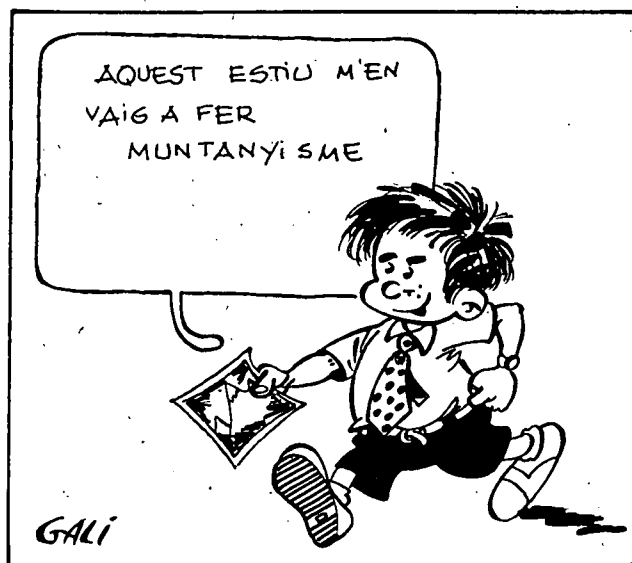
Vull aplaudir les senyeres de tot el món, i els nois i noies de tot el món (potser mal més en veuré tants de units i de tants països); els Jocs Olímpics són una prova de com tots els pobles de la Terra podríem viure en pau i amistat.

Gràcies a tots vosaltres, atletes d'arreu del món! Quan torneu a casa vostra, al vostre país, porteu-hi una afectuosa salutació de tots els Eixerits i Eixerides de Catalunya. Adéu!

EN PAU FA JOC DE MANS

EN PITU CALSAPEU

Busquem l'evangeli del diumenge: Evangeli segons sant Lluc, capítol 12, versets del 32 al 48 (Lc 12:32-48).

Reflexionem: 1. "Allí on és el vostre tresor hi haurà també el vostre cor", diu Jesús. Allò que estimem, som. Si estimem Déu, Jesús, la Mare de Déu, els altres: pares, amics, etc., això ens farà ser, a poc a poc, com Jesús vol que siguem.

2. Però, si estimem la mentida, la trampa, l'egoisme, l'ambició, fer mal, etc., això ens allunyarà de ser bons deixebles i bons seguidors de Jesús.

3. No s'hi val a badar. Hem d'estar sempre a punt de fer el bé i de lluitar contra el mal. Hem de procurar ser fidels als dons que Nostre Senyor ens ha donat. Hem de ser bons administradors i bons servents.

■ El mossèn

La fumera

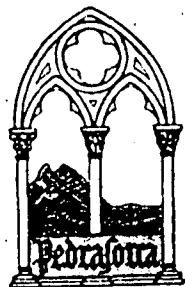
Fa un grapat d'anys l'home va fer un descobriment que va canviar la història: el foc. El foc ha estat company inseparable dels homes al llarg de milers d'anys; li ha donat escalfor en les llargues nits d'hivern, l'ha protegit d'un munt de feres i perills desconeguts, i ha ajudat a que la seva alimentació fos més sana.

L'home, conscient de la vàlua i el poder del foc, l'ha posat en altars i l'ha adorat i honorat en tots els temps. N'és un clar exemple, de tot això, la tan mitificada Flama Olímpica que es passeja per casa nostra aquests dies.

Però el foc també ha estat per a molts quelcom pervers i maligne, un càstig, un perill insalvable... Les bruixes van ser cremades en fogueres, i els nens que no es portin bé aniran de cap a l'infern, a les calderes d'en Pere Botero,.... o se'ls endurà la fumera.

Heus aquí que un dia la Mònica em va explicar una història força curiosa. Tot observant les moltes xemeneies que hi ha a prop de casa seva, i tant de fum com treien, la Mònica va dur-se les mans a la cara i va dir: la fumera!, la fumera es prepara per anar a buscar algú que ha fet una malifeta. I és que la fumera és una gran taca fosca on s'amaguen els pitjors sentiments, rencors, envejes, i males estrugances de cada casa. Tot plegat com una colla de vells bruixets i follets malcarats que volen endur-se amb ells tota la quitxalla que dóna maldecaps i que crea a casa seva aquella malastrugança que forma la fumera...

Les nostres coses:

L'Excursionisme

Eixerits: ben segur que tots heu fet excursions: amb el vostre esplai, el vostre agrupament escolta, amb l'escola, amb algun grup excursionista, potser amb la parròquia o tal volta amb els vostres pares i germans.

Ben segur que heu caminat per la muntanya, potser heu acampat i tot i heu fet gresca als focs de camp. Perquè no en va Catalunya és un dels països més muntanyós d'Europa i l'excursionisme i els esports de muntanya són molt populars a casa nostra. L'excursionisme ha estat a més una eina important per al manteniment de la nostra consciència nacional. Res no hi ha com conèixer el país, trepitjar la terra, per a estimar-la de debò.

Avui la Federació Catalana de Muntanyisme compta amb unes 140 entitats i uns 40.000 inscrits. Això, juntament amb molts altres grups que també fan excursionisme, especialment els escoltes, ens donaria un nombre de practicants que amb proporció a la població catalana resultaria potser el més alt, ja no de l'Estat espanyol, sinó potser fins i tot d'Europa.

Podem ben bé dir, per tant, que el muntanyisme és el nostre sport nacional.

> per Joan Salvador

BABAR

i els seus amics van de compres

BABAR TORNA DE LA MA D'EDICIONS BEASCOA

Babar s'ha gastat gairebé tots els diners.

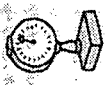
que duia i només li queda un

S'arriba al caixer automàtic, hi posa

la i marca el seu número.

Ja està! Agafa els bitllets i se'n fica a

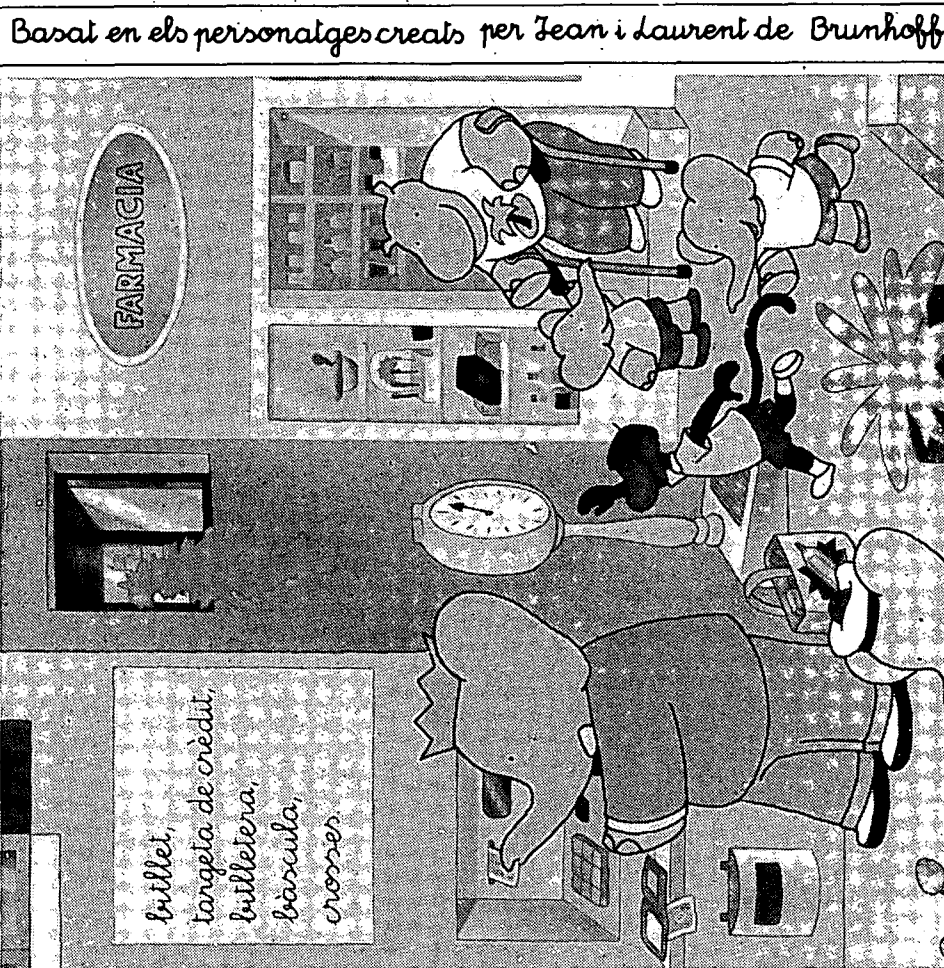
la Mentrestant, Pom i Zefir

se'n han anat corrents cap a la de la farmàcia. Zefir hi ha arribat primer!

De la farmàcia surt un hipòtam que va

amb i no pot obrir la porta.

-Que voleu que us ajudi? -li diu Alexandre.

Basat en els personatges creats per Jean i Laurent de Brunhoff

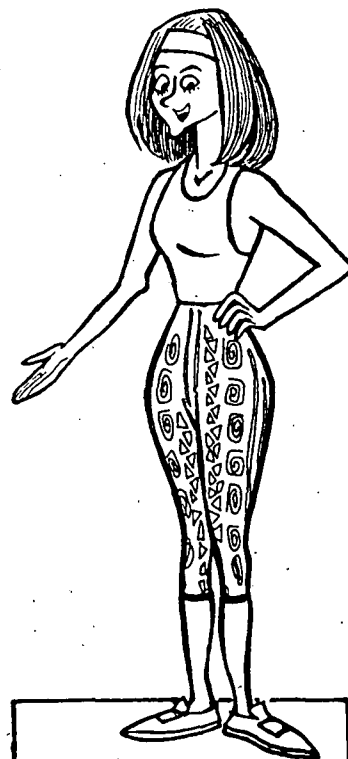
MISCELANIA

1. BAGA PERTANY
AL RIPOLLÈS.

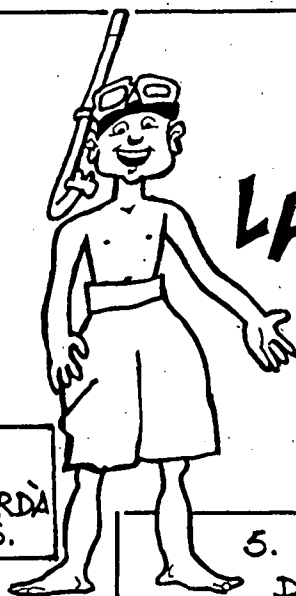
2. LA CAPITAL DEL MONTSIÀ
ÉS SALOU.

3. TÀRREGA
PERTANY AL
PLA DE L'ESTANY

4. LA CAPITAL
DE L'ALT EMPORDÀ
ÉS FIGUERES.

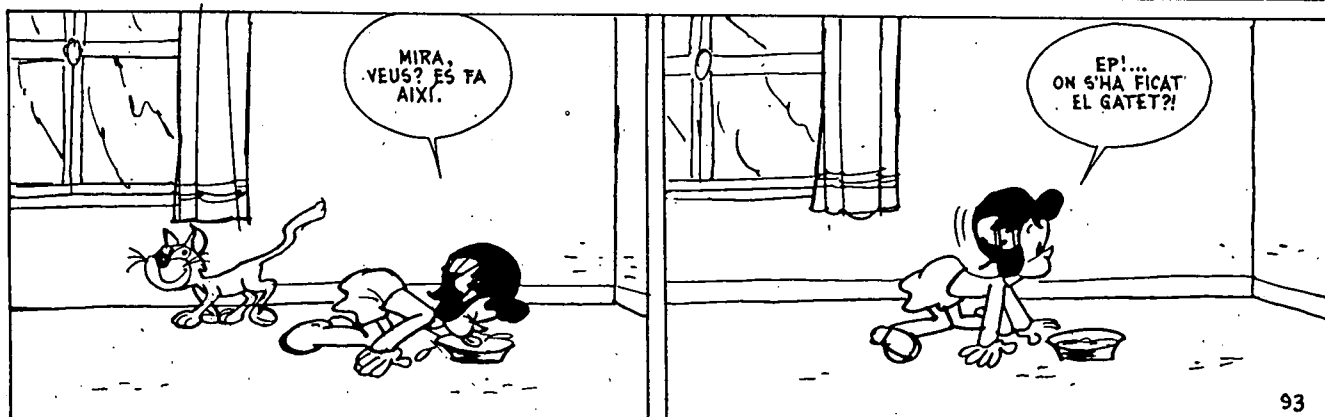
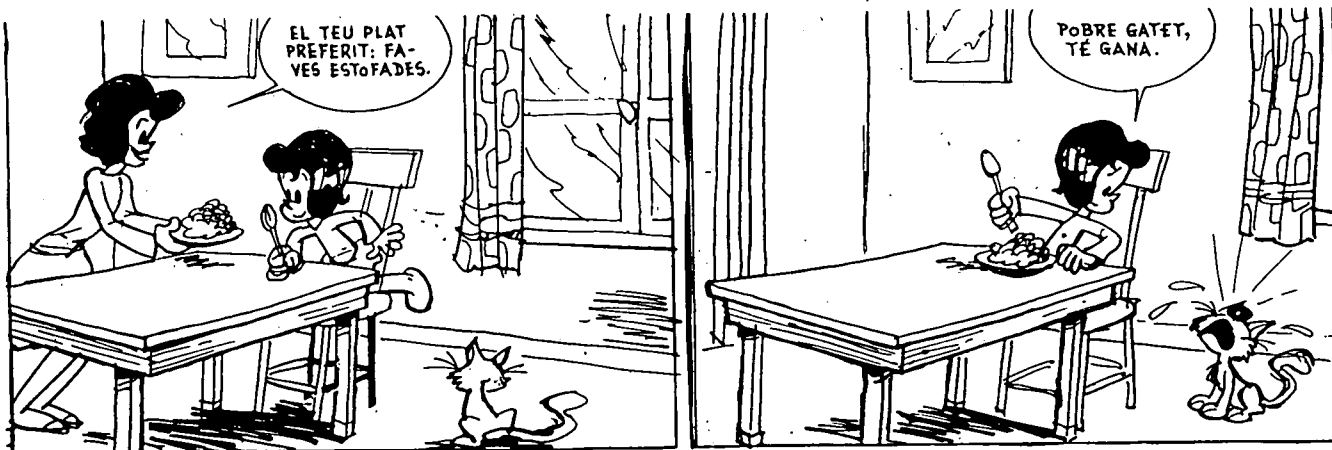

5. LA CAPITAL
DE LA GARROTXA
ÉS TORROELLA DE MONTERÍ.

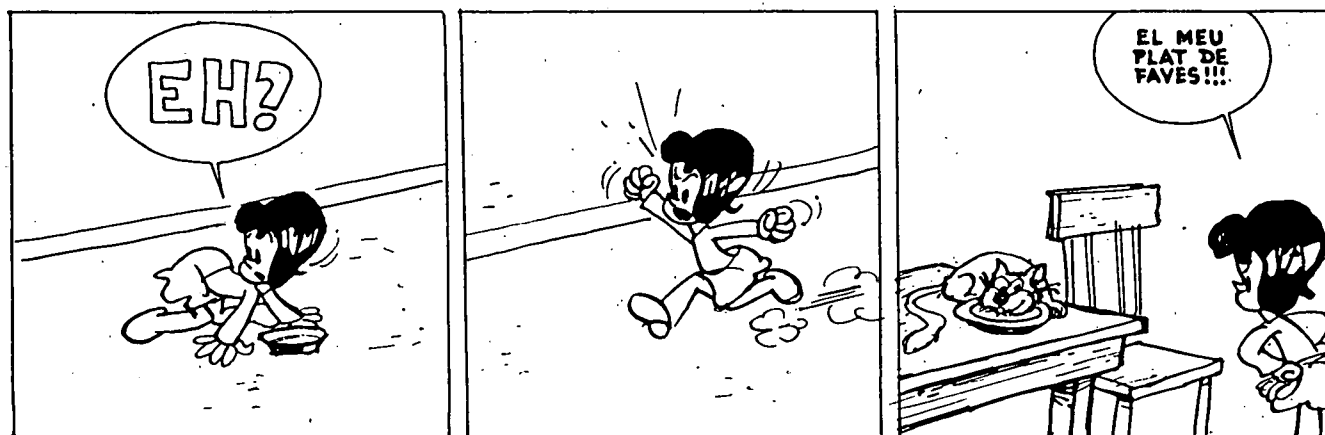
**QUI DIU
LA VERITAT?**

SOLUCIÓ: EL Nº4.

LA MARIONA

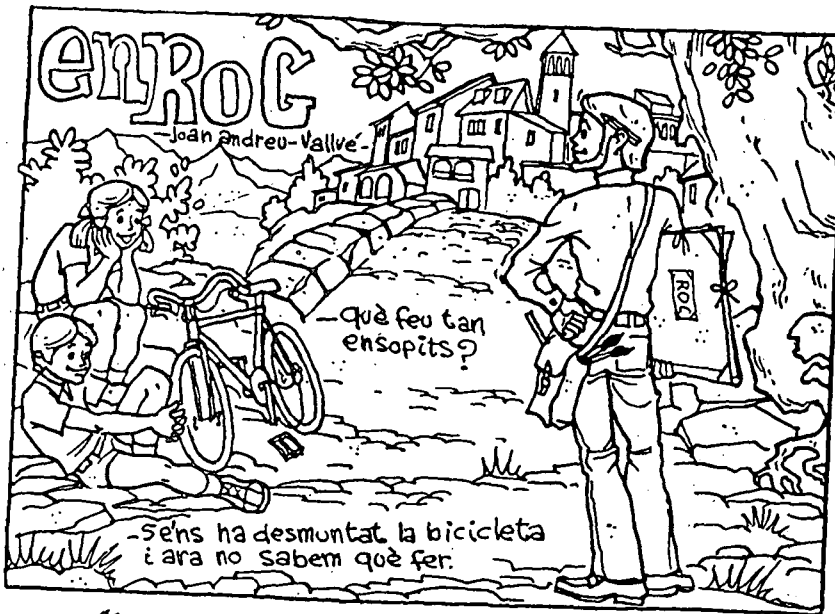

93

ENROC

per JOAN ANDREU VALLVÉ

-això rail! aquest pendent del terreny em suggereix un joc divertit.

